

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪР®

ДЖЕФ АЙНДЗИ

Запознайте се с
Декстър - учтивия
благовъзпитан вълк
в овча кожа...

НОЩНИЯТ ЛОВЕЦ

ДЖЕФ ЛИНДЗИ

НОЩНИЯТ ЛОВЕЦ

Превод: Елика Рафи

chitanka.info

Запознайте се с Декстър — учтивия благовъзпитан вълк в овча кожа...

Декстър Морган не е точно мъжът, който ще заведете вкъщи, за да го запознаете с мама. Забавен е и има великолепно чувство за хумор, наистина, но заради един недостатък на характера си (склонността към убийства), може да ви се стори отблъскващ. Дълбоко в себе си обаче Декстър е съвършен джентълмен, грижлив брат, полицай в Маями и убива единствено хора, които са си го заслужили.

Декс е красавец, но е напълно безразличен към (всъщност донякъде се озадачава от) вниманието на жените. Макар че не може да гледа кръв, той работи в лаборатория по кръвен анализ към полицейското управление в Маями, а тази служба му дава достъп до информацията за последните престъпления и възможност да избере поредната си жертва.

Добре подреденият живот на Декстър неочеквано се обърква, когато в Маями се появява имитатор.

Новият убиец не само подражава на Декстър, той сякаш му казва: „Излез да поиграем“. Двойственият живот на Декстър предполага самотно съществуване, но... дори едно привлекателно чудовище може да се изкуши от възможността да си намери приятел.

*На Хилари,
която е всичко за мен*

Тази книга нямаше да бъде написана без щедрата техническа и духовна помощ на Айнщайн и на Дякона. Те символизират най-доброто сред полицайите в Маями. Тъкмо те ми показаха какво означава да вършиш тази толкова тежка работа на това толкова тежко място.

Искам да благодаря и на неколцина други за техните много полезни съвети и по-специално на моята съпруга, на семейство Бъркли, на Хулио С., на д-р и госпожа А. Л. Фрайндлих, на Пуки, на Беър и на Тинки.

Искрено съм задължен на Джейсън Кауфман за мъдростта и прозрението му при написването на тази книга.

Благодаря и на Дорис, Повелителката на Последния смях.

Изказвам особено гореща благодарност на Ник Елисън. Той е всичко онова, което се предполага, че трябва да е един полицейски агент — но което не е почти никога.

1.

Луна. Великолепна луна. Кръгла, натежала, възчервена, превърнала нощта в ден; заляла земята със спомове лъчи; понесла наслада, наслада, наслада. Донесла и пълногърления зов на тропическата нощ, мекия неспокоен глас на вятъра, прошумял по косъмчетата на ръката ти, глухото стенание на звездите, острото като скърдане със зъби ридание на отразената от водата лунна светлина.

Зов към Нуждата. Ето, оркестрираният писък на хиляди скрити гласове, викът на Нуждата отвътре, същността, безмълвният страж; хладното безгласно нещо; присмехулникът, Лунният танцьор. Онзи, който съм и не съм; нещото, което язвително тържествува и зове прегладняло. Заради Нуждата. А Нуждата е много силна сега. Нуждата бавно, предпазливо размотава хладни стържещи намотки; готова, много силна, вече съвсем готова — и пак чака, и дебне, и ме кара и аз да чакам, и да дебна.

Чаках и дебнех свещеника вече пет седмици. Нуждата ме изнервяше, възбуждаше ме и ме настървяваше да намеря някой, да намеря следващия, да намеря този свещеник. От три седмици знаех, че е той, че той е следващият, че двамата принадлежим на Мрачния странник, двамата, той и аз. От три седмици се борех с принудата, с растящата Нужда. Тя се надигаше в мен като приливна вълна, която с рев се нахвърля върху брега и вместо да се оттече, набъбва с всеки удар на яркия среднощен часовник.

Но времето беше и предпазливо. Време, за да се сдобия с увереност. Не в свещеника, не, в него отдавна бях уверен. Щях да употребя времето, за да се уверя, че ще го направя както трябва — елегантно, педантично, безпогрешно. Не можеха да ме хванат. Не и сега. Положил бях много усилия, много време бях посветил на тази работа, да защитя безличното щастие на моя живот.

А и твърде много се забавлявах, че да спра.

Винаги съм бил предпазлив. Винаги прецизен. Винаги предварително подготвен, та всичко да е наред. А когато всичко е

наред, отделям допълнително време за проверка. Така действаше Хари, Бог да го благослови — прозорливият безпогрешен полицай, моят пастрок. Бъди точен, бъди методичен, бъди съвършен, казващ той и от седмица вече бях сигурен, че Хари би останал доволен. Знаех го и тази вечер, когато си тръгнах от работа. Ето я Нощта. Чувствах се по-различно. Щеше да се случи тази нощ, трябваше да се случи тази нощ. Както вече се бе случвало. Както ще се случи отново, и отново.

Но тази нощ щеше да се случи със свещеника.

Казваше се отец Донован. Преподаваше музика на децата от сиропиталището „Сейнт Антъни“ в Хоумстед, Флорида. Децата го обичаха. И той, разбира се, обичаше децата. Много ги обичаше. Посветил им бе целия си живот. Научил беше креолски и испански. Познаваше и музиката им. Все заради децата. Заради децата бе готов на всичко.

На всичко.

Тази вечер го наблюдавах, както го бях наблюдавал много вечери поред. Наблюдавах го, когато спря до вратата на сиропиталището, за да поприказва с едно чернокожо момиченце. Малко беше, не повече от осемгодишно, и дребничко. Той седна на стълбите да си поговори с него. Детето също седна, но все подскачаше нетърпеливо. Смееха се. Момиченцето го прегърна. Той го погали по косата. Една монахиня излезе на вратата, погледна ги, усмихна се и протегна ръка. Момиченцето чукна челцето си в неговото, отец Донован го прегърна и го целуна за лека нощ. Монахинята се разсмя и му каза нещо.

След това той тръгна към колата си. Най-после! Присвих се, готов за удар, и...

Още не. Санитарният микробус бе на пет метра от входа. Когато отец Донован мина край него, страничната врата се плъзна и се отвори. Някакъв мъж с цигара в ръка се подаде и го поздрави. Отец Донован спря да си поговорят.

Късмет. Отново късмет. В Нощи като тази винаги имам късмет. Не бях забелязал мъжа, не можех да допусна, че е там. Той обаче щеше да ме види. Ако не беше Късметът.

Поех дъх. Вледенен издишах бавно и дълбоко. Случилото се беше дреболия. Не бях пропуснал нищо друго. Направил бях всичко както трябва, както винаги, както трябва. Всичко щеше да е наред.

Сега.

Отец Донован продължи към колата си. Извърна се и подвикна нещо. Онзи махна към входа на сиропиталището, после загаси цигарата и се скри в сградата.

Късмет. Отново късмет.

Отец Донован бръкна в джоба си за ключовете, отвори вратата на колата и се качи. Запали мотора.

Сега.

Надигнах се от задната седалка и плъзнах примката около врата му. С бързо, хълзгаво, здраво завъртане стегнах плетената въдичарска корда нула десет. Признаци на слаба паника от негова страна — и край.

— Сега си мой — казах и той застина. Елегантен и съвършен, сякаш бе репетирал, сякаш бе чул другия глас, гласа на присмехулника в мен. — Прави каквото ти кажа.

Той издиша хрипливо и се втренчи в огледалото за обратно виждане. В него го очакваше лицето ми, скрито под бяла копринена маска. Виждаха се само очите ми.

— Ясно ли е? — Коприната на маската полепна по устните ми, докато говорех.

Отец Донован не каза нищо. Взря се в очите ми. Стегнах примката.

— Разбра ли! — повторих, вече по-меко.

Той кимна. Прокара неуверено ръка по кордата — не знаеше какво ще се случи, ако се опита да я разхлаби. Лицето му стана мораво.

Отпуснах кордата и казах:

— Кротувай — и ще живееш по-дълго.

Той пое дълбоко дъх. Чух как въздухът раздира гърлото му. Закашля се и отново си пое дъх. Обаче седеше неподвижно и не се дърпаше.

Това беше много добре.

Потеглихме. Отец Донован следваше указанията ми. Без да ми върти никакви номера. Поехме на юг през Флорида Сити, после се отклонихме по Гранд Саунд Роуд. Според мен маршрутът го изнервяше, но той не възрази. Не се опита да ме заговори. Шофираше, вкопчил ръце във волана — бледи, с изпъкнали кокалчета. И това беше много добре.

Продължихме на юг още пет минути. Чуваше се единствено песента на гумите и вятъра. Великолепната луна ме изпълваше с властна музика, а бдителният страж се подсмиваше тихичко на ускорения ми пулс.

— Свий тук — казах.

Свещеникът хвърли бърз поглед към огледалото. Паниката се опитваше да се откопчи от очите му, да се стече по лицето към устата му, та да проговори, но...

— Завий — казах и той се подчини. Привел беше рамене, сякаш го бе очаквал цял живот, сякаш винаги го е очаквал.

Тясното мръсно шосе едва се виждаше. Човек трябваше да се двики едва ли не пипнешком. Но не и аз. Аз вече бях идвал тук. Пътят завиваше на три пъти през острицата, лъкатушеще между дърветата, после покрай един тесен канал, и водеше към тресавището.

Там имаше къща, построена преди поне петдесет години. Все още запазена. Отчасти. Предлагаше ми предостатъчно пространство — тъкмо колкото ми трябваше. Три стаи, в които никой не беше стъпвал от много време. И половината покрив беше цял.

Отстрани имаше градина. Личеше, че някой е копал съвсем насокро.

— Спри — казах, когато фаровете осветиха полуразрушената къща.

Отец Донован се подчини. Страхът вцепеняващ и мислите, и тялото му.

— Изключи мотора — наредих и той се подчини.

Изведнъж стана много тихо.

В едно дърво изцвърча птица. Вятърът разроши тревата. После пак настана тишина, толкова дълбока, че почти погълна грохота на нощната музика, която пулсираше в скритата ми същност.

— Излез — казах.

Отец Донован не помръдва. Не откъсваше поглед от градината.

Там се виждаха седем малки купчинки пръст. На лунната светлина изглеждаха много тъмни. А на отец Донован навярно му се струваха черни. И той не помръдва.

Рязко дръпнах кордата. Много по-рязко, отколкото той би допуснал, че може да издържи, и по-силно, отколкото би предположил,

че ще му се случи. Гръбнакът му се изви към седалката, вените на челото му се издуха. Вероятно реши, че умира.

Но не умираше. Засега. Макар и не задълго всъщност.

Отворих вратата на колата с ритник и го повлякох след себе си — просто за да почувства силата ми. Той падна на чакълестия път и се сгърчи като настъпена змия. Мрачния странник се заливаше от смях. Харесваше му. А аз играех ролята си. Сложих крак върху гърдите на отец Донован, без да отпускам кордата.

— Ще слушаш и ще изпълняваш всичко, което ти кажа. — Наведох се и охлабих клупа. — Разбиращ, нали? Много е важно.

Той ме чу. От очите му, налети с кръв и болка, потекоха сълзи, погледът му срещна моя с разбиране и той прочете там всичко, което щеше да се случи. Видя го — и го прочете. И разбра колко е важно да е послушен. Или поне започна да разбира.

— Сега стани — казах.

Бавно, много бавно, без да откъсва поглед от мен, отец Донован се изправи. Застинахме задълго така, приковали очи един в друг, превърнали се в едно, водени от една потребност. После той потръпна. Понечи да докосне лицето си, но отпусна ръка.

— В къщата — казах. Все така меко. В къщата всичко бе готово.

Отец Донован сведе поглед. После пак вдигна очи към мен, но само за миг. Извърна се към къщата и спря, когато отново видя тъмните купчини в градината. Понечи да се обърне. Не успя. Купчините черна пръст го бяха приковали. Все така облени от лунната светлина.

Тръгна към къщата. Не пусках кордата. Той вървеше примирено, със сведена глава. Покорна, хрисима жертва. Изкачи петте изронени стъпала, мина през тясната веранда и спря пред вратата. Не се обърна да ме погледне.

— Влез — казах с мекия си неотстъпчив глас.

Отец Донован потръпна.

— Влез — повторих.

Той обаче не можеше да помръдне.

Приведох се напред и побутнах вратата. Сръгах свещеника с крак. Той се препъна, сам се изправи и пристъпи вътре със здраво стиснати клепачи.

Затворих вратата. На пода, до входа, бях оставил електрически фенер и сега го запалих.

— Виж — прошепнах.

Отец Донован бавно, предпазливо отвори едно око.

И замръзна.

Времето за него спря.

— Не — каза той.

— Да — отвърнах.

— О, не — каза той.

— О, да — отвърнах.

— Неее — изкрешя той.

Стегнах кордата и пресякох вика му. Той се свлече на колене. Изскимтя и скри лице в ръцете си.

— Да — казах. — Голяма гадост, нали?

Стисна очи. Не можеше да гледа, не сега, не и това. Не го винях. Ни най-малко. Гледката беше противна. Откакто я бях подготвил, се разстройвах дори само при мисълта за нея. Но той трябаше да я види. Трябаше. Не само заради мен. Не и заради Мрачния странник. Заради себе си. Трябаше да я види. А той не гледаше.

— Отвори очи — казах.

— Моля те — изскимтя той ужасено. Много зле подейства на нервите ми. Не биваше да го прави. Бях леденостуден, но пак ми подейства. Да хленчи така пред вида на тази нечистота! Ритнах го по краката и го повалих. Затегнах примката и го сграбчих за врата с дясната си ръка, после блъснах лицето му в мръсните изкорубени дъски. Потече му кръв и това съвсем ме подлуди.

— Отвори си очите — казах аз. — Отвори ги. Гледай. — Сграбчих го за косата и дръпнах главата му назад. — Прави каквото ти казвам. Гледай! Или ще ти изрежа клепачите още сега.

Бях много убедителен. Той се подчини. Направи каквото му казах. Отвори очи.

Потрудил се бях всичко да е наред, но човек трябва да се оправя с каквото има подръка. Изобщо нямаше да смогна, ако не бяха стояли тук достатъчно дълго, че да изсъхнат, но пак бяха много мръсни. Успях да изчистя повечето нечистотия, обаче някои от телата бяха престояли прекалено дълго в градината и човек не можеше да каже къде свършва

мръсотията и къде започва трупът. Всъщност, като спреш да мислиш за това, няма как да разбереш. Толкова нечисти...

Бяха седем. Седем малки телца, седем крайно нечисти сирачета лежаха върху гумени завеси за душ. Те са по-чисти и не пропускат. Седем прави линии, проснати насред стаята.

Сочеха право към отец Донован. И той разбра.

Щеше да се присъедини към тях.

— Пресвета Богородице, с благост изпълнена... — започна той и аз рязко затегнах примката.

— Остави това, отче. Не сега. Сега е време за истината.

— Моля те — задави се отецът.

— Да, моли ме. Така е добре. Много по-добре. — Отново стегнах клупа. — Всички ли са тук, отче? Седем трупа? Те молеха ли те? — Той нямаше какво да каже. — Всички ли са тук? Само седем? Всичките ли съм намерил?

— О, боже — изграчи той с болка, която достави наслада на слуха ми.

— А какво ще кажеш за другите градове, отче? Какво ще кажеш за Файетвил? Искаш ли да си поговорим за Файетвил? — Той сподавено изхлипа, после притихна. — А Ийст Ориндж? Три ли бяха там? Или пропускам едно? Не съм съвсем сигурен. Четири ли бяха в Ийст Ориндж, отче?

Отец Донован се опита да изкрещи. Не му беше останала много сила, за да нададе наистина добър вик, но в гласа му имаше истинско чувство и то компенсираше слабата техника. После падна по очи. Оставил го да подсмърча така известно време, преди отново да стегна примката и да го изправя. Залиташе и определено не се владееше. Мехурът му изпусна, а по брадичката му потече лига.

— Моля те — каза той. — Не можех да се сдържа. Просто не можех да се сдържа. Моля те, трябва да разбереш...

— Разбирам, отче — казах аз. Гласът ми прозвучава особено. Сякаш говореше Мрачния странник. Отец Донован се вледени. Бавно вдигна глава, за да ме погледне, и онова, което видя в очите ми, го накара да застине. — Чудесно разбирам — рекох и се взрях в него. Потта по лицето му се превърна в лед. — Виждаш ли, и аз не мога да се сдържа.

Стояхме съвсем близо един до друг, почти се докосвахме. Изведнъж нечистотата по него ми се стори прекомерна. Рязко дръпнах клупа и пак го ритнах по краката. Отец Донован се просна на пода.

— Но деца? Никога не бих направил това с деца. — Сложих чистия си ботуш върху главата му и я натиснах. — Не съм като теб, отче. Никога не бих поsegнал на деца. Аз трябва да откривам хора като теб.

— Кой си ти? — прошепна отец Донован.

— Началото — отвърнах. — И краят. Посрещни своя Разрушител, отче. — Бях приготвил иглата и тя влезе във врата му с лека, както се предполагаше, съпротива от вдървените мускули, но не и от страна на свещеника. Натиснах буталото, изпразних спринцовката и изпълних отец Донован с бързо, чисто умиротворение. Миг, само миг по-късно главата му натежа и лицето му се люшна към мен.

Наистина ли ме виждаше? Виждаше ли двойните гумени ръкавици, предпазния работен комбинезон, разкошната копринена маска? Наистина ли ме виждаше? Или това ставаше в съседната стая, в стаята на Мрачния странник, в чистата стая? Боядисана в бяло преди две нощи и пометена, изстъргана, дезинфекцирана. Не можеше да е почиста. Дали ме виждаше в средата на стаята, чиито прозорци бяха запечатани с плътни бели гумирани чаршафи, под светлините, там, до масата, която бях приготвил, до кутиите с бели торби за отпадъци, до бутилките с препарати и малката редица триони и скалпели? Дали наистина ме виждаше?

А може би виждаше седемте мръсни тела или един бог знае още колко други такива? Или, неспособен да изкреши, навярно виждаше как се превръща в същия ужас в градината?

Разбира се, подобно нещо нямаше да му се случи. Неговото въображение не му позволяваше да погледне на себе си като на представител от същия вид. И в известен смисъл имаше право. Никога нямаше да стане на ужаса, в който бе превърнал децата. Аз никога не бих направил това, никога не бих го позволил. Аз не съм като отец Донован, не съм такова чудовище.

Аз съм едно много чисто чудовище.

Чистотата изисква време, разбира се, но си струва. Струва си да направиш Мрачния странник щастлив, тъй че да го накараш да замълчи задълго. Струва си да го направиш чисто и както трябва. Да

освободиши света от поредната купчина боклук. Още няколко вързани торби боклук и моето тясно ъгълче от този свят ще е по-чисто, по-щастливо. По-добро.

Разполагах с осем часа. После трябваше да си тръгна. Нуждаех се и от последната минута, за да направя всичко, както подобава.

Фиксирах свещеника за масата с тиксо и разрязах дрехите му. Бързо извърших предварителната работа. Избръснах го, изстъргах го, изрязах всичко, което стърчеше неуспешно. В тялото ми затрептя нещо дълго трупано, нещо, което се готвеше да се освободи, и както винаги, се почувствах великолепно. Това нещо щеше да пърха в мен, докато работя, да се надига и да ме носи със себе си, а съвсем накрая, като затихващ поток, щеше да отнесе Нуждата и свещеника.

И тъкмо преди да започна същинската работа, отец Донован отвори очи и ме погледна. Сега в очите му нямаше страх. Случва се понякога. Погледна ме и устата му се раздвижи.

— Какво? — попитах и се наведох по-близо. — Не те разбирам.

Чух го да поема дъх. Дълбоко, умиротворено дихание — и после, преди да притвори очи, пак го каза.

— Моля, няма защо — отвърнах и продължих.

2.

До четири и половина сутринта бях приключил със свещеника. Чувствах се много по-добре. След това винаги се чувствам по-добре. Убийството ме кара да се чувствам по-добре. То разрешава проблемите в мрачната схема на Декстър. То е като сладко освобождение, необходимо отприщване на всички малки хидравлични клапи в мен. Изпитвам наслада от работата си. Съжалявам, ако това ви притеснява. Наистина съжалявам. Нещата обаче стоят така. Разбира се, не с всяко убийство е същото. Убийството трябва да бъде направено по подходящия начин, в подходящото време, с подходящия обект — много е сложно, но е необходимо.

И винаги е пречистващо. Чувствах се уморен, но от напрежението през последната седмица нямаше и следа. Хладният глас на Мрачния странник бе притихнал и отново можех да съм себе си. Особеният, ексцентричен, повърхностен, мъртъв отвътре Декстър. Не Декстър със скалпела, Декстър Отмъстителя. Не и до следващия път.

Върнах всички тела в градината заедно с новия им съсед и почистих, доколкото можах, малката порутена къща. Сложих нещата си в колата на свещеника и се отправих на юг към тесния канал, където бях оставил лодката — петметров „Уейлър“ с плитко газене и мощен мотор. Бутнах колата в канала зад лодката и се качих на борда. Останах загледан във водата, докато колата потъваше. После запалих извънбордовия двигател, предпазливо се измъкнах от канала и поех на север, през залива. Слънцето току-що се беше показало и лъчите му се отразяваха във водата. Сложих си най-щастливото и лъчезарно лице — просто още един ранобуден рибар, тръгнал да се прибира. Съомгата е голяма работа, нали?

До шест и трийсет вече се бях приbral в апартамента си в Коконът Гроув. Извадих предметното стъкло от джоба си. Обикновена стъклена пластинка със старательно положена капка от кръвта на свещеника в средата. Елегантна и прозрачна, вече засъхнала, готова да се плъзне под микроскопа ми, ако поискам да си припомня. Сложих

предметното стъкло при останалите трийсет и шест чисти и грижливо пригответни, много сухи капчици кръв.

Взех си душ. Много дълъг душ. Оставих горещата вода да отмие и последната следа от напрежението, да разхлаби възлите в мускулите ми, да изстърже и най-слабия остатък от лепкавата миризма на свещеника и на градината на малката къща на сред блатото.

Деца. Трябваше да го убия два пъти.

Каквото и да ме е направило такъв, какъвто съм, то ме е оставило кух, празен, неспособен да чувствам. Не че е нещо особено. Убеден съм, че обичайно повечето хора съсипват голяма част от контактите си с другите. Аз просто ги съсипвах всичките. Правех го много умело и без никакви чувства. Децата обаче обичах. Не можех да имам деца, понеже идеята заекс изобщо не беше идея за мен. Да вършиш подобни неща... Как е възможно? Къде ти е чувството за достойнство? Но децата — децата са нещо различно. Отец Донован заслужаваше да умре. Кодексът на Хари беше спазен, както и на Мрачния странник.

В седем и трийсет вече отново се чувствах чист. Пих кафе, хапнах ядки и тръгнах на работа.

Работя в голяма модерна сграда. Бяла, с много прозорци, близо е до летището. Моята лаборатория е на втория етаж, отзад. Разполагам с малък кабинет, свързан с лабораторията. Не прилича много на кабинет, но си е моя територия, извоювана от главната лаборатория по хематология. Цялото пространство е мое, на никого не е позволено да идва тук, с никого не го споделям, никой не го мърси. Бюро със стол, друг стол за евентуален посетител, ако не е много едър. Компютър, рафт, папки. Телефонен секретар.

Телефонен секретар с мигаща лампичка — когато влязох. Съобщенията за мен не са ежедневие. Поради някаква причина много малко хора на света могат да измислят нещо, което да споделят със специалист по кръвните проби през работния ден. Една от малкото, които наистина имат какво да ми кажат, е Дебора Морган — сестра ми. Ченге, като баща си.

Точно тя ми беше оставила съобщение.

Натиснах бутона. След няколко ноти мексиканска музика чух гласа на Дебора: „Декстър, моля те, веднага щом пристигнеш. На местопрестъплението съм при Тамиами Трейл, при мотел «Касике».“ Настъпи пауза. Чух, че закри слушалката с ръка и каза нещо на някого.

После отново гръмна мексиканска музика и тя продължи: „Можеш ли да дойдеш веднага? Моля те, Декс!“

И затвори.

Нямам семейство. Доколкото си спомням, искам да кажа. Някъде трябва да има хора, които носят сходен генетичен материал, сигурен съм в това. Съжалявам за тях. Никога не съм ги срещал обаче. Не съм правил подобни опити, те също не са се опитвали да ме открият. Бил съм осиновен и отгледан от Хари и Дорис Морган, родителите на Дебора. И като вземем предвид кой съм, свършили са великолепна работа, нали?

Сега и двамата са мъртви. Значи Деб е единственият човек на света, на когото изобщо му пuka дали съм жив, или мъртъв. Поради някаква причина, която не мога да проумея, тя всъщност предпочита да съм жив. Намирам това за мило и ако изобщо съм способен на някакви чувства, бих ги отдал на Деб.

Затова отидох. Излязох с колата от паркинга на Метро Дейд и свих по близката Търнпайк, която ме отведе на юг към Тамиами Трейл, в съседство с мотел „Касике“ и няколкото стотин негови братя и сестри. Истински рай, по свой начин. Особено ако си хлебарка. Дълги редици постройки, които могат да блестят и да се разкапват едновременно. Ярък неон над грохнали, порутени, разядени от плесен здания. Ако човек е там, по-добре да ходи през нощта, защото да видиш тези места на дневна светлина е все едно да видиш границата на нашия неубедителен договор с живота.

Във всеки голям град има подобни райони. Ако на някое джудже с проказа в напреднал стадий му се прииска секс с кенгуру и хор тийнейджъри, то ще намери това място и ще си наеме стая наблизо. А като свърши, може да заведе цялата тайфа в съседната кръчма на чаша кубинско кафе и среднощен сандвич. Стига да дава бакшиш, на никого няма да му пuka.

Напоследък Дебора прекарваше много време тук. По своя преценка, не моя. Защото мястото не изглеждаше лошо, ако си ченге и искаш да увеличиш статистическата вероятност да хванеш някой, който върши нещо ужасно.

Дебора не гледаше на ситуацията по този начин. Може би защото работеше под прикритие. Всяка привлекателна млада жена, която работи под прикритие на Тамиами Трейл, обикновено е стръв на нечия

въдица — почти гола на тротоара, на улов за мъже с апетити за платенекс. Дебора ненавиждаше това. Проституцията не я вълнуваше, освен като предмет на социологическо изследване. А и не намираше, че като закопчава клиенти на проститутки, реално се бори с престъпността. Всъщност само аз знаех, че тя мрази всичко, което подчертава женствеността ѝ и пищната ѝ фигура. Дебора искаше да е ченге. Нямаше вина, че прилича повече на модел от средната страница на илюстрирано списание.

А когато свърнах към паркинга между „Касике“ и съседното „Кафе Кубано — при Тито“, видях, че понастоящем прави и невъзможното, за да подчертава фигурата си. Облечена беше в неоноворозов корсет, къси панталонки от синтетична материя, черни мрежести чорапи и обувки с високи токчета. Камуфлаж направо от магазина за холивудски курви.

Преди години някой от отдела за борба с порока пусна слуха, че сводниците им се смеят по улиците. Изглежда, там ченгетата — повечето мъже — сами подбираха костюмите на сътрудниците си под прикритие. Избраните от тях одежди говореха много за специфичните им вкусове и предпочтения, но изобщо не приличаха на дрехи на проститутки. И първият срещнат можеше да ви каже дали новото момиче носи значка и пистолет.

В резултат на тази информация ченгетата от отдела за борба с порока започнаха да настояват момичетата под прикритие сами да избират работните си дрехи. В крайна сметка те по-добре знаят кое е подходящо, нали?

Или поне повечето от тях. Дебора обаче не знаеше. Тя просто не се чувстваше удобно в друго освен в синя униформа. Изобщо не можете да си представите какво искаше да си облече на абитуриентския бал! От друга страна, не бях виждал красива жена, облечена в толкова оскъден костюм, която да изглежда толкова непривлекателна, колкото Деб сега.

Обаче се забелязваше. Охраняваше навалицата със забодена в корсета значка. Виждаше се по-отчетливо от дългата половин миля жълта лента, която вече бяха опънали, и от трите патрулни коли, спрени косо със запалени светлинни. Розовият корсет проблясваше по-ярко и от тях.

Отишла беше в единия край на паркинга и задържаше растящата тълпа встрани от техническия персонал, който претърсваше контейнера за боклук на кафенето. Радвах се, че не ми бяха възложили тази задача. Вонята се разнасяше из целия паркинг и проникваше през прозореца ми — тежко зловоние на мляно кафе, примесено с вкиснали плодове и гранясало свинско.

Познавах полицая на входа на паркинга. Той ми махна да вляза и ми намери място.

— Деб — казах, когато приближих. — Хубаво снаряжение. Наистина подчертава предимствата на фигурата ти.

— Майната ти — отвърна тя и пламна. — Те поне си въобразяват, че приличам на проститутка. Аз обаче не съм на това мнение.

— За трети път ти е през последните пет месеца — казах аз.

— За пети — натърти тя. — Два пъти бях в Брауърд. — Поклати глава. — Тия задници продължават да твърдят, че нямало пряка връзка.

— Така спестяват много бумащина — отвърнах сговорчиво.

— Какво ще кажеш да си припомним принципите на полицейската работа — изръмжа Деб и се озъби. — И идиот ще види връзката между тези убийства. — Раменете й потръпнаха.

Взрях се удивен в нея. Тя беше ченге, дъщеря на ченге. Подобни неща не можеха да я трогнат. Навремето, като беше „новобранец“, старшите й погаждаха номера — показваха й накълцани тела например, за да я накарат да си повърне обяда, но тя не мигваше. Вече беше виждала всичко това. Парила се беше с тази каша.

Това тук обаче я караше да потръпва.

Любопитно.

— Този е по-различен, така ли? — попитах.

— Този е в моята компетентност. Проститутките имам предвид.

— А това — тя насочи пръст към мен — означава, че с назначението си съм уцелила десетката, че ще бъда забелязана и ще ме прехвърлят в отдел „Убийства“.

— Амбиция, а, Дебора? — Усмихнах се щастливо.

— Дяволски си прав. Искам да се измъкна от работата под прикритие и отекси костюма. Искам в отдел „Убийства“, Декстър, и може би това е моят шанс. С едно малко уточнение. — Тя замълча.

После каза нещо съвсем удивително: — Моля те, помогни ми, Декс. Наистина мразя това.

— „Моля“, Дебора? Ти каза „моля“? Имаш ли представа колко ме изнервяш?

— Стига с твоите глупости, Декс.

— Но, Дебора, ти наистина...

— Престани, казах. Ще ми помогнеш ли, или не?

— Разбира се, че ще ти помогна, Деб. Нали знаеш — отвърнах. А и какво друго бих могъл да кажа, след като постави нещата по този начин, с това странно, рядко „моля“, което увисна във въздуха.

Тя ме изгледа студено и явно съжали за „моля“.

— Откъде да знам, Декс. От теб човек може да очаква всичко.

— Разбира се, че ще ти помогна, Деб — повторих и се постарах гласът ми да прозвучи обидено. Доволен от подобието на наранено достойнство, което възпроизведох, тръгнах към контейнера и лабораторните плъхове.

Камила Фиг пълзеше из боклука и ръсеше прах за снемане на отпечатъци. Набита жена на трийсет и пет, с къса коса, неизменно безразлична към моите жизнерадостни, очарователни изблици на хумор. Като ме видя обаче, се изправи на колене, изчерви се и безмълвно впери поглед в мен, докато минах покрай нея. Имам чувството, че винаги ме зяпа така и после пламва.

Винс Масуока седеше върху обръната пластмасова каса за мляко от другата страна на контейнера и ровеше боклуците. Наполовина японец, той обичаше да се шегува, че е взел по-късата половина. Или поне наричаше това шега.

В лъчезарната азиатска усмивка на Винс имаше нещо неуловимо. Сякаш се беше учили да се усмихва от книжка с картички. Дори когато ръсеше задължителните маръсни вицове за ченгета, никой не го харесваше. Никой не се и смееше, но това не го спираше. Той все така педантично изпълняваше съответните ритуални жестове и сякаш винаги преиграваше. Мисля, че точно заради това аз пък го харесвах. Още едно момче, което се преструва на човек. Досущ като мен.

— Е, Декстър? — Винс не вдигна поглед към мен. — Какво те води насам?

— Дойдох да видя как истинските експерти работят в напълно професионална атмосфера — отвърнах. — Да си виждал експерти

наблизо?

— Ха-ха — отговори той. Това трябваше да е смях, но прозвучава по-фалшиво и от усмивката му. — Сигурно си мислиш, че си в Бостън. — Намери нещо, вдигна го към светлината и присви очи. — Сериозно, защо си тук?

— Защо да не съм, Винс? — Престорих се, че съм изпълнен с възмущение. — Тук е станало убийство, нали?

— Ти си проклет кръвопиец — каза той, захвърли онова, в което се взираше, и зарови за друго.

— Зная.

— Тук обаче няма кръв, Декс. — Погледна ме с най-широката си фалшива усмивка.

— Какво имаш предвид? — Почувствах се леко замаян.

— Няма кръв по нея, нито пък наоколо, Декс. Никаква кръв. Най-шибаното нещо, което си виждал.

Никаква кръв. Можех да чуя фразата да отеква като ехо в главата ми. По-високо и по-високо. Без лепкава, гореща, нечиста, ужасна кръв. Без пръски. Без петна. НИКАКВА КРЪВ.

Как не се бях сетил!

Сякаш бяха намерили липсваща част от нещо, за което не съм знал, че е незавършено.

Нямам претенцията да разбирам какво е това между Декстър и кръвта. Само мисълта за подобна връзка ме кара да настръхвам. Все пак съм изградил кариерата си върху нея, учен съм, превърнал съм я в част от истинската си работа. Очевидно някъде дълбоко в подсъзнанието ми стават някакви неща, но за мен е малко трудно да не съм безразличен. Аз съм такъв, какъвто съм — а и нима нощта не беше подходяща точно, за да нарежеш един убиец на деца?

Това обаче...

— Какво ти е, Декстър? — попита Винс.

— Нищо ми няма — отвърнах. — Как го е направил?

— Зависи.

Погледнах го. Взираще се в шепа мляно кафе и старателно го стриваше с гumenите си ръкавици.

— От какво зависи, Винс?

— От това кой е и какво върши — каза той. — Ха-ха.

Поклатих глава.

— Понякога наистина не пестиш усилията си да останеш неразбираем. Как се е отървал от кръвта убиецът?

— Не мога да кажа. Не открихме и следа от кръв. А и трупът не е в кой знае каква форма, затова ще е трудно да установим повече.

Изобщо не звучеше интригувашо. Аз обичам да оставям труповете чисти. Без немарливост, без нечистота, без капеща кръв. Пет пари не давах дали убиецът не е поредното куче, което се бори за кокала.

Вече дишах по-леко.

— Къде е трупът?

— Ей там. — Той кимна към площадката на десетина метра от нас. — С Ла Гуерта.

— О, боже! На Ла Гуерта ли дадоха случая? — възкликах.

— Убиецът има късмет. — Винс ме възнагради с още една фалшива усмивка.

Огледах се. Няколко души се бяха струпали около купчина торби за отпадъци.

— Нищо не виждам.

— Виждаш, виждаш. Торбите за боклук. Във всяка е някаква част от тялото. Насякъл е жертвата на парчета и после е увил частите като коледни подаръци. Виждал ли си досега нещо подобно?

Разбира се, че бях виждал. Нали постъпвах точно така.

3.

Има нещо особено и обезоръжаващо в това да присъстваш на местопрестъпление под яркото слънце в Маями. То прави и най-гротескните убийства да изглеждат антисептични и инсценирани. Сякаш си участник в нова и авантюристична сцена от Дисни Уърлд. Земята на Дамер^[1]. Няма и да помислите да отворите хладилника. Моля, повръщайте само на определените места.

Не че гледката на осакатени тела, без разлика къде, може да притесни човек като мен. О, не, далеч съм от тази мисъл. Ако има нещо, което не понасям, това са мърлячите, които не си правят труда да се погрижат за телесните течности. Гадна работа. Иначе все едно гледаш разфасовани ребра в месарницата. Новобранците и случайните посетители на местопрестъпленията обаче са склонни да повръщат. Поради някаква причина тук повръщат много по-малко, отколкото на север. Просто слънцето прави нещата безобидни. Пречиства всичко. Навярно затова обичам Маями. Толкова чист град!

А денят вече беше красив и горещ. Онези, които си бяха облекли сака, сега търсеха място да ги закачат. Уви, на тесния мръсен паркинг такова място нямаше. Имаше само пет-шест коли — и контейнера. Бяха го изблъскали в единия край, до кафето, и сега той стоеше опрян на стената с розова гипсова мазилка, увенчана с бодлива тел. Тук се отваряше и задната врата на заведението. Навъсена млада жена сновеше напред-назад и чевръсто въртеше бизнес с cafe cubano^[2] и сладкиши с полицайте и техническия персонал. Шайката отбрани ченгета в костюми, които обичайно висят по сцените на убийства, за да бъдат забелязани, да окажат натиск или да са сигурни, че знаят какво става, разполагаха с още един обект, на който да посветят вниманието си. Кафе, сладки, нечие сако.

Лабораторните работници не носеха костюми. Синтетичните ризи за боулинг с два джоба пасваха повече на стила им. И аз бях с такава. Щампована, с вуду барабани и палми на лимоненозелен фон. Модно, но практично.

Насочих се към най-близката синтетична риза в групичката около тялото. Принадлежеше на Анхел Батиста от екипа за медицинска експертиза. В момента Анхел клечеше до една от торбите за боклук и надничаше вътре.

Присъединих се към него. Нямах търпение да погледна. Всичко, което изтръгваше реакция от Дебора, си струваше да бъде видяно.

— Анхел — казах. — Какво имаме?

— Какво искаш да кажеш с това „имаме“, бледолики? — отвърна той. — Тук няма кръв. Ти не играеш.

— Чух. — Наведох се към него. — Тук ли я е убил, или само я е захвърлил тук?

— Трудно мога да кажа. — Той поклати глава. — Изпразват контейнера два пъти седмично. Трупът май е престоял два дни.

Огледах паркинга, после и олющената фасада на „Касике“.

— Ами мотелът?

— Още проверяват, но не мисля, че ще намерят нещо. — И изпухтя: — Уф!

— Какво?

Анхел повдигна ръба на найлоновия чувал с молив.

— Погледни този срез.

Краят на разчленения крак стърчеше, блед и по особен начин мъртъв на яркото слънце. Свършваше до глезена. Ходилото беше акуратно отрязано. Останала беше малка татуировка на пеперуда с едно липсващо крило.

Подсвиринах. Почти хирургична прецизност. Това момче беше свършило много добра работа. Справило се беше почти толкова вещо, колкото бих могъл да го направя и аз.

— Много чисто — казах. И наистина беше така. Дори ако оставим прецизността на среза, не бях виждал подобна чиста, суха, елегантна мъртва пъlt. Великолепно.

— Me sago en diez — изруга той. — Не е довършил.

Взрях се навътре в чуvalа през рамото му. Нищо не мърдаше.

— На мен ми изглежда съвсем завършено, Анхел.

— Гледай. — Той сръчно разтвори една от другите торби. — Този крак е разрязан на четири части. С линийка ли го е мерил, и аз не знам. Виждаш ли? А този... — Отново се извърна към първия глезен,

който толкова ме бе възхитил. — Този е срязан само на две части. Как така, а?

— Представа нямам. Може би детектив Ла Гуерта разполага с хипотеза.

Анхел остана за момент с вперен в мен поглед. И двамата трябваше да положим усилие да запазим лицата си безизразни.

— Може би — отвърна накрая той и отново се върна към работата си. — Защо не отидеш да я попиташ?

— Hasta luego^[3], Анхел.

— Несъмнено — отвърна той, привел глава над найлоновия чувал.

Преди години се беше разчуло, че детектив Мигдия Ла Гуерта се е добрала до отдел „Убийства“, като преспала с някого. Достатъчно беше човек да я погледне, за да повярва. Имаше си всичко на подходящото място, че да е физически привлекателна, и то по потискащ аристократичен начин. Веща с грима и много добре облечена. Шик в стила на „Блумингдейл“. Слухът обаче не можеше да е верен. Да започнем с това, че макар външно да изглеждаше много женствена, не съм срещал друга, вътрешно по-мъжествена жена. Ла Гуерта беше твърда, амбициозна по един особено користен начин и единствената ѝ слабост сякаш бяха с няколко години по-младите от нея и с външност на манекени мъже. Затова съм почти сигурен, че не се е докопала до отдел „Убийства“ чрезекс. Успяла е, защото е кубинка, защото е комбинативна и умее да целува задници. В Маями тази комбинация е много по-печеливша отекса.

Ла Гуерта беше много, много добра в целуването на задници. Световна класа. Целуваше задници по целия път към високия пост на инспектор от отдел „Убийства“. За съжаление на тази длъжност никой не се нуждаеше от нейните умения на натегач и тя беше ужасен детектив.

Случва се. Случва се некомпетентността да бъде възнаградена, и то често. Така или иначе, аз трябваше да работя с нея. И употребих неотразимия си чар, за да я накарам да ме хареса. По-лесно е, отколкото можете да си представите. Всеки може да е очарователен, щом никой няма нищо против да си затвори очите, докато ръсиш всички онези нелепи, неоспорими, гнусни неща, които съвестта пречи на повечето хора да изрекат. За мой късмет аз нямам съвест. И ги ръся.

Доближих групата, струпана до кафето. Ла Гуерта разговаряше с някакъв мъж на испански със скоростта на картечен огън. Аз знам испански. Дори разбирам малко кубински. Но на Ла Гуерта ѝ разбирам една от десет думи. Кубинският диалект може да доведе испаноговорещия свят до отчаяние. Изглежда, единствената цел на кубинския испански е да се втурне в надпревара с някакъв невидим секундомер и да изтръгне колкото се може повече от трисекундните изблици, без да употреби нито една съгласна.

За да схванеш какво ти говорят, важното е да знаеш какво ще ти кажат, преди да са го изрекли. Това, изглежда, подклажда усещането за кастово разделение, от което некубинците понякога са оплакват.

Мъжът, когото Ла Гуерта печеше на шиш, беше нисък и широкоплещест, тъмен, с индиански черти, очевидно стреснат от диалекта, от тона и от значката ѝ. Докато ѝ отговаряше, се мъчеше да не я гледа, което пък сякаш я принуждаваше да приказва още по-бързо.

— No, no hay nadie afuera — кратко отвърна той и отклони поглед встрани. — Todos estan en cafe. (Вън нямаше никой, всички бяха в кафето.)

— Donde estabas? — попита тя. (Ти къде беше?)

Мъжът хвърли поглед към чувалите с човешки останки и бързо отмести очи.

— Cocina. (Кухнята.) Entonces yo saco la basura. (После погледнах в гаража.)

Ла Гуерта продължи. Притискаше го с думи, задаваше му подвеждащи въпроси с тон, който го объркваше и унижаваше, и той постепенно забрави ужаса от факта, че е намерил разчлененото тяло в контейнера, и мълкна.

Несъмнено почерк на професионалист. Вземаш главния свидетел и го обръщаш срещу себе си. Ако прецакаш случая през първите няколко часа, впоследствие ще си спестиши време и бумащина.

Ла Гуерта приключи с няколко закани и отпрати мъжа.

— Индианец — изсумтя, когато той тромаво се отдалечи на достатъчно разстояние, че да не я чуе.

— Всякакви ги има, детектив — казах аз. — Дори campesinos.

Тя вдигна поглед и бавно пълзна очи по мен, а аз стоях и се чудех защо. Да не би да беше забравила как изглеждам? Тя обаче ме възнагради с широка усмивка. Тая идиотка наистина ме харесваше!

— Hola, Декстър, какво те води насам?

— Чух, че си тук, и не издържах. Кога ще се омъжиш за мен?

Тя се изкиска. Околните се спогледаха и извърнаха очи встрани.

— Не купувам и обувка, преди да я пробвам — отвърна Ла Гуерта. — Без значение колко добре изглежда.

Вярвах й, и пак не можех да си обясня защо докато го казваше, ме гледаше, прехапала език.

— Сега си върви, разсейващ ме. Имам сериозна работа.

— Виждам — отвърнах. — Още ли не си хванала убиеца?

— Говориш като репортер — изръмжа Ла Гуерта. — След час тези задници ще ме разкъсат.

— Какво ще им кажеш?

Тя хвърли поглед към чувалите с разчлененото тяло и се намръщи. Не защото гледката я беспокоеше. Ла Гуерта виждаше кариерата си в опитите да формулира изказвания пред пресата.

— Убиецът ще допусне грешка и ще го хванем. Въпрос на време...

— Което ще рече — казах, — че до този момент не е допуснал грешки, че нямаш улики и че ще ти се наложи да го изчакаш отново да убие, преди да направиш каквото и да е.

Тя ме погледна остро.

— А бе, аз защо всъщност те харесвам?

Вдигнах рамене. Нямах представа. Очевидно и тя.

— Nada y nada^[4] — само с това разполагаме. Този гватемалец — тя се намръщи по посока на отдалечилия се индианец — намерил тялото, когато излязъл с боклука от ресторантa. Не бил виждал тези чуvalи и отворил един да види дали няма нещо за употреба. Попаднал на главата.

— Късмет — казах.

— А?

— Нищо.

Ла Гуерта се огледа намръщено. Може би се надяваше отнякъде да изскочи улика и тя да я улови.

— Това е. Никой нищо не е видял, нищо не е чул. Нищо. Ще ми се наложи да изчакам тия ръбове — колегите ти, да свършат, че и аз да науча нещо.

— Детектив — разнесе се глас зад нас. Капитан Матюс тромаво приближи, обгърнат от облак афтършейв, което означаваше, че репортерите ще пристигнат всеки момент.

— Здравейте, капитане — каза Ла Гуерта.

— Офицер Морган бе пратена да се присъедини към периферните структури в този случай — рече той. Ла Гуерта се стресна. — В качеството си на работник под прикритие, тя разполага с ресурси в общността на проститутките, които могат да ни помогнат по-бързо да стигнем до решението. — Матюс имаше забележителен начин на изказване. Твърде много години бе посветил на писането на доклади.

— Капитане, не съм сигурна, че е необходимо — каза Ла Гуерта.

Той премигна и сложи ръка на рамото ѝ. Хора се управляват с вещина.

— Спокойно, детектив. Тя няма да се намесва в командните ти функции. Само ще се яви с теб, ако има какво да сподели. Свидетели и други такива. Баща ѝ беше дяволски добро ченге, нали разбиращ?

Видя нещо от другата страна на паркинга и впери поглед натам. Вдигнах глава. Микробусът на новинарския Канал 7 приближаваше.

— Извинете ме — каза Матюс, оправи вратовръзката си, наложи си сериозно изражение и затрополи към микробуса.

— Puta^[5] — процеди Ла Гуерта през зъби.

Нямах представа дали това е някакво генерално заключение, или говори за Деб, но си помислих, че е време и аз да се измъкна, преди Ла Гуерта да си е спомнила, че офицер „Пута“ е моя сестра.

Присъединих се към Деб тъкмо когато Матюс се здрависваше с Джери Гонзалес от Канал 7. На територията на Маями Джери бе шампион в журналистиката от типа „щом има кръв, значи е за първа страница“. Мой човек. Този път щеше да остане разочарован.

Настръхнах. Никаква кръв.

— Декстър. — Дебора се опитваше да налучка тона на ченге, но виждах, че е развлънувана. — Говорих с капитан Матюс. Ще ми позволи да се присъединя.

— Чух — отвърнах. — Внимавай.

— Какво искаш да кажеш?

— Ла Гуерта — напомних ѝ.

— Ха! — изръмжа Дебора.

— Да, „ха“. Тя не те харесва и не те иска на своя територия.

— Но е подчинена на капитана.

— Да де. И от пет минути вече обмисля как да заобиколи разпореждането му. Пази си задника, Дебс.

Дебора само присви рамене.

— Какво намери?

— Засега нищо. — Поклатих глава. — Ла Гуерта вече се оплете. Винс обаче каза... — Мълкнах. Дори разговорът за това бе твърде личен.

— Какво каза?

— Няма значение, Деб. Подробност. Едва ли означава нещо.

— И никой няма да узнае дали означава, ако не го кажеш, Декстър.

— Ами... изглежда, по тялото няма кръв. Никаква кръв.

Дебора угрожено замълча. За няколко секунди. Не благовейна пауза, не, не като мен. Просто мислеше.

— Е, и? — каза накрая. — Предавам се. Какво означава това?

— Рано е да се каже — отвърнах.

— Но според теб означава нещо.

Означава странна лекота в главата. Означава импулс да намериш повече за убиеца. Означава одобрителен кикот от страна на Мрачния странник, който сега, толкова скоро след свещеника, трябаше да кротува. Малко трудно обаче можех да обясня всичко това на Дебора, нали? Затова просто казах:

— Сигурно, Деб. Не знам.

Дебора ме изгледа изпитателно, после въздъхна:

— Добре. Нещо друго?

— О, невероятно изпълнение — отвърнах. — Страхотна работа със скалпела. Почти хирургично съвършенство. Ако не намерят нещо в мотела, което всъщност никой не очаква, тялото е било насечено някъде другаде и захвърлено тук.

— Къде?

— Добър въпрос. Петдесет процента от полицейската работа е в задаването на въпроси.

— Другите петдесет процента са в отговорите.

— Ами никой още не знае къде, Деб. А аз, разбира се, не разполагам със съдебномедицинска експертиза...

— Но започваш да придобиваш някакво усещане за случая —
каза тя.

Погледнах я. Тя отвърна на погледа ми. Случвало се бе да надушвам някои неща. Носеше ми се славата. Понякога находките ми бяха доста сполучливи. А и защо не? Знаех как мислят убийците. Понеже и аз мислех като тях. Разбира се, невинаги бях прав. Бивал съм и много далеч от целта. Нямаше да е добре, ако винаги бях прав. Не ми се щеше все пак ченгетата да изловят всички серийни убийци. Какво щях да избера за свое хоби тогава? Сега обаче не знаех как да постъпя с този толкова любопитен случай.

— Кажи ми, Декстър — настоя Дебора. — Имаш ли някакви догадки?

— Може би — казах. — Още е много рано.

— Е, Морган — разнесе се гласът на Ла Гуерта зад нас. И двамата се извърнахме. — Облечена си, виждам, за истинска полицейска работа.

В тона ѝ имаше нещо, което заприлича на плесница. Дебора настръхна.

— Детектив — каза тя, — откри ли нещо?

Тонът ѝ подсказваше, че вече знае отговора. Евтин номер. Но не се получи. Ла Гуерта великодушно махна с ръка.

— Наоколо има само курви. — И впери многозначителен поглед в деколтето на Деб, което в костюма ѝ на проститутка наистина изглеждаше внушително. — Просто курви. Важното за момента е да не позволим на пресата да изпадне в истерия. — Тя бавно поклати глава, сякаш сама не си вярваше, и въздъхна. — Няма да е трудно, като си помисля какво може да постигне човек със земното притегляне. — Намигна ми и тръгна към капитан Матюс, който разговаряше с голямо достойнство с Джери Гонзалес от Канал 7.

— Кучка — каза Дебора.

— Ох, Дебс! Би ли предпочела да кажа: „И тя е кучка?“ Или да мина с: „Нали ти казах“?

Тя се втренчи в мен.

— По дяволите, Декстър! Наистина искам тъкмо аз да сгаша този тип.

Аз също го исках. Обаче като си помислех, че нямаше никаква кръв...

Да, и аз исках да го сгашя.

[1] Джефри Лайънъл Дамер — сериен убиец, умъртвил 17 мъже в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Кубинско кафе. — Б.пр. ↑

[3] До скоро (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Нищо и пак нищо. — Б.пр. ↑

[5] Курва. — Б.пр. ↑

4.

След работа взех лодката — и за да избягам от въпросите на Дебора, и за да осмисля чувствата си. Чувства. Аз и чувства. Ама че глупост! Карах бавно. Не мислех за нищо — съвършено състояние на дзен, — докато лениво минавах покрай големите къщи, разделени една от друга с високи плетове и парапети от вериги. Демонстрирах ярка усмивка на съседите, наизлезли из подредените си градини край дигата на канала. Децата играеха по грижливо подстриганата трева. Мама и тате правеха барбекю, безделничеха или боядисваха бодливата тел, без да изпускат децата от поглед. Махах на всички. Някои дори ми отвръщаха. Познаваха ме: и преди ме бяха виждали да минавам — неизменно в добро настроение, неизменно жизнерадостен. Той беше толкова мил. Толкова общителен. Не мога да повярвам, че е извършил всички тези ужасни неща...

Излязох от канала и се понесох с пълна скорост на юг, към Кейп Флорида. Вятърът срещу мен и вкусът на солените пръски ми помогнаха да избистря главата си, накараха ме да се почувствам чист и поне малко освежен. Сега можех да мисля много по-лесно. Дължах го отчасти и на спокойствието и умиротворението, което изльчваше водата, а и на най-доброто от традицията на навигацията в Маями, според която повечето от водачите се опитваха да ме убият. Намирах това за много мило. Чувствах се като у дома си. Това е моята страна, това са моите хора.

Днес, до края на работното време, не бях научил кой знае какви новини. Към обяд случилото се стана национално достояние. След „ужасяващите разкрития“ при мотел „Касике“ завесата над убийствата на проститутки се повдигна. Канал 7 сътвори истински шедъловър с истеричния потрес от разчлененото тяло, намерено в контейнера, без реално да каже нищо. Както проницателно отбеляза детектив Ла Гуерта, наоколо имаше само курви. Под подкладения от медиите обществен натиск обаче те можеха да бъдат и сенаторски дъщери. Отделът се впрегна в подготовка за продължителни отбранителни

маневри, понеже много добре познаваше сърцераздирателните безсмислици, които ще родят неустрашимите и дръзки пешаци на петата власт.

Деб остана на местопрестъплението, докато капитанът не се разтревожи дали не ѝ е предоставено твърде много време, и я разкараха. Започна да ми звъни в два следобед, за да разбере какво съм открил, а съвсем не беше много. В мотела не намериха никакви следи. На паркинга имаше толкова отпечатъци от гуми, че не можеше да се различи никоя конкретно. Никакви улики и в контейнера, по чувалите или частите от тялото. Инспекцията на Министерството на земеделието на Съединените щати също не доведе до нищо.

Голямата загадка на деня си оставаше левият крак. Както бе отбелязал Анхел, десният бе насечен на няколко чисти къса — през бедрото, коляното и глезната. Не и левият обаче. Той бе разченен на две части, чисто опаковани. Аха, каза Ла Гуерта, този гений на мисълта, някой е прекъснал убиеща, изненадал го е, изплашил го е и той не е довършил започнатото. Видели са го и го е обзела паника. И насочи всичките си усилия в търсенето на този свидетел.

В теорията на Ла Гуерта относно това малко прекъсване обаче имаше един проблем. Нещо незначително, дребно може би, но... Цялото тяло бе педантично почистено и опаковано, най-вероятно след като е било разченено. И тогава е било внимателно транспортирано до контейнера, очевидно при наличието на достатъчно време и усърдие от страна на убиеща да не допусне някая грешка и да не остави следи. Или никой не бе посочил това на Ла Гуерта, или — чудо на чудесата! — обаче, изглежда, беше възможно и никой друг да не го е забелязал. Напълно възможно. Полицейската работа е до голяма степен рутинна и се свежда до нагаждането на детайлите към определени шаблони. А ако шаблонът е съвсем нов, разследването може да заприлича на трима слепци, които изучават слон с микроскоп.

Но понеже аз не бях нито сляп, нито затормозен от рутината, ми изглеждаше по-вероятно убиещът просто да е останал неудовлетворен. Много време, отдадено на работа, но това беше петото убийство от този вид. Дали не му се бе сторило отегчително просто да кълца тялото? Дали нашето момче не търсеше нещо друго, нещо различно? Нова насока, неизпробван досега акцент?

Почти усещах фрустрацията му. Да стигне толкова далеч, едва ли не до края, да реже остатъците така, че да ги опакова в хартия за подаръци... И тогава неочеквано идва просветлението: ето, нещо не е наред. *Coitus interruptus*.

Този вариант вече не го е доволстворявал. Трябвал му е нов подход. Той се опитваше да изрази нещо — и още не бе открил подходящия за себе си изказ. А по мое мнение — ако бях аз, искам да кажа, — това много би ме разстроило. И е твърде вероятно да ме тласне към търсенето на друг отговор.

Скоро.

Ла Гуерта обаче търсеше свидетел. Нямаше да го намери. Имаше работа с хладнокръвно, педантично чудовище — съвършено очарователно за мен. И какво можех да направя аз с това очарование? Не бях сигурен. Ето защо се оттеглих да обмисля нещата в лодката си.

Едно „Донзи“ едва не отнесе носа ми със седемдесет мили в час. Аз помахах щастливо и се върнах към действителността. Приближавах Стилтсвил — най-самотните стари наколни къщи във водата близо до Кейп Флорида. Бях се насочил към голям кръг, който не водеше наникъде, и оставил мислите си да следват същата мудна дъга.

Какво да правя?

В падащия мрак различавах само Елиът Кий отлясно. И както винаги си спомних къмпинга, на който дойдохме с Хари Морган. Така нареченият ми баща. Доброто ченге.

Ти си различен, Декстър.

Да, Хари, така е.

Можеш обаче да се научиш да владееш това различие и да го използваш конструктивно.

Добре, Хари. Щом така мислиш. Как?

И той ми каза.

Нищо не може да се сравни със звездното небе на Южна Дакота, когато си на четиринайсет и си на къмпинг с баща си. Пък бил той и не съвсем истински баща. Разбира се, всяка емоция е изключена, макар гледката на безбройните звезди да те изпъльва със задоволство. Ти просто не чувствуаш. И отчасти заради това си тук.

Огънят е угаснал, звездите блестят необичайно ярко, а милият ти осиновител известно време мълчи, после отпива от старовремската манерка, която е измъкнал от страничния джоб на войнишката си раница. Не го бива много в това. За разлика от толкова други стари ченгета, той не пие. Сега обаче манерката е празна и вече е време той да произнесе онова, което го мъчи, ако изобщо мисли да го споделя.

— Ти си различен, Декстър — казва той.

Отмествам очи от ярките звезди. Последните отблясъци на огъня хвърлят сенки из тясната песъчлива просека. Играят върху лицето на Хари. Струва ми се странен. Никога не го съм виждал такъв. Твърд, нещастен, малко замаян.

— Какво имаш предвид, татко?

Той не ме поглежда.

— Семейство Бильп казват, че Бъди е изчезнал.

— Дребно кресливо нищожество. По цяла нощ лаеше. Мама не можеше да спи.

Разбира се, мама се нуждае от сън. Когато умираш от рак, имаш нужда от много сън, а тя не можеше да спи заради това ужасно дребно псе от другата страна на улицата, което лаеше на всеки лист, отвян върху тротоара.

— Намерих гроба — казва Хари. — В него имаше много кости, Декстър. И не само на Бъди.

Няма какво да кажа. Старателно загребвам шепа борови иглички и чакам Хари пак да заговори.

— Откога го правиш?

Взирям се в лицето на Хари, после извръщам очи към плажа отвъд просеката. Нашата лодка е там и леко се полюлява на вълните. Вдясно горят светлините на Маями — меки бели светлинни. Не разбирам накъде бие Хари, нито какво иска да чуе. Но той е моят праволинеен осиновител и истината винаги го привлича. Моят осиновител винаги знае или открива каквото търси.

— От година и половина — отвръщам.

Хари кима.

— Защо започна?

Хубав въпрос, чийто отговор определено надхвърля възможностите ми на четиринайсетгодишно момче.

— Ами просто... някак си... трябаше. — Дори на онази възраст мога да се измъквам.

— Чуваш ли някакъв глас? — интересува се той. — Нещо или някой, който да ти казва какво да направиш или че трябва да го направиш?

— Ами — повтарям с цялото красноречие на четиринастгодишен, — не съвсем.

— Разкажи ми — настоява Хари.

О, да, луната, кръглата натежала луна — нещо по-голямо, което да погледаш. Сграбчвам още една шепа борови иглички. Лицето ми е червено, сякаш баща ми ме е помолил да му разкажа за сексуалните си фантазии. Което в известен смисъл...

— То всъщност... някак си, нали знаеш, чувстваш нещо — казвам аз. — Отвътре. Наблюдава те. Може, как да го кажа — да се смее? Всъщност не е глас, просто...

Красноречиво свиване на рамене от тийнейджър. Хари обаче, изглежда, разбира.

— И това нещо те кара да убиваш разни неща.

Някъде високо горе прелита самолет.

— Не, всъщност не ме кара — отвръщам. — Просто прави така, че убийството да изглежда добра идея.

— Искал ли си някога да убиеш нещо друго? Нещо по-голямо от куче?

Опитвам се да отговоря, но в гърлото ми е заседнало нещо. Прочиствам го.

— Да — отвръщам.

— Някой човек?

— Никой в частност, татко. Просто... — Отново присвивам рамене.

— Защо не го направи?

— Ами... Мислех, че няма да ви хареса. На теб и на мама.

— Това ли единствено те възпря?

— Аз, ъ... не исках, ъ..., да ви ядосам. Ъ... нали знаеш, да се разочаровате от мен. — Хвърлям крадешком поглед към Хари. Той ме гледа, без да мигне. — Затова ли дойдохме тук, татко? За да поговорим?

— Да — отвръща Хари. — Трябва да го уредим.

Да го уредим. О, да, една идея, съвсем в духа на Хари за това как трябва да бъде изживян животът — със стерилни къшета и лъснати обувки. Защото дори тогава знаех, че необходимостта от време на време да убиваш някого рано или късно неизменно ще те докара дотам, че нещата около теб да бъдат уреждани.

— Как? — питам и той задълго вперва тежък поглед в мен, а после кима, понеже се е уверен, че неотлично следя мисълта му.

— Добро момче — казва той. — Виж, сега... — И макар да е казал „сега“, минава много време, преди отново да заговори.

Проследявам с поглед светлините на една яхта, която минава наблизо, на около сто и петдесет метра от нашия плаж. Кубинската музика заглушава звука от мотора.

— Виж — повтаря Хари и аз вдигам очи към него. Той обаче отклонява поглед встрани, отвъд замиращия огън, някъде там, в бъдещето. — Ето как се прави — казва той, а аз слушам внимателно. Когато Хари иска да доведе до съзнанието ти някоя истина от по-висок порядък, той говори така. Както и когато ми показва как да изненадам някого с някакъв проблем или как да го заблудя. „Ето как се прави“ — казва той и винаги се оказва точно така, както той казва.

— Аз оставям, Декстър. — Изчаква ме да възразя, но аз не го правя и той кима. — Мисля, че когато започнат да оставят, хората могат да погледнат на нещата по по-различен начин. Не че се размекват или започват да ги виждат в полутонове вместо в бяло и черно. Не, аз наистина вярвам, че сега разбирам нещата по по-различен начин. По-добре. — Поглежда ме. Погледът на Хари. Любов, макар и със сини очи.

— И? — питам.

— Преди десет години щях да те изпратя в специализирано заведение — казва той и аз премигвам. Почти изпитвам болка, макар че и сам съм си го помислял. — Сега — продължава той, — мисля, че разбирам по-добре. Сега разбирам кой си и зная, че си добро дете.

— Не — отвръщам аз. Гласът ми е съвсем слаб, съвсем тих, но Хари ме чува.

— Да — казва твърдо той. — Ти си добро дете, Декс, зная това. Зная го — казва този път по-скоро на себе си и за да ме впечатли може би, а после впива поглед в мен. — Иначе нямаше да те интересува какво аз или майка ти мислим за това. Просто щеше да го правиш.

Няма как да му се противопоставиш, зная. Понеже... — Той мърква и остава загледан в мен за момент. Аз се чувствам много неудобно. — Какво си спомняш отпреди? — пита ме той. — Знаеш, преди да те вземем.

Все още изпитвам болка, макар да не зная защо. Бях само на три години.

— Нищо.

— Добре — казва той. — Никой не бива да помни подобни неща. — Докато е жив, това е единственото, което ще каже по въпроса. — Обаче, макар да не помниш нищо, Декс, то прави някакви неща с теб. Тези неща те превръщат в това, което си. — Много странно, наистина, но ми се усмивах с вечната си почти притеснена усмивка. — Очаквах го. Онова, което ти се е случило, когато си бил малък, те е моделирало. Опитах се да изгладя нещата, но... — Той вдига рамене. — Прекалено силно беше, прекалено много. Влязло е в теб прекалено рано и ще остане в теб. И ще те накара да искаш да убиваш. А ти няма как да му се противопоставиш. Няма как да го промениш, но... — Отново отмества поглед встрани, за да види и аз не зная какво. — Можеш да го канализираш. Да го овладееш. Да избереш... — Сега Хари подбира думите много предпазливо, по-предпазливо, отколкото съм го чувал да говори някога. — Да избираш какво... или кого... да убиваш. — Пак усмивка, каквато не бях виждал преди — бледа и суха като пепелта на замиращия огън. — Много хора го заслужават, Декс...

С тези кратки думи той оформи целия ми живот, всичко в мен, онзи и онова, което съм. Този чудесен, всевиждащ и всезнаещ човек. Хари. Баща ми.

Само ако можех да обичам, колко много щях да обичам Хари!

Това се случи преди много години. Хари отдавна е мъртъв. Неговите уроци обаче продължават да живеят. Не заради някакви топли и сантиментални чувства, които питая, а защото Хари беше прав. Аз неведнъж го доказах. Хари знаеше, Хари ме учеше.

„Бъди предпазлив“ — казваше Хари. И ме научи как да се предпазвам само както полицай може да обучи убиец.

Внимателно да избирам сред онези, които го заслужават. Да съм съвсем сигурен. После да почиствам. Да не оставям следи. И никога да

не се ангажирам емоционално. Това може да доведе до грешки.

Разбира се, трябва да си внимателен не само по отношение на реалното убийство. Да си внимателен означава да градиш живота си предпазливо. Да класифицираш. Да се социализираш. Да имитираш живот.

И аз изпълних всичко това много старателно. Бях почти съвършената холограма. Над всяко подозрение, отвъд всеки упрек и незаслужаващ презрение. Едно елегантно и учтиво чудовище, момчето от съседния апартамент. През половината време дори Дебора беше поне наполовина заблудена. Разбира се, тя вярваше в онова, в което искаше да вярва.

Точно сега вярваше, че мога да й помогна да разкрие тези убийства, да предложа трамплин на кариерата й и да я катапултирам от прелъстителния холивудски костюм направо в добре скроената униформа. И имаше право, разбира се. Аз можех да й помогна, макар всъщност да не ми се искаше много, понеже ми доставяше удоволствие да наблюдавам работата на онзи, другия убиец. Чувствах своеобразна естетическа връзка или...

Емоционална ангажираност.

Е, ето това е. Недвусмислено престъпвах Кодекса на Хари.

Насочих лодката обратно към моя канал. Стъмнило се беше, но се ориентирах по радиокулата на няколко градуса вляво от пътя за вкъщи.

Така да бъде. Хари винаги е бил прав, прав беше и сега. „Не се ангажирай емоционално“, казваше Хари. И аз не го правех.

Щях да помогна на Деб.

5.

На сутринта валеше и трафикът беше безумен, както винаги когато вали в Маями. Някои шофьори забавяха по хълзгавите пътища. Това вбесяваше други, които натискаха клаксоните, крещяха през прозорците, форсираха, за да си пробият път, и профучаваха размахали юмруци покрай „тежките гемии“.

При отклонението към магистралата Лъжун голям камион за млечни продукти се бе врязал в микробус с деца от някакво католическо училище. Камионът с млечните продукти се беше преобърнал и пет момичета с карирани поли седяха на сред голяма локва мляко с объркани лица. За около час трафикът беше почти преустановен. Едно дете бе отнесено с вертолет до болницата „Джаксън“. Останалите стояха, облени в мляко, и наблюдаваха възрастните, които си крещяха.

Промъкнах се спокойно, докато слушах радио. Очевидно полицията гонеше Касапина от Тамиами по петите. Подробности не бяха изнесени, но капитан Матюс си каза тежката дума. Говореше така, сякаш лично ще извърши ареста веднага щом си изпие кафето.

Накрая се добрах до ненатоварените пътища, за да се придвижа малко по-бързо. Спрях до магазина за понички недалеч от летището. Купих понички с ябълков пълнеж и кифла и приключи с поничките още преди да се върна в колата. Имам ускорен метаболизъм. Свързан е със здравословния ми начин на живот.

Докато стигна до работа, дъждът бе спрял. Слънцето блестеше и когато влязох във фоайето, от тротоара се надигаше пара. Показах служебната си карта и тръгнах нагоре по стълбите.

Деб вече ме чакаше.

Не изглеждаше особено щастлива. Разбира се, тя рядко изглежда щастлива. Ченге е в крайна сметка, а повечето ченгета не могат да му хванат цаката. Твърде много дежурства, през които се опитват да не приличат на хора. Това им придава особено, малко слисано изражение.

— Здрави, Деб — казах и сложих хрускавия плик на бюрото си.

— Къде беше снощи? — попита тя. Наистина беше много кисела. Скоро мимическите бръчки щяха да станат постоянни и да съсипят великолепното ѝ лице: дълбоки сини одухотворени от интелигентност очи и малко, изпъстрено с лунички вирнато носле. Обрамчени от черна коса деликатни черти, понастоящем оплескани с около три килограма и половина евтин грим.

Погледнах я с обич. Очевидно идваше от работа. Днес носеше дантелен сутиен, яркорозови шорти от някаква синтетична материя и златни обувки с високи токчета.

— Остави ме ти мен — отвърнах. — Ти къде беше?

Тя пламна. Мразеше да носи друго освен чисти изгладени блузи.

— Опитах да се свържа с теб — каза тя.

— Съжалявам.

— Да бе!

Отпуснах се безмълвно на стола си. На Деб ѝ харесваше да си излива яда върху мен. Затова е семейството, нали?

— Какво толкова важно имаш да ми кажеш?

— Изолират ме — ядно изтърси тя, отвори плика и надникна какво нося.

— А ти какво очакваш? — попитах. — Знаеш какво е отношението на Ла Гуерта към теб.

Деб измъкна кифлата и лакомо се нахвърли върху нея.

— Очаквах — заговори тя с пълна уста — да ме включат. Както каза капитанът.

— Нямаш старшинство. Нито пък тактически подход.

Тя смачка плика и го хвърли към главата ми. Пропусна.

— По дяволите, Декстър, много добре знаеш, че заслужавам да съм в отдел „Убийства“. Не я понасям — тя изпъна ластичната презрамка на сутиена си и прокара длан по оскъдния си костюм — тази идиотщина.

Кимнах и казах:

— Обаче ти стои добре.

Лицето ѝ се изкриви в грозна гримаса: гняв и отвращение се състезаваха за пространство.

— Отвратително! — възклика тя. — Не мога да продължа така. Кълна се, ще полудея.

— Много ми е рано, за да проумея какво става, Деб.

— Майната ти! — Говорете каквото щете за полицейската работа, но тя съсипваше речника на Дебора. Деб ме измери със студен, твърд поглед на ченге, първия от този вид, който получавах от нея. Погледът на Хари. Същите очи, същото усещане, че гледа през теб и съзира истината. — Не ме баламосвай, Декс — изсъска Дебора. — В повечето случаи ти беше достатъчно само да погледнеш тялото и да кажеш кой е убиецът. Никога не съм те питала как го правиш, но ако имаш някаква идея относно този случай, трябва да я чуя. — Тя ритна яростно и остави драскотина върху бюрото ми. — По дяволите, искам да съблека този тъп костюм.

— Всички ще се радваме да станем свидетели на това, Морган — разнесе се дълбок неискрен глас откъм вратата зад нея. Вдигнах поглед. Винс Масуока се хилеше насреща ни.

— Ти няма да знаеш какво да правиш, Винс — отвърна му Деб.

Той се ухили още по-широко с лъчезарната си фалшивка усмивка от учебник.

— Защо не пробваме и да видим?

— Само в сънищата ти, Винс — Тя се нацупи по начин, който не бях виждал от дванайсетата й година.

Винс кимна към смачкания плик върху бюрото ми.

— Твой ред беше, сладък. Какво си ми донесъл? Къде е?

— Съжалявам, Винс, Деби ти изяде кифлата.

— Нямам нищо против. — Гrimасата върху ухиленото му лице пак уподоби похот. — Аз пък ще изям нейната желирана кифла. Дължиш ми една голяма поничка, Декс.

— Единствената голяма поничка, с която ще можеш да се похвалиш — отбеляза Дебора.

— Въпросът не е в размера на поничката, а във веществата на пекаря — каза Винс.

— Моля ви — намесих се. — Вие двамата скоро ще се сбияте. Много е рано да сте толкова остроумни.

— Ха-ха — закиска се Винс с ужасния си фалшив смях. — Ха-ха-ха-ха. До скоро, и не забравяй поничката. — Намигна и тръгна по коридора към микроскопа си.

— Е, какво измисли? — запита Деб.

Деб беше убедена, че от време на време ме спохождат прозрения. И имаше основание. Обикновено прозренията ми са свързани с

брутални мъжаги, на които им харесва, просто ей така, на всеки няколко седмици да накълцват по някой нещастник. Дебора ме бе виждала да се намесвам елегантно и ефективно с някой факт, за чието съществуване другите и не подозираха. Никога не казваше нищо, но пък е дяволски добро ченге и от известно време питаше известни подозрения към мен. Не знаеше точно за какво става дума, но усещаше, че нещо не е наред, и това адски я тормозеше, понеже в крайна сметка тя ме обичаше. Последното живо същество на тази земя, което ме обичаше. Не става дума за самосъжаление, а за най-хладно и прозрачно себепознание. Мен хората не ме обичат. В съответствие с плана на Хари, аз се опитвах да си създам връзки с околните, да вляза в някакви взаимоотношения и дори — в моментите на най-голяма глупост — да се влюбя. Обаче не се получаваше. Нещо в мен беше счупено или липсваше и рано или късно другият ме хващаше, че играя, или пък настъпваше някоя от „онези нощи“.

Не понасях дори домашни любимци. Животните ме мразеха. Веднъж си купих куче. Цели два дни то лая и ви срещу мен в изблик на безпаметна, неизчерпаема ярост, преди да се отърва от него. Пробвах с костенурка. Докоснах я веднъж и тя не си показва повече главата от корубата, а няколко дни по-късно умря. Вместо да ме види или отново да понесе докосването ми — умря.

Никой и нищо не ме обичаше, нямаше и да ме обикне. Не и мен, най-малко пък мен. Аз знаех какво представлявам, знаех, че не мога да бъда обичан. Сам съм на този свят. Съвсем сам, като оставим Дебора. И разбира се, онова Нещо отвътре, което не излиза много често, за да си поиграем. Всъщност то не играе с мен, то ме кара да си намерим някой друг, с когото да си играем.

Затова, доколкото ми беше по силите, харесвах милата Дебора. Това сигурно не може да се нарече обич, но бих предпочел тя да е щастлива.

А тя, милата Дебора, седеше пред мен нещастна. Моето семейство. Гледаше ме и не знаеше какво да каже, но беше по-близо до вероятността да го каже от всяко го.

— Е — почнах, — всъщност...

— Знаех си! Наистина имаш нещо предвид!

— Не пречи на транса ми, Дебора. Общува със света на духовното.

— Казвай де! — възклика тя.

— Ключът е в прекъснатия разрез, Деб. В левия крак.

— Какво имаш предвид?

— Ла Гуерта мисли, че убиецът е бил изненадан. В смисъл — стреснат. Изгубил е самообладание и не е довършил.

— Снощи тя ме накара да разпитам проститутките дали не са видели нещо. Все някой трябва да е видял нещо.

— О, хайде, недей и ти — казах. — Помисли, Дебора. Ако е бил прекъснат, ако е бил прекалено изплашен, за да завърши...

— Опаковъчната хартия — изломоти тя. — Имал е достатъчно време, за да опакова тялото, да почисти... — Изглеждаше слисана. — По дяволите! След като е бил изненадан!?

Заплясках с ръце и ѝ отправих сияйна усмивка.

— Браво, мис Марпъл.

— Тогава няма смисъл.

— Тъкмо напротив. Ако е разполагал с достатъчно време, но ритуалът не е завършен както трябва — а не забравяй, Деб, че ритуалът е почти всичко — какъв е изводът?

— Защо не вземеш просто да ми кажеш, за бога? — изсъска тя.

— Какво интересно намираш в това?

— По дяволите! — въздъхна тежко Дебора. — Добре, Декс. Ако не е бил прекъснат, но не е довършил... По дяволите! Частта с опаковането по-важна ли е от рязането?

Погледнах я съчувствено.

— Не, Деб. Помисли. Тази е петата, съвършено еднаква с останалите. Четири леви крака, срязани съвършено, а сега — номер пет... — Свих рамене и я погледнах с повдигната вежда.

— О, Декстър! Отде да знам? Може да са му трябвали само четири леви крака. Може... Не зная, кълна се, не зная. Какво?

Усмихнах се и поклатих глава. За мен всичко беше само очевидно.

— Възбудата си е отишла, Деб. Просто нещо не е било наред. Не е работило. Някаква съществена част от магията, която прави нещата съвършени, е изчезнала.

— И от мен се очаква да проумея за какво става дума?

— Все някой трябва да го направи, не мислиш ли? Преди да спре, той просто малко си е поиграл. Търсил е вдъхновение, но не е

намерил.

Тя се намръщи.

— Значи е приключил? И няма да направи отново подобно нещо?

— О, не, за бога, не, Деб! — Разсмях се. — Тъкмо напротив. Ако си проповедник и искрено вярваш в Бог, но не можеш да намериш правилния начин да му отدادеш почитта си, какво ще направиш?

— Ще продължавам да опитвам — отвърна тя, — докато нещата не се получат. — Взря се настойчиво в мен. — Боже, наистина ли мислиш така? Че скоро ще го направи пак?

— Само догадка — казах скромно. — Може и да греша.

Обаче знаех, че не греша.

— Трябва да намерим начин да го хванем, когато направи нов опит — каза тя, — а не да търсим някакъв несъществуващ свидетел. — Стана и тръгна към вратата. — Ще ти се обадя. ЧАО!

И излезе.

Надникнах в белия хартиен плик. Нищо не бе останало в него — дори трохичка. Приличаше на мен: чист и крехък отвън, а вътре празен.

Сгънах го и го пуснах в кошчето до бюрото. Тази сутрин имах работа. Истинска, официална, полицейска работа. Трябваше да напечатам един дълъг доклад, да подредя снимките към него, да сортирам доказателствата. Рутинен случай — двойно убийство, което навсякърно никога няма да стигне до съда. Аз обаче исках да съм сигурен, че всичко, до което се докосна, е добре организирано.

А и бях заинтригуван. Трудно разчетох кървавите петна. Оказа се почти невъзможно да намеря мястото, на което артериалните пръски на двете жертви (а те явно се бяха движили) и капките от онова, което приличаше на ножовка, се смесваха. За да покрия цялата стая, ми се наложи да употребя две бутилки луминол, които проявяват и най-малките пръски, но са скъпи — по 12 долара едната.

Всъщност ми се наложи да опъна корда, която да ми помогне да открия началната посока на пръските — толкова древна техника, че изглежда почти като алхимия. По вид пръските бяха ярки и странни. Имаше отчетливи, безпорядъчни, спонтанни петна по стените, мебелите, телевизора, кърпите, покривките на леглата, завесите — удивителен, неконтролируем порой летяща кръв. Човек можеше да си помисли, че дори в Маями все някой е чул нещо. Двама души са били

живи накълцани с ножовка в скъпа хотелска стая, а съседите просто са усилили телевизорите си.

Бихте казали, че милият усърден Декстър е бил увлечен в работата си, но аз обичам да съм прецизен, а и бих искал да видя къде се крие цялата тази кръв. Професионалните съображения в това отношение са очевидни, но не чак толкова важни за мен, колкото личните. Навсякътко ден някой психиатър, възпрепятстван от щатската наказателна система, ще ми помогне да намеря точната причина.

Във всеки случай, докато стигнем до местопрестъплението, разчленените трупове вече бяха изстинали и навсякътко никога нямаше да открием момчето с мокасини номер 42. Действа с дясната ръка, с наднормено тегло е и има страхотен бекхенд.

Аз обаче проявих упорство и свърших невероятна работа. Целта ми не е да хващам лошите. Защо ми е да го правя? Не, аз си върша работата, за да въведа ред в хаоса. Да накарам гадните петна кръв да се държат подобаващо и после да изчезнат. Някои хора може и да използват тази работа, за да ловят престъпници, и според мен това е чудесно, но не е съществено.

Ако някога проява достатъчно небрежност, че да ме заловят, ще кажат, че съм социопат и чудовище, болен, извратен демон, дори не човек, и навсякътко ще ме пратят да умра на добрия стар електрически стол със самодоволно, лицемерно сияние. Ако някога хвана Номер 42, ще кажат, че е лош човек, тръгнал по кривия път заради социалните фактори, на които не е имал късмета да се противопостави, и ще го сложат в затвора за десет години, преди да го пуснат на свобода с достатъчно пари за костюм и нова ножовка.

С всеки изминал ден на тази работа започвам да разбирам Хари малко по-добре.

6.

Петък вечер. Вечер за срещи в Маями. Ако щете вярвайте, но и Декстър има среща тази вечер. Странно наистина, обаче намерих един човек. Какво, какво? Отдавна мъртвият Декстър се среща с някаква начинаеща проститутка? Секс между вампири? Дали потребността у мен да имитирам живот е стигнала дотам, че да симулирам оргазми?

Дишайте спокойно. Сексът няма думата тук. След дълги години на несъръчни опити и дезориентираност в стремежа си да изглеждам нормален, аз най-после се уредих със съвършената приятелка.

Рита беше почти толкова зле увредена, колкото и аз. Омъжила се прекалено млада, десет години се борила да накара нещата да потръгнат за нея и за двете ѝ деца. Очарователният ѝ спътник в живота имал няколко малки проблема. Първо алкохол, после хероин и накрая, колкото и да е невероятно — кока. Този звяр я пребивал. Трошал мебели, крещял, хвърлял каквото му падне, заплашвал. После я насиливал. Заразил я с някакви идиотски болести, каквито си разменят ценителите на кока. И всичко това като по програма, докато Рита търпяла, работела, на два пъти се борила с него по време на рехабилитациите му. Една нощ обаче той посегнал на децата и тогава Рита скръзнала със зъби.

Лицето ѝ вече е здраво, разбира се. А потрошените ръце и ребра са рутинна практика за лекарите в Маями. В това отношение Рита била представителен експонат, съвсем според вкуса на онова чудовище.

Разводът сложил край, животното било затворено, а после? Да, загадките на човешката психика. По някакъв начин, поради някаква причина, Рита решила отново да се среща с мъже. Съвсем сигурна била, че точно това е най-правилното, но заради честото насилие от ръцете на мъжа, когото обичала, вече изобщо не се интересувала отекс. Може би само от компанията на някой мъж за известно време.

Търсила подходящия човек: чувствителен, нежен и склонен да чака. Търсенето продължило доста, разбира се. Искала въображаем мъж, който да се нуждае повече от човек, с когото да разговаря и да

ходят заедно на кино, отколкото да правят секс, защото тя *просто не била готова за това*.

Въобразяме ли казах? Ами да. Мъжете в човешкия род не са точно такива. Повечето жени разбираят това след две деца и първия си развод. Бедната Рита се беше омъжила прекалено млада и прекалено несполучливо, че да научи този ценен урок. А като съпътстващ продукт от възстановяването ѝ след ужасния брак, вместо да види, че всички мъже са животни, тя си създала една прекрасна романтична картина за съвършения джентълмен, който ще я чака до безкрай да се разтвори като малко цвете.

Добре, ако трябва да сме обективни, навярно такъв мъж е съществувал във викторианска Англия. Там на всеки Ѹгъл имало по някой бардак, където той можел да изпусне парата, преди да се отдае на високопарните изявления на платоничната любов. Не и в Маями от двайсет и първи век обаче, доколкото зная.

А пък аз мога съвършено да имитирам тези неща. И всъщност го исках. Нямах интерес към евентуална сексуална връзка. Имах нужда от прикритие, а Рита беше точно това, от което се нуждаех.

Както вече казах, тя беше много представителна. Дребна, бъбрива, сприхава, със слаба атлетична фигура, къса руса коса и сини очи. Фанатичка на тема фитнес — посвещаваше цялото си свободно време на бягане, колоездане и още какво ли не. Да отделя пот всъщност беше едно от любимите ѝ занимания. Покорила бе Евърглейдс с велосипед, тичаше по пет километра и дори вдигаше гири.

А най-хубавото във всичко бяха двете ѝ деца. Астор бе на осем, Коуди — на пет. И двамата бяха много тихи. Нямаше как да не са тихи, разбира се. Децата на родители, които често се опитват да се изпотрепят с мебелите, са склонни към известна затвореност. Всяко дете, отгледано в зона на ужасите, е затворено. Понякога обаче такива деца могат да бъдат спасени — вижте мен. Като дете съм изтърпял един бог знае какви ужаси и пак съм оцелял: ето ме — полезен гражданин, стълб на обществото.

Сигурно така можех да си обясня странната си слабост към Астор и Коуди. Аз наистина ги харесвах, а не виждах никакъв смисъл в това. Зная кой съм и разбирам много от свързаните с мен неща. Една от

моите странности обаче, която напълно ме обърква, е отношението ми към децата.

Аз обичам децата.

Те са много важни за мен.

Наистина не го разбираам това. И пет пари не бих дал, ако се случи така, че всяко създание на този свят изведнъж предаде духу дух, в това число аз самият и Дебора. За мен другите са стойностни колкото градинска мебел. Лишен съм от усещане за реалността на другите, както красноречиво биха се изразили психоаналитиците. И този факт не ме обременява.

Но децата — децата са нещо различно.

С Рита се срещахме вече година и половина и през цялото това време аз бавно и преднамерено печелех Астор и Коуди. Помнех рожденияте им дати, дните за проверка на ученическите им бележници, празниците. Ходех у тях, без да им се натрапвам. Можеше да ми се има доверие.

Странно наистина, но беше така.

Аз бях единственият мъж, на когото те наистина можеха да се доверят. Рита възприемаше това като част от дългото ми ухажване. Да ѝ покажа, че децата ме харесват, а пък кой знае? Всъщност държах повече на тях, отколкото на нея. Сигурно вече беше прекалено късно, но не исках да ги виждам как растат и заприличват на мен.

Този петък отвори Астор. Носеше огромна фланелка, на която пишеше „ЗЛИ ПЛЪХОВЕ“ — висеше до под коленете ѝ. Червената ѝ коса беше прибрана на две опашчици над съвършено безизразното ѝ лице.

— Здравей, Декстър — каза тя по своя си много тих начин. Фраза от две думи бе наистина дълъг разговор за нея.

— Добър вечер, прекрасна принцесо — казах в съвършена имитация на изискан благородник. — Мога ли да отбележа, че тази вечер сте особено очарователна?

— Ами... да. — Тя задържа вратата отворена, после викна през рамо към тъмнината, която обгръщаше дивана. — Дойде.

Пристигах покрай нея. Коуди стоеше отзад, малко по-навътре, сякаш ѝ пазеше гърба. Просто за всеки случай.

— Здрави, Коуди! — казах и му подадох пакет вафли „Неко“. Той ги взе, без да сваля очи от мен и без да ги погледне. Нямаше да ги

отвори, преди да си тръгна, а после щеше да ги раздели със сестра си.

— Декстър? — извика Рита от съседната стая.

— Тук съм — отвърнах аз. — Не можеш ли да научиш тези деца на обноски?

— Не — меко отвърна Коуди.

Шегичка. Взрях се в него. Какво ли го очакваше? Дали някой ден щеше да запее? Да танцува степ на улицата? Да произнесе слово в Демократичната национална конвенция?

Рита се втурна в стаята, закопчаваше си обицата. Всъщност изглеждаше доста съблазнителна. Носеше бледосиня безтегловна рокля от коприна до средата на бедрото и, разбира се, най-хубавите си обувки за крос „Ню Баланс“. Не бях срещал преди, нито пък бях чувал за жена, която носи удобни обувки на среща. Удивително създание.

— Здравей, красавецо — каза Рита. — Само да кажа две думи на бавачката и излизаме. — Отиде в кухнята. Чух я да дава указания на съседското момиче, което оставаше с децата, когато излизахме. Времето за лягане. Домашните. Телевизорът. Номерът на мобилния телефон. Номерът за спешни случаи. Какво да направи в случай на инцидентно отравяне или декапитация.

Коуди и Астор все така не сваляха очи от мен.

— На кино ли отивате? — попита Астор.

— Ако намерим някой филм, от който да не повърнем — отговорих.

— Уф! — Тя направи кисела физиономия и аз се постоплих от усещането за завоевание.

— Ама ти повръща ли на кино? — попита Коуди.

— Коуди! — каза Астор.

— Повръща ли? — настоя той.

— Не — отвърнах. — Понякога обаче ми се иска.

— Да тръгваме. — Рита влетя в стаята и се наведе, за да целуна децата по бузките. — Слушайте Алис. И в девет да сте в леглото.

— Ще се върнеш ли? — попита Коуди.

— Разбира се, че ще се върна, Коуди!

— Питах Декстър — каза Коуди.

— Вие вече ще сте заспали, обаче ще ви помахам. Става ли?

— Аз няма да съм заспал — решително заяви той.

— Тогава ще остана и ще поиграем на карти — казах.

— Наистина ли?

— Сто процента. Покер с високи залози. Хероинът остава у победителя.

— Декстър! — Рита не можа да сдържи усмивката си. — Вече ще си заспал, Коуди. Е, лека нощ, деца. Бъдете послушни. — Хвана ме за ръка и ме изведе навън. — Боже, можеш да ги накарааш направо да ядат от ръката ти.

Филмът не беше нищо особено. Всъщност не ми се прииска точно да повърна, но когато спряхме за късно питие в една малка кръчма на Саут Бийч, вече не помнех по-голямата част от него. Идеята беше на Рита. Макар че бе живяла повечето време в Маями, тя все още намираше Саут Бийч за ослепителен. Може би заради ролерите. Или навсярно мислеше за ослепително всяко място, изпълнено с толкова хора с лоши маниери.

Във всеки случай чакахме двайсет минути за малка маса, а когато седнахме, чакахме още двайсет минути, докато ни обслужат. Нямах нищо против. Гледката на идиотите с привлекателна външност, които се зяпят един друг, ме забавлява. Спорт с голяма зрителска аудитория.

После се разходихме по Оушън Булевард и разговаряхме безценно — изкуство, което владея до съвършенство. Нощта беше превъзходна. В сравнение с нощта, през която забавлявах отец Донован, сега крайчето на луната бе леко подядено.

След стандартната вечер на път за къщата на Рита в Саут Маями минахме през един от не толкова порядъчните райони на Коконът Гроув. Мигаща червена светлина привлече погледа ми и надникнах към пресечката. Местопрестъплението: жълтата лента вече беше опъната и няколко дежурни коли бяха спрени напреко на пътя.

„Пак е той“ помислих и преди да съм разбрал какво точно означава това, вече вървях към мястото на престъплението.

— Къде отиваме? — Рита имаше основание да се притеснява.

— А — отвърнах небрежно, — ще спра за малко тук. Да видя дали нямат нужда от мен.

— Нямаш ли пейджър?

Дарих я с най-очарователната си усмивка за петъчните вечери.

— Те невинаги знаят, че съм им нужен.

Така или иначе, можех да спра, за да се поперча с Рита. Смисълът на маскировката е затова — да видят, че я носиш. В интерес на истината тихият неустоим глас, който скимтеше в ухото ми, щеше да ме накара да спра, без значение от повода. Пак беше той. А аз трябваше да видя докъде я е докарал. Оставил Рита в колата и забързах към местопрестъплението.

Доникъде не я беше докарал този нещастник. Същата купчина прилежно опаковани телесни части. И Анхел, приведен над тях в почти същата поза, в която го оставил при последната ни среща.

— Hijo de puta — изсумтя той, когато приближих.

— И на мен ми е приятно да се видим — отвърнах.

— Вечно се оплакваме, че трябва да работим в петък вечер — каза Анхел. — А ти цъфваш с момиче. На всичкото отгоре за теб пак няма нищо тук.

— Същият човек, същият модел?

— Същият — каза той и перна края на торбата с химикалката си.

— Пак сухи кости. Нито капка кръв.

Думите му донякъде ми помогнаха да почувства познатата лекота в главата. Наведох се, за да видя по-добре. Разчененото тяло отново беше удивително чисто и сухо. С леко син оттенък, запазило съвършенството на мига. Великолепно.

— Малка разлика в разрезите този път — каза Анхел. — На четири места. — И посочи. — Тук много грубо, почти емоционално. После тук, не чак толкова непохватно. И по средата — тук и тук. Какво ще кажеш?

— Перфектно — отвърнах.

— Виж и тук. — Той побутна настрани обезкървения къс най-отгоре с химикалката. Под него блесна белотата на друго парче. Плътта беше оствъргана много прецизно, по цялата дължина на чистата вече кост.

— Защо му е да го прави? — тихо попита Анхел.

— Експериментира. — Сепнах се. — Опитва се да намери точния начин. — Взрях се в чистия сух разрез, докато не осъзнах, че Анхел вече от доста време не откъсва поглед от мен.

— Като дете, което си играе с храната — описах видяното на Рита, когато се върнах в колата.

— Божичко — каза Рита, — това е ужасно!

— Мисля, че „гнусно“ е по-точна дума.

— Как можеш да се шегуваш с тези неща, Декстър?

— Човек с моята работа привиква. — Дарих я с обезкуражаваща усмивка. — Тук всички се шегуваме, за да прикрием болката си.

— А, добре. Ох, надявам се скоро да хванат този маниак.

А аз не можех да спра да мисля за прилежно подредените части от разчененото тяло, за разнообразните срезове, за великолепното отсъствие на кръв.

— Не чак толкова скоро.

— Какво?

— Казах, че не мисля, че ще е толкова скоро. Убиецът е изключително умен, а детективът, на когото повериха случая, се интересува повече от собствената си изгода, отколкото от това да разкрива убийства.

Тя хвърли поглед към мен да види дали не се шегувам. После притихна за малко. Проговори едва когато стигнахме Саут Маями.

— Никога няма да мога да свикна с гледки като... не зная. Обратната страна на монетата? Начинът, по който нещата са в действителност?... Начинът, по който ти гледаш на тях? — каза накрая.

Завари ме неподгответен. Възползвах се от тишината, за да се замисля за приидично подредените късове на разчененото тяло. Мислите ми алчно кръжаха около чисто насечените крайници, подобно на орел, който търси къс месо, което да изтръгне. Коментарът на Рита така ме слиса, че мина повече от минута, преди да възвърна способността си да говоря.

— Какво искаш да кажеш? — успях да изрека накрая.

— Ами... — Тя се намръщи. — Не съм сигурна. Просто... Всички приемаме, че... нещата... наистина са по определен начин. Начинът, по който се предполага, че трябва да бъдат. А те никога не са такива, винаги са някак си по... не зная. Ужасни. По-човешки. Като това. Разбира се, аз вярвам, че детективът иска да хване убиеца. Нали за това са детективите? Но никога не ми е хрумвало, че зад разкриването на едно убийство може да се крият лични интереси.

— На практика всичко може да се крие — казах, докато свивах в нейната улица и спирах пред нейната спретната и съвсем обикновена къща.

— Ти обаче — продължи тя, сякаш без да забелязва къде сме или какво ѝ говоря. — Ти тръгна оттук. Повечето хора всъщност никога не се замислят толкова надълбоко.

— Изобщо не мисля надълбоко, Рита — казах и ударих спирачките.

— Сякаш всичко има две лица — лицето, което се преструваме, че виждаме, и лицето, което е реално. А ти вече го знаеш и за теб това е като игра.

Нямах представа какво се опитва да ми каже. Всъщност изобщо се бях отказал да търся съдържанието на думите ѝ и докато говореше, оставил мислите ми да се върнат при новото убийство. Чистата плът, съвършената сухота и безупречното отсъствие на кървави петна...

— Декстър... — Рита сложи длан върху ръката ми.

Целунах я.

Не зная кой от двама ни остана по-изненадан. Наистина не го бях планирал. Идеята определено не беше и нейна, но аз притиснах устни към нейните и ги задържах там за доста време.

Тя се отдръпна.

— Не... Аз... Не, Декстър...

— Добре — отвърнах, все още замаян от онова, което бях направил.

— Не мисля, че да... Не съм готова за... По дяволите, Декстър?!

Рита откопча предпазния колан, отвори вратата на колата и изтича у тях.

„О, боже — помислих си, — какви ги върша?“

Знаех, че трябва да съм учуден от случилото се, а може би и разочарован, че току-що съм съсипал камуфлажа си, който бях градил упорито година и половина.

Единственото, за което можех да мисля обаче, бяха подредените късове плът.

И никаква кръв.

Нито капка.

7.

Тялото му е простряно точно по начина, по който би ми харесал. Ръцете и краката са фиксирани, а устата е запушена с тиксо, за да няма шум, нито пръски на работното ми място. И ръката ми е толкова уверена с ножа, че съм повече от сигурен — ще стане добре, много удовлетворително...

Освен че това не е нож, то е някак си...

Освен че това не е ръката ми. Макар ръката ми да се движи с онази ръка, не моята ръка държи скалпела. И стаята всъщност е малко тясна, толкова задушна, в което има някакъв смисъл, понеже е... какво?

А ето ме и мен — летя над това съвършено, педантично подредено работно място и влудяващото тяло в него и за пръв път усещам хладния повей около мен и дори някак си през мен. Само да можех да почувствам зъбите си, сигурен съм, че щяха да тракат. И ръката ми, в съвършен синхрон с тази, другата ръка, се вдига и извива назад, за да направи съвършения разрез...

Събуждам се, разбира се, в моя апартамент. Кой знае защо, но стоя до входната врата, и то чисто гол. Че ходя на сън — това мога да го разбера, но да се събличам на сън? Хайде де! Запрепъвах се към тясното си легло. Завивките бяха на купчина на пода. Климатикът бе свалил температурата до зъзнене. Снощи ми се стори подходящо да го спра, понеже се чувствах малко самотен след всичко, което се случи с Рита. Ако наистина се бе случило, беше абсурдно. Декстър, злодеят в любовта, краде целувки. Когато се прибрах, взех дълъг горещ душ, а преди да си легна, сложих термостата на нулата. Не мога да се преструвам, че разбирам защо, но в най-черните си моменти намирам студа за пречистващ. Не толкова освежаващ, колкото е нужно.

А си беше студено. Вече много студено за кафе и за началото на деня насред дрипавите останки от съня.

Като правило не помня сънищата си, а ако се случи да запомня някой, не му придавам значение. Затова беше толкова странно, че този остана в съзнанието ми.

... летя над съвършеното, педантично подредено работно място... И ръката ми, в съвършен синхрон с тази, другата ръка, се вдига и извива назад, за да направи съвършения разрез...

Чета книги. Хората са ми интересни, може би защото аз самият никога няма да бъда като тях. Символиката ми е позната: да се носиш така във въздуха означава, че все едно летиш, а това означаваекс, а ножът...

Ja, Herr Doktor. Ножът *ist eine* майка, ja?

Съвземи се, Декстър!

Просто глупав, лишен от смисъл сън.

Телефонът иззвъня и едва не припаднах.

— Какво ще кажеш да закусим „При Уолфи“? — каза Дебора. — Аз черпя.

— Събота сутринта е — възразих. — Няма да намерим свободна маса.

— Ще отида първа и ще запазя места. Ще те чакам там.

„При Уолфи“ на Маями Бийч е ритуал в Маями. И понеже семейство Морган са от Маями, цял живот ходехме там при всеки по-специален случай. Недоумявах защо Дебора е решила, че днес случаят е такъв, но бях сигурен, че ще ме осветли. Затова взех душ, лепнах си най-добрания си небрежен съботен вид и отидох на плажа. След наскоро направените подобрения по шосето Макартър движението беше по-нормално и затова малко по-късно вече учтиво разблъсквах с лакти навалицата в „При Уолфи“.

Вярна на думата си, Дебора бе обсебила маса в ъгъла. Бършеше с една келнерка на преклонна възраст. Дори аз я познавах.

— Роуз, моя любов — наведох се, за да целуна сбръканата ѝ буза. Тя извърна постоянно свъсеното си лице към мен. — Моята дива ирландска роза.

— Декстър — застърга гласът ѝ. — Зарежи тия целувки, приличаш на годеник. — Каза последната дума на ирландски.

— Да не би това да е „годеник“ на ирландски? — попитах и се отпуснах на стола.

— Да. — Тя се отправи с тежка стъпка към кухнята, без да спира да клати глава.

— Мисля, че ме харесва — казах на Дебора.

— Все някой трябва да те харесва. Как мина срещата снощи?

— А, забавлявах се. Защо не пробваш някой път?

— Може и да пробвам.

— Не можеш всяка вечер да стоиш на Тамиами Трейл по бельо, Дебора. Имаш нужда от личен живот.

— Имам нужда да ме прехвърлят в друг отдел — изсъска тя. — В „Убийства“. Тогава ще видя какво мога да направя с личния си живот.

— Разбирам — казах. — Несъмнено ще звуци по-добре, когато децата казват: Мама работи в отдел „Убийства“.

— Стига, Декстър!

— Такъв е естественият ход на мислите ми, Дебора. Племенници и племеннички. Още малки Морган. Защо не?

— Мислех, че мама е мъртва — тежко въздъхна тя.

— Общувах с нея по духовен канал. Чрез целомъдрения датчанин.

— Добре, смени канала. Какво знаеш за кристализацията на клетките?

— О-о! — Премигнах. — Току-що разби всички съперници в състезанието по бърза смяна на темата.

— Говоря сериозно.

— Тогава наистина съм размазан на пода, Деб. Какво искаш да кажеш с това „кристализация на клетките“?

— От студа. От студа клетките кристализират.

Сякаш светлина заля мозъка ми.

— Разбира се — отвърнах. — Красиво е. — Някъде дълбоко в мен зазвъняха малки камбанки. Студен... Чист, съвършено студен и хладен нож почти със съскане разрязва топлата плът. Асептична, чиста хладина, кръвта немощно застива, така съвършено прецизно и съвършено необходимо студено. — Защото... — Понечих да продължа, но мълкнах, като видях лицето на Дебора.

— Какво? — попита Дебора и задълго задържа тежкия си поглед върху мен, преди отново да въздъхне тежко. — Мислех, че си научил — каза накрая. — Има ново убийство.

— Зная. Снощи минах оттам.

Вдигнах рамене. Метро Дейд сме малко семейство.

— И какво означава това „разбира се“?

— Нищо. — Малко се подразних. — Телесните тъкани изглеждат по-различно, ако са третирани на студено... — Протегнах ръце. — Това ли е всичко? Колко студено?

— Ами като при консервиране на месо — отвърна тя. — Защо му е да го прави?

„Защото е красиво“, помислих си. И казах:

— Така ще забави кръвния ток.

— Важно ли е? — Тя се взря в мен.

Поех дъх на пресекулки. Не само че не бих могъл да го обясня, но само да пробах и щеше да ме арестува.

— Жизненоважно е. — Поради някаква причина се чувствах объркан.

— Защо да е жизненоважно?

— Ами... Не зная. Мисля, че той има по-особено отношение към кръвта, Деб. Просто така чувствам нещата... и аз не зная. Няма доказателства, нали се сещаш?

Тя отново ме изгледа с онзи поглед. Опитах се да измисля какво да кажа, но не можах. Речовитият, сладкодумният Декстър с пресъхнала уста и без да знае как да отвърне.

— По дяволите — каза Дебора накрая. — Студът забавя кръвта и това е от жизнено значение? Хайде, какво му жизнено значимото, Декстър?

— Не ме бива много преди кафето, Дебора. — Полагах отчайващи усилия да се съвзема. — Просто се опитвам да бъда прецизен.

— По дяволите — повтори тя. Роуз ни донесе кафе. Дебора отпи.

— Снощи получих покана за седемдесет и два часовия брифинг.

— Великолепно. — Плеснах с ръце. — Успя! За какво съм ти сега?

В Метро Дейд имаше традиция екипът, който работи по дадено убийство, да се събира приблизително седемдесет и два часа след инцидента. Натовареният с разследването офицер обсъжда всичко със съдебномедицинския експерт, а понякога и с някой от хората от прокуратурата. Така всички могат да са сигурни, че се движат в една посока. Щом бяха поканили Дебора, значи и тя бе в разследването.

— Не ме бива много в игричките, Декстър. Чувствам, че Ла Гуерта се опитва да ме отстрани, а аз нищо не мога да направя.

— Тя още ли издирва тайнствения си свидетел?

Дебора кимна.

— Настина ли? И след снощното убийство?

— Казва, че то потвърждава теорията й. Понеже новите срезове са завършени.

— Но те са съвсем различни — възразих аз.

Тя вдигна рамене.

— Да не би да допускаш, че...

— Казах ѝ, че според мен е загуба на време да търсим свидетел, когато е очевидно, че убиецът не е бил прекъснат, а само неудовлетворен.

— Ох, ама ти наистина нищо не разбиращ от тактика — въздъхнах аз.

— Майната ти, Декстър — изруга Дебора. Двете възрастни дами от съседната маса се взряха в нея. Тя не забеляза нищо. — Има смисъл в това, което каза. Очевидно е, а тя ме пренебрегва. И по-зле даже.

— Че какво може да е по-зле от това да те пренебрегват?

— После разбрах, че офицерите ми се присмиват. — Дебора пламна. — Подиграват ми се. — Прехапа устни и погледна в страни. — Айнщайн, моля ви се!

— Не разбирам.

— Ако съм можела да мисля с циците си, съм щяла да бъда Айнщайн — горчиво каза тя.

Вместо да се разсмея, прочистих гърлото си.

— Такива неща говори по мой адрес — продължи Деб. — И като ти лепнат някоя подобна безсмислица, никога няма да се издигнеш, защото с такава репутация няма кой да те повиши. По дяволите, Декстър, тя съсира кариерата ми!

Почувствах, че ме залива топлина и ме обзема желание да я защитя.

— Тя е идиотка.

— Това ли да ѝ кажа, Декстър? Белег на добра тактика ли ще е, ако ѝ го кажа?

Храната ни пристигна. Роуз тръшна чиниите пред нас, сякаш беше прокълната от корумпирал съдия да сервира закуски на убийци

на деца. Дарих я със зашеметяваща усмивка и тя тромаво се оттегли, без да спира да си мърмори.

Лапнах една хапка и върнах мислите си към проблема на Дебора. Исках да се опитам да разсъждавам по този начин — „проблемът на Дебора“, а не „тези очарователни убийства“. Не „онзи удивително привлекателен масов убиец“, а „нещото, което много прилича на онова, което бих искал да направя някой ден“. Трябваше да остана дистанциран, но се чувствах неотстъпно преследван. Ето, и снощният студен въздух. Чисто съвпадение, разбира се, но разстройващо все пак.

Този убиец докосваше сърцевината на нещо, което съставляващо целта на моите смъртни присъди. С начина си на работа, разбира се, не с подбора на жертвите. Естествено трябваше да бъде спрян, това бе извън всяко съмнение. Бедните проститутки!

Все пак... Необходимостта от студ... Любопитно би било някой път да изследвам това. Ще открия някое хубаво тясно място...

Тясно? Откъде дойде това?

От съня ми естествено. Но той идващ само да подскаже, че несъзнателно имам нужда да мисля по този проблем, нали? И усещането за тясно пространство беше някак си много на място. Студено и тясно...

— Хладилен камион — казах внезапно.

Отворих очи. Дебора трябваше да се справи с яйцата в устата си, преди да заговори.

— Какво?

— О, само предположение. Не точно прозрение, боя се. Има смисъл обаче.

— Кое има смисъл?

Взрях се в чинията си и се намръзих. Опитвах се да си представя как точно е станало.

— Той има нужда от студено помещение. За да забави кръвния ток, а и защото е... по-чисто.

— Щом казваш.

— Казвам го. Трябва и да е тясно...

— Защо? Откъде, по дяволите, следва пък това? Тясно?

Престорих се, че не съм чул въпроса ѝ.

— Хладилният камион съответства на тези условия, при това е мобилен, което го прави много удобен при изхвърлянето на трупа

после.

Дебора отхапа от питката и замислено задъвка.

— Значи — каза накрая и прогълътна — убиецът вероятно има достъп до такъв камион? Или сам притежава такъв?

— Сигурно. Макар че единствено при убийството от снощи могат да бъдат открити следи от студ.

— Значи е отишъл и е купил камион. — Дебора се намръщи.

— Най-вероятно не. Само е експериментирал. По-скоро импулс да пробва със студ.

Тя кимна.

— И не можем да предположим, че си изкарва прехраната така или нещо подобно?

— Ах, Деб! — Отправих към нея усмивка на щастлива акула. — Тази сутрин си неустоима. Не, опасявам се, че нашият приятел е прекалено умен, за да ни позволи да направим подобна връзка.

Дебора отпи от кафето си, остави чашата и се облегна назад.

— Значи търсим откраднат хладилен камион — заключи накрая.

— Май че да — съгласих се. — Колко обаче може да са откраднатите хладилни камиони през последните четирийсет и осем часа?

— В Маями ли? — изръмжа Дебора. — Някой открадва такъв камион, тръгва слух, че си струва да откраднеш хладилен камион, и изведнъж всеки недоносен гангстер, латиноамериканец, луд или недорасъл умник се чувства задължен и той да открадне, само за да не изостане.

— Да се надяваме, че такъв слух още не е тръгнал.

Дебора прогълътна последната хапка от питката си.

— Ще проверя — каза тя, после се пресегна през масата и ми стисна ръката. — Много съм ти задължена. — Дари ме с кратка колеблива усмивка. — Чудя се обаче как се сети за това, Декс. Аз просто... — Отново сведе очи към масата и пак ми стисна ръката.

Отвърнах на жеста ѝ.

— Остави тревогите на мен. Ти само намери камиона.

8.

На теория седемдесет и два часовите срещи на Метро дават на всекиго достатъчно възможност да стигне донякъде със случая и в същото време са достатъчно скоро след инцидента, че следите да са още топли. И така, в понеделник сутринта в една конферентна зала на втория етаж ударният отряд в борбата срещу престъпността, воден от несломимата детектив Ла Гуерта, се събра на своята седемдесет и два часови среща. Бях възнаграден с няколко погледа и добронамерени забележки от ченгетата, които ме познаваха. Съвсем обикновени ободрителни остроумия от рода на: „Ей, кръволокът, къде ти е гumenata миячка?“. Солта на земята са тези хора и скоро моята Дебора щеше да е една от тях. Бях преизпълнен с гордост и смирение от мисълта, че сме заедно тук.

Уви, не всички присъстващи споделяха тези чувства. „Какво, на майната си, търсиш при нас?“, промърмори сержант Доукс — огромен чернокож, който излъчваше болното усещане на неизкоренима враждебност. Бе просмукан с хладна настървеност, която несъмнено щеше да се окаже сгодна за човек с моето хоби. Жалко, че не можехме да бъдем приятели обаче — поради някаква причина Доукс мразеше всички лабораторни работници, а явно имаше и някакви особени съображения, защото това винаги означаваше по-специално Декстър. Той водеше и справките на Метро Дейд за пресата. И беше оценил моята благонадеждност.

— Наминах само да чуя какво става, сержант — уверих го.

— Еба си, никой не ти се е обаждал да идваш — отвърна той. — Изчезвай.

— Той може да остане, сержант — каза Ла Гуерта.

— От к'в зор? — Доукс се намръщи.

— Не искам някой да се чувства нещастен заради мен — казах и тръгнах към вратата, без да демонстрирам излишна самоувереност.

— Не се впрягай. — Ла Гуерта ме дари с неподправена усмивка.

— Може да остане — повтори тя на Доукс.

— Кога ли ще ми паднат тия шибани нагаждачи — промърмори той. Започнах да оценявам по-деликатните страни от характера на този човек. Относно нагаждачите имаше право. Единственият реален въпрос сега беше защо само той в тази препълнена с ченгета стая е споходен от прозрението да различи шибаните нагаждачи в мое лице.

— Да започваме — каза Ла Гуерта и леко размаха камшика, за да не би у някого да остане съмнение кой всъщност командва парада. Доукс хвърли последен навъсен поглед към мен и се отпусна на стола си.

Първата част от срещата протече рутинно: доклади, тактически маневри, всички онези неща, които ни правят хора. Онези от нас, които по принцип са хора. Ла Гуерта инструктира официалните говорители какво могат да споделят с пресата и какво — не. Сред нещата, които можеха да споделят с пресата, беше една нейна лъскава снимка, направена специално за случая. На тях тя изглеждаше вгълбена, но ефектна, задълбочена, но изискана. Почти я виждаш в униформа на лейтенант. Да можеше и Дебора да има малко от нейния усет към рекламата.

Измина повече от час, преди реално да пристъпим към въпроса с убийствата. Накрая Ла Гуерта все пак се поинтересува от евентуални доклади относно своя мистериозен свидетел. Никой нямаше какво да сподели. Аз положих усилие да изглеждам изненадан.

Ла Гуерта огледа групата с намръщената гримаса на недоволен командир.

— Хайде де — каза после. — Все някой трябва да е открил нещо.

Никой обаче не бе открил нищо. Възцари се тишина, докато групата изследваше ноктите на ръцете си, пода или шумозаглушителните панели на тавана.

— Аз, ъ-ъ — изкашля се Дебора. — Аз... имам идея. Малко по-различна. Защо не опитаме нещо в малко по-друга посока?

Каза го, сякаш рецитираше предварително заучен текст, и наистина си беше така. Въпреки цялото старание, което бях вложил, пак не бях успял да й вменя да говори естествено. Но поне се придържаше към старателно подбрания от мен тактически словоред.

Ла Гуерта повдигна една от изкуствено съвършените си вежди.

— Идея? Наистина ли? — Лицето й се изкриви в гримаса, която следваше да покаже колко е изненадана и доволна. — Но, моля ви, на

всяка цена трябва да я споделите с нас, офицер Айн... офицер Морган, искам да кажа.

Доукс се изкиска. Възхитителен човек!

Дебора пламна, но смело продължи:

— Ъъ, кристализацията на клетките. При последната жертва. Хрумна ми да проверя дали през последната седмица не е докладвана кражбата на някой хладилен камион.

Тишина. Съвършена, дълбока тишина. Кравешка тишина. Изобщо не схващаха за какво става дума тия дървени глави, а и Дебора с нищо не им помогаше. Напротив — остави тишината да набъбне. Ла Гуерта я подправи с мила недоволна гримаса и обходи стаята с озадачен поглед, за да види дали някой е оценил артистичността ѝ. Накрая любезно спря очи върху Дебора.

— Хладилен... камион? — запита тя.

Дебора, бедното дете, сякаш напълно си изгуби ума. Публичните речи не бяха силата на това момиче.

— Точно така.

Ла Гуерта оставил думите ѝ да увиснат. Наслаждаваше им се. После каза:

— Ммм.

Лицето на Дебора помръкна, а това не беше добър знак. Прочистих гърло, но когато това остана без последици, се изкашлях — достатъчно високо, за да ѝ напомня да запази хладнокръвие. Тя ме погледна. Както и Ла Гуерта.

— Извинете — казах. — Май съм настинал.

Може ли някой да мечтае за по-добър брат?

— Ами... студът — избъбри Дебора и се вкопчи в спасителната нишка, която ѝ подадох. — Едно хладилно превозно средство вероятно може да причини подобни тъканни увреждания. При това е подвижно, тъй че ще е по-трудно да го хванем, а той по-лесно ще се освободи от тялото. Затова, ъъ, ако е бил откраднат някой камион... хладилен, имам предвид, може да ни подскаже насоката.

Е, това беше почти всичко и тя най-после успя да го изрече. На едно-две места из стаята свъсиха вежди. Почти чувах скърцането на зъбчати колела.

Ла Гуерта обаче само кимна.

— Много... любопитна идея, офицер — каза тя. Думата „офицер“ бе произнесена с едва доловимо натъртане, колкото да ни напомни, че е демокрация и всеки може свободно да говори каквото ще, макар че... — Все пак съм убедена, че най-разумно за нас е да намерим свидетеля. Знаем, че той съществува. — Усмивка. Тактична, сдържана усмивка. — Или тя — додаде Ла Гуерта, за да покаже колко остроумна може да е. — Някой обаче е видял нещо. Доказателствата го подсказват. Ето защо нека се съсредоточим върху този факт и да оставим на момчетата от Брауърд да се ловят за сламки, нали? — Ла Гуерта изчака приглушеното хихикане да обиколи стаята. — Колкото до вас, офицер Морган, аз бих оценила усилията от ваша страна да ни съдействате, като общувате с проститутките. Те добре ви познават.

Боже, биваше си я! Отклони всяка вероятност някой да помисли върху идеята на Деб, сложи Деб на мястото й и отново обедини екипа зад гърба си с шегата за съперничеството ни с област Брауърд. И всичко това само с няколко думи. Бях готов да изръкопляскам.

Обаче аз бях от злочестия отбор на Дебора, а тя току-що бе размазана. Деб отвори уста за миг, после я затвори. Наблюдавах мускулите на челюстта ѝ да се свиват на възли, докато се стараеше пак да си сложи маската на неутралното ченге. Великолепно изпълнение, по свой начин, наистина, но несъпоставимо с класата на Ла Гуерта.

Останалата част от срещата мина без произшествия. Нямаше какво повече да си кажем. Така че много скоро след майсторската саморазправа на Ла Гуерта с Дебора събранието приключи и всички отново се озовахме в коридора.

— Майната ѝ! — мърмореше приглушено Деб. — Майната ѝ, майната ѝ, майната ѝ!

— Напълно си права!

Тя се взря в мен.

— Благодаря ти, братле! Наистина ми помогна!

— Бяхме се уговорили обаче — вдигнах вежди — да стоя настани, така че ти да обереш лаврите.

— Лаври! — изсъска тя. — Направи ме на идиотка.

— При цялото ми уважение, мила сестричке, но ти до голяма степен ѝ помогна.

Дебора се взря в мен, погледна встани и вдигна ръце в знак на отвращение.

— А какво трябаше да кажа? Дори не съм включена в екипа. Тук съм само защото капитанът каза да ме допуснат.

— Е, да, не им е казал, че трябва да те изслушат.

— Поне да се бяха престорили, че ме слушат. Няма и да го направят обаче — горчиво каза Дебора. — Вместо да ме отведе в отдел „Убийства“, това ще съсипе кариерата ми. Ще умра като пазач на паркинг, Декстър!

— Има изход, Деб — казах. В погледа, с който ми отвърна, се четеше само една — трета надежда.

— Какъв?

— Намери камиона — отвърнах с най-успокояващата, най-предизвикателната, най-безобидната си усмивка.

Изминаха три дни, преди отново да чуя моята мила сестра — доста дълго време за нея. Тя дойде в кабинета ми в четвъртък, непосредствено след обяд. Изглеждаше кисела.

— Намерих го — каза Дебора. Нямах представа за какво говори.

— Какво си намерила, Деб? Извора на лошото настроение?

— Камиона. Хладилния камион.

— Страхотна новина! Защо изглеждаш така, сякаш търсиш на кого да удариш шамар?

— Защото точно това търся. — Тя хвърли четири-пет захвати с телче страници на бюрото ми. — Виж.

Взех ги и погледнах първата.

— О! И колко са?

— Двайсет и три — отвърна Дебора. — През последния месец е докладвано за кражбата на двайсет и три хладилни камиона. Момчетата от пътната полиция казаха, че повечето били преобрънати в канавките и подпалени заради застраховките. Никой не настоява особено да бъдат намерени. Затова никой не им обръща внимание. Няма и да им обърне.

— Това е то Маями!

Дебора въздъхна и взе списъка.

— Не мога да ги проверя всичките. Не и сама. Ще отнеме месеци. По дяволите, Декс! Какво ще правим сега?

— Съжалявам, Дебора, но трябва да изчакаме.

— Просто да чакаме?

— Да — уверих я.

И наистина беше така. В протежение на още две седмици.
Чакахме. И тогава...

9.

Събудих се, облян в пот, без да съм сигурен къде съм и убеден, че предстои ново убийство. Скоро. Някъде, не много далеч, той се носеше из града като акула покрай риф и търсеше следващата си жертва. Толкова бях сигурен в това, че почти чувах бръмченето на мотора. Там беше, хранеше своя Мрачен странник и той разговаряше с моя Мрачен странник. В съня си пътувах с него като призрачна риба прилепало.

Седнах в тясното си легло и се отърсих от омачканите чаршафи. Часовникът показваше 3:14. Четири часа преди времето, в което обичайно ставам, а имах чувството, че се бъхтя из джунгла с пиано на гърба. Бях потен, лепкав и глупав, неспособен да формулирам други мисли, различни от убедеността, че *то* ще се случи някъде без мен.

Несъмнено тази нощ бях приключил със съня. Запалих лампата. Ръцете ми лепнеха и трепереха. Избърсах ги в чаршафа, но това не помогна. Чаршафът беше също толкова влажен. Запрепътвах се към банята, за да се измия. Протегнах ръце под крана. От чешмата излезе топла пара, със стайна температура, и за миг миех ръцете си в кръв, и водата стана червена; само за миг в полуутъмната баня мивката се обля в червено.

Притворих очи.

Светът се преобръщаše.

Реших да се отърва от тоя номер на светлината и полуzasпалия ми мозък. Затвори очи, отвори ги, ще прогониш илюзията и в мивката отново ще потече обикновена чиста вода. Вместо това, като затворих очи, сякаш отворих други очи в друг свят.

Пак се върнах в съня си, пак се носех като острие над светлините на Бискейн Булевард, летях студен, остьр и прицелен в моята мишена и...

Отворих очи. Водата си беше вода.

Аз обаче какво бях?

Разтърсих глава. Спокойно, момче! Моля, без Декстър, току-що отдръпнал се от ръба на бездната. Поех дълбоко дъх и се взрях в отражението си. В стъклото насреща изглеждах така, както очаквах. Умишлено сдържан израз. Спокойни на смешливи сини очи — съвършена имитация на човешки живот. Като оставим, че косата ми стърчеше като на пънкар, нямаше и следа от онова, което току-що бе профучало през полуаспалия ми мозък и с трясък ме бе изтръгнало от съня.

Старателно затворих отново очи.

Тъмнина.

Обикновена, банална тъмнина. Никакви полети, никаква кръв, никакви светлини на града. Само милият Декстър със затворени очи пред огледалото.

Отново ги отворих. Здравей, приятел. Колко се радвам, че се върна. Къде, за бога, беше обаче?

Разбира се, точно в това бе въпросът. Прекарал съм по-голямата част от живота си необезпокояван от сънища, а поради тази причина и от халюцинации. Никакви апокалиптични видения, никакви тревожни юнгиански символи, изплували от подсъзнанието ми, никакви тайнствени повтарящи се образи, понесени от течението на подсъзнанието ми. Нищо и никога не е нахлувало в нощите на Декстър. Когато лягам да спя, спи цялата ми същност.

Какво се бе случило току-що? Защо ми се явяваха тези картини?

Наплисках лицето си и си пригладих косата. Това, разбира се, не ми даде отговор на въпроса, но ме накара да се почувствам малко по-добре. Ако косата ми беше мръсна, колко ли по-зле щяха да изглеждат нещата?

Всъщност не знаех. Нещата можеха да са много зле. Можех да загубя всичките си топчета за игра — или поне повечето. Ами ако толкова години съм се плъзгал към лудостта и този нов убиец просто беше отключил последното стремително пропадане към пълната невменяемост? Как да съизмеря относителната нормалност на някой като мен?

Представите ми изглеждаха много нормални, чувствах ги много нормални. Но не можеха да са нормални. Аз бях тук, в леглото си. Въпреки това почти бяхоловил острия дъх на солена вода, изтощението и евтиния парфюм, които се носеха над Бискейн

Булевард. Съвсем реално! А нима неразличимостта на илюзиите от реалността не е един от симптомите на лудостта? Нямах отговори, нямаше как и да открия отговори. Разбира се, изключено беше да говоря с психоаналитик. До смърт щях да изплаша бедния човечец. Най-вероятно щеше да реши, че за него е въпрос на чест да ме уреди в някое специализирано заведение. Естествено не можех да оспоря благоразумието на подобна идея. Не, ако губех контрола над здравомислието си, такова, каквото го бях изградил, това си беше изцяло мой проблем. Невъзможността обаче изобщо да съм сигурен в нещо също беше част от проблема.

Макар че всъщност май имаше някаква възможност.

След десет минути вече шофирах покрай Динър Кий. Караах бавно, понеже всъщност не знаех какво точно търся. Тази част на града спеше, доколкото изобщо може да спи. Редки групички все още се мотаеха насам-натам: туристи, прекалили с кубинското кафе, така че не можеха да заспят. Някакви хора от Айова търсеха бензиностанция. Чужденци питаха за Саут Бийч. И хищниците, разбира се — главорези, обирджии, луди, вампири, призраци и отбрани чудовища като мен. На това място обаче — и по това време — много малко от тях бяха събрани накуп. Така изглеждаше пустият Маями, доколкото може да бъде пуст. По-скоро имаше вид на самотно място заради призраките на дневната тълпа. Без слънцето, което прикрива всичко, и ярките фланелки този град се бе принизил до най-обикновено ловно поле.

И аз ловувах. Други едни нощи очи ме проследиха, преди да ме оставят, когато профучах, без да забавя. Шофирах на север, към стария подвижен мост, през центъра на Маями, все още без да съм съвсем сигурен какво търся и все така без да се натъкна на нищо. Въпреки това, поради някаква смущаваща причина, бях съвсем сигурен, че ще го открия, че следвам вярната посока, че то ме чака някъде там, пред мен.

Непосредствено след Омни нощния живот надигаше глава. Повече движение, повече неща за гледане. Весели възгласи по тротоарите, евтина музика от прозорците на колите. Момичетата на нощта бяха наизлезли. Цели ята по ъглите. Разменяха си шегички или проследяваха минаващите коли с тъпи погледи. А колите забавяха, заплеснати по костюмите или онова, което оставаше непокрито. На две преки пред мен спря нов „Корниш“, рой момичета излетяха от сенките

на тротоара и незабавно наобиколиха колата. Движението почти спря, клаксоните запищяха. Повечето шофьори зачакаха за минута, доволни от гледката, но един нетърпелив камион се откъсна от струпалите се коли и навлезе в платното за насрещно движение.

Хладилен камион.

Казах си, че това не означава нищо. Нощна доставка на кисело мляко; свински наденички за закуска, гарантирано пресни. Товар сърнешко, отправил се на север, към летището. Из Маями денонощно се движат хладилни камиони, особено в малките часове. Това е, нищо друго.

Така или иначе обаче натиснах педала на газта и се придвиших напред. Камионът се беше насочил към Бискейн, а дотам имаше няколко светофара. Щях да го изгубя, ако изостанех прекалено. Изведнъж много ми се прииска да не го губя.

Зачаках за пролука в трафика и бързо се насочих към отсрещното платно. Ускорих и скъсих разстоянието помежду ни. Опитвах се да не се движа много бързо, да не съм прекалено очебиен, но бавно го наблизавах. Той беше три светофара напред, после два.

След това, преди да успея да се зарадвам на триумфа си, светофарът пред него светна червено, светофарът пред мен — също. Спрях. Донякъде изненадан осъзнах, че си дъвча устната. Бях напрегнат. Аз, Декстър, леденото кубче. Изпитвах човешко безпокойство, отчаяние, имах неподправено човешко усещане за злочестина. Исках да настигна камиона и да видя. О, как исках да докосна камиона, да отворя вратата на кабината, да надникна вътре...

И после какво? Да го арестувам? Да го отведа при скъпата детектив Ла Гуерта? Да ѝ се похваля какво съм хванал? Щях ли да го задържа, наистина? Със същата вероятност той можеше да хване мен. Той беше съвършено настроен за лов, а аз се влачех след него като нежеланото по-малко братче. И защо го правех? Дали исках да докажа пред себе си, че това е той, той, че той търси плячка, а аз не съм луд? И откъде можех да съм сигурен, че не съм луд? Какво ставаше в мозъка ми? Дали пък в крайна сметка лудостта нямаше да е щастливо решение.

Възрастен мъж се затътри пред колата ми. Тръгна да пресича улицата с невероятно бавни и болезнени стъпки. Останах за миг загледан в него. Чудех се какъв трябва да изглежда животът, когато се

движиш така бавно. После хвърлих поглед напред към хладилния камион.

Светофарът пред него светеше зелено, светофарът пред мен — не.

Камионът бавно ускори. Отправи се на север почти на границата на разрешената скорост. Стоповете му се смаляваха пред погледа ми, а аз чаках да ми светне зелено.

А светофарът отказваше да го направи. Скръцнах със зъби — спокойно, Декс! — и пресякох на червено. Едва не бълснах стареца. Той не вдигна глава, нито се опита да ускори крачка.

Ограничението на скоростта в тази отсечка на Бискейн Булевард е шайсет километра. В Маями, ако свалиш под деветдесет, ще те изтикат от движението. Вдигнах до сто и се запровирах из редките автомобили. Отчаяно исках да скъся дистанцията. Камионът сви по завоя и светлините му изчезнаха. Или може би свърна в някоя пряка? Насочих се по Седемдесет и пета и с рев отминах шосе номер 79, после взех завоя към Пъблик Маркет, преди да се спусна по правата отсечка. Трескаво се оглеждах за камиона.

И го видях. Ето там — отпред.

Движеше се срещу мен.

Този мръсник беше свърнал обратно. Дали бе почувствал, че го следя? Дали не беше подушил болнавото ми желание да го догоня? Нямаше значение — това беше той, същият камион, несъмнено, и когато профучах покрай него, сви по шосето.

Рязко извих кормилото към паркинга на търговския център, гумите иззвистяха. Обърнах колата и дадох газ по Бискейн Булевард, този път по южната лента. Отбивката към околовръстното бе на по-малко от пряка. Скоро вече и аз се носех по него. Видях малките червени светлини да трептят насмешливо далече-далече, почти до първия мост. Натиснах газта като обезумял и полетях напред.

Сега той се носеше по нагорнището на моста, набираше скорост и поддържаше разстоянието помежду ни постоянно. Значи вече знаеше, вече трябваше да е разbral, че някой го следи. Ускорих още и малко се приближих.

Тогава той изчезна. Превали моста и се спусна по другата страна. Бързо напредваше към Норт Бей Вилидж. Зоната тук беше със засилен

полицейски контрол. Ако се движеше много бързо, щяха да го засекат и да го спрат. И тогава...

Вече бях на билото на моста, а под мен...

Нищо.

Празно шосе.

Забавих, заоглеждах се във всички посоки. Все пак имах преимуществото, че съм нависоко. Към мен приближаваше кола. Не камион — никаква кола със смянка на броня. Спуснах се от другата страна на моста.

Шосето разделяше Норт Бей Вилидж на два елегантни жилищни квартала. Зад бензиностанцията редицата жилищни кооперации правеха широк полукръг. Отдясно имаше къщи — малки, но скъпи. Никъде не се забелязваше никакво движение. Нито следа от живот.

Пусто. Изчезнал беше. Изпълзна ми се на единствената улица на острова. Как?

Завих обратно, спрях до тротоара и притворих очи. Не зная защо. Може би се надявах отново да видя нещо. Нищо не видях обаче. Само тъмнина и малки ярки светлинки под клепачите ми. Бях изморен. Чувствах се глупаво. Да, аз, ексцентричният несравним Декстър, дето се опитва да бъде детето чудо, използвах психичните си способности, за да проследя злия гений. Преследвах го с моята свръхефективна в борбата с престъпността кола. А най-вероятно той бе някой разносвач, който се прави на мачо, докато разиграва единствения друг водач на пътя тази нощ. В нашия прекрасен град всеки ден, на всеки шофьор се случват такива неща. Ти гониш, не можеш да ме хванеш! Следва среден пръст, размахано оръжие, бум-тряс — и пак на работа.

Просто един хладилен камион, нищо повече, който сега набира скорост някъде далеч през Маями Бийч, а от тонколоните на радиото му стърже хевиметъл. Не моят убиец, не никаква тайнствена връзка, която ме е измъкнала от леглото, за да ме разходи из града в малките часове на нощта. Това беше прекалено глупаво, че да го изкажа с думи, неизказано тъпо беше за трезвомислещия безсърдечен Декстър.

Отпуснах глава върху кормилото. Чудесно е да ти се слуши нещо толкова човешко! Вече знаех какво означава да се чувствуваш като пълен идиот. Чух камбаната на подвижния мост — предупреждаваше, че мостът се вдига. Зън, зън, зън. Сигналният звън на моя отпадащ интелект. Прозях се. Време беше да се прибирам и да си лягам.

Зад мен запали някакъв мотор. Хвърлих поглед в огледалото за обратно виждане.

Той изведнъж се появи иззад бензиностанцията до моста и направи малък кръг. Полетя направо, ускори още и заедно с рева на мотора от прозореца на шофьора към мен неочеквано и тежко полетя нещо. Бързо се приведох. Нещото удари колата ми отстрани и остави зад себе си звука от вдълбнатина, за поправката на която щяха да отидат много пари. Изчаках един момент. Просто така, за по-сигурно. После вдигнах глава и се огледах. Камионът се отдалечаваше, разби дървената бариера, набра скорост и леко се прехвърли от другата страна на подвижния мост, който вече се издигаше, въпреки крясъците на пазача. После изчезна обратно към Маями, далеч зад растващата пропаст между двете крила на моста. Изчезна, безнадеждно изчезна, сякаш никога не го е имало. Така и нямаше да узная дали е бил просто поредният луд от Маями.

Слязох от колата да огледам вдълбнатината. Голяма беше. Огледах се и да видя какво беше хвърлил.

Изтърколило се беше на десетина-петнайсет метра, на средата на пътя. Дори от това разстояние не можех да сгреша, но само за да разсеят всяко съмнение, светлините на една приближаваща кола го осветиха. Колата свърна, заби се в плета и под оглушителния писък на клаксона чух, че шофьорът ругае. Отидох до нещото, за да се уверя сам.

Да, истина беше.

Женска глава.

Наведох се да я огледам. Чист разрез, много добра работа. По ръба на врата почти нямаше кръв.

— Благодаря ти, Боже — казах аз, осъзнал, че се усмихвам. А и защо не?

Не беше ли хубаво? В крайна сметка не бях луд.

10.

Малко след осем La Гуерта дойде при мен. Седях на багажника на колата. Тя опря обвития си в костюм ханш на капака и се пълзна леко, докато бедрата ни не се докоснаха. Изчаках я да каже нещо, но тя, изглежда, нямаше подходящи думи за случая. Аз също. Затова просто седях, извърнал очи към моста, чувствах топлината на бедрото ѝ до моето и се чудех къде ли е отишъл свенливият ми приятел с камиона. Натиск върху бедрото ми ме изтръгна от унеса.

Погледнах обутия си в панталони крак. La Гуерта мачкаше бедрото ми, сякаш беше буца тесто. Взрях се в лицето ѝ. Тя отвърна на погледа ми.

— Откриха тялото — каза тя. — Останалата част от трупа имам предвид.

— Къде? — Изправих се.

Тя ме изгледа така, както едно ченге може да гледа човек, който намира глави по улиците.

— В „Офис Депо Сентър“ — отвърна все пак.

— Там където играят „Пантерите“? — казах и по гърба ми пробягаха ледени тръпки. — На леда?

La Гуерта кимна, все така без да откъсва поглед от мен.

— Хокейния отбор ли имаш предвид?

— Мисля, че така се казват. — Едва се овладях.

— Намерили я натъпкана във вратата. — Тя се нацупи.

— На гостите ли? — попитах аз.

— Каква е разликата? — La Гуерта премигна.

— Шега, детектив. — Поклатих глава.

— Защото не зная каква е разликата. Трябва да намеря човек, който разбира от хокей. — Тя най-после отмести очи от мен и се взря в тълпата, сякаш търсеше човек с шайба. — Радвам се, че можеш да се шегуваш с това — додаде след миг. — Какво означава... — намръщи се да си припомни — сам-боли?

— Какво?

— Някаква машина. — Тя вдигна рамене. — Използват я върху леда.

— „Замбони“?

— Както и да е. Момчето, което я кара, излязло сутринта, за да подготви леда за тренировката. Неколцина играчи имали навика да ходят там по-рано. И искали ледът да е готов. Та значи момчето в дните за тренировка идвало рано. И като подкарало машината по леда, видяло пакетите. Във вратата. — Тя отново вдигна рамене. — Доукс вече отиде. Не можели да успокоят момчето. Не искало да приказва.

— Разбирам малко от хокей — казах аз.

Тя ме изгледа невярващо.

— Толкова много неща не зная за теб, Декстър. Играеш хокей?

— Никога не съм играл хокей — казах скромно. — Ходил съм на няколко срещи.

Тя не каза нищо и трябваше да си прехапя устните, за да спра да плеща. Всъщност Рита имаше абонаментна карта за мачовете на „Пантерите“ и с изненада установих, че харесвам хокея. Макар трескавата жизненост на убийствената врява да не ми доставяше удоволствие, намирах нещо успокоително в това да седя в огромната прохладна зала. С удоволствие бих ходил там дори да гледам голф — ха-ха. Всъщност бях готов да кажа какво ли не, стига Ла Гуерта да ме заведе при леда. Много ми се искаше да отида до мястото на престъплението — не, всъщност не на престъплението, а на намирането на трупа. Исках да видя това тяло, натъпкано в мрежата върху леда. Исках да развържа чистата опаковъчна хартия и да видя чистите сухи късове. Толкова исках да ги видя, че се почувствах неискрено и собственически настроен към трупа.

— Добре — каза Ла Гуерта най-накрая, когато вече бях почти готов да изляза от кожата си. Усмихваше се със странна усмивка. Донякъде официална, донякъде... Каква? Съвсем различна, човешка и за съжаление — далеч отвъд способностите ми да я разбера. — Тъкмо ще имаме възможност да поговорим.

— С удоволствие. — Изльчвах неустоим чар. Ла Гуерта не отвърна. Може и да не ме бе чула. Не че това имаше значение. Когато ставаше дума за собствената ѝ персона, тя напълно губеше усет за сарказъм. Можеш да я удавиш в най-чудовищното ласкателство на този свят и тя ще го приеме като нещо напълно дължимо. Всъщност изобщо

не ми беше приятно да я лаская. Отсъствието на предизвикателство не ме забавляваше. Просто не знаех какво друго да кажа. За какво си въобразяваше, че ще говорим? Достатъчно ме бе наказала с това, че първа бе отишла на мястото.

Стояхме до моята очукана кола и съзерцавахме изгрева. Тя изпитателно гледаше към шосето. Седем пъти ме попита дали съм видял шофьора на камиона. Всеки път задаваше въпросите с различна интонация и с различна мимика между тях. Пет пъти ме попита сигурен ли съм, че камионът е бил хладилен. Убеден съм, че от нейна страна това бе проява на дипломатичност. Имаше доста въпроси в тази насока, но ги прегълтна, за да прикрие явно очевидния си интерес. Веднъж дори се забрави дотам, че зададе въпроса си на испански. Казах й, че съм *seguro*, тя ме погледна и докосна ръката ми, но повече не отвори дума.

На три пъти хвърли поглед към моста, поклати глава и накрая измърмори: „*Puta!*“ Очевидно имаше предвид офицер Пута, моята скъпа сестра Дебора. Пред лицето на истински хладилен камион, предсказан на всичкото отгоре от Дебора, трябваше да направи известен завой, а от начина, по който си гризеше долната устна, разбирах, че среща известни трудности в това отношение. Бях повече от сигурен, че ще измисли нещо компрометиращо за Деб. За момента обаче вече бях почнал да се надявам на известно покачване на акциите на сестра ми. Не благодарение на Ла Гуерта естествено, но имаше надежда други да забележат блестящия й дебют на детективското поприще и резултатите, до които води той.

Странно наистина, но Ла Гуерта не ме запита какво съм търсил на съответното място по съответното време. Разбира се, не съм детектив, но този въпрос ми се струваше повече от логичен. Ще е неучтиво, предполагам, ако кажа, че недоглеждането е присъщо за нея, но си беше така. Тя просто не попита.

Обаче очевидно имахме да си кажем още много неща. Затова я последвах до колата й — голям светлосин шевролет на две години, служебен. В извънработно време караше едно малко беемве, за което се предполагаше, че никой не знае.

— Качвай се — каза тя и аз се настаних на чистата предна седалка.

Ла Гуерта шофираше бързо — изпревари колоната коли и само след минути бяхме на околовръстното шосе към Маями и пресякохме Бискейн. Малко по-късно тя се вля в трафика на магистралата със скорост, която изглеждаше малко висока дори за Маями. Стигнахме обаче шосе 595 и свихме на запад. На три пъти Ла Гуерта ме погледна крадешком, съвсем с крайчеца на окото си, преди да заговори.

— Хубава риза.

Погледнах хубавата си риза. Бях я навлякъл, когато излетях от апартамента, и чак сега я виждах за пръв път. Риза за боулинг от полиестер, с червени дракони. Не беше току-що изпрана, но все още можеше да се каже, че е чиста. Донякъде хубава, разбира се, обаче...

Дали Ла Гуерта не подхващаше този банален разговор, за да се отпусна дотам, че да направя някое съсипващо признание? Дали не подозираше, че зная повече, отколкото казвам, и се надяваше да свали защитите ми и да ме накара да се разприказвам?

— Винаги носиш много хубави дрехи, Декстър — каза тя и отново ме огледа с широка, тъпа усмивка, без да забелязва, че всеки момент ще се забие в един камион. Видя го тъкмо навреме, за да извие кормилото с един пръст и да се плъзне покрай него.

Замислих се за хубавите дрехи, които винаги нося. Разбира се, хубави са. Гордея се, че съм най-добре облеченото чудовище в област Дейд. Е, да, той накълца добрия господин Дуарте, ама пък колко хубаво беше облечен! Разполагах с подходящи дрехи за всякакви ситуации. Между другото, какво носи човек, когато му предстои да се сблъска с декапитация призори? Вчерашна риза и памучни панталони, разбира се. Бях a la mode. Но като оставим тазсутрешното небрежно облекло, наистина съм придирчив. Пак един от уроците на Хари: бъди чист, обличай се хубаво, не привличай вниманието.

Защо обаче един толкова пресметлив детектив от отдел „Убийства“ ще забелязва подобно нещо или ще му пuka за това? Сякаш...

Дали наистина не беше така? Една гадничка малка идея започна да нараства в мен. Странната усмивка, която понякога потрепваше върху лицето й и която тя после отправяше към мен, ми подсказа отговора. Беше нелепо, но какво друго би могло да е? Ла Гуерта не търсеше начин да свали защитата ми, за да ми зададе по-провокативни

въпроси за онова, което бях видял. И определено пет пари не даваше за мнението ми като ценител на хокея.

Ла Гуерта търсеше начин да установи контакт с мен.

Тя ме харесваше.

Все още се опитвах да се съвзема от ужасния удар след собственото ми смущаващо, неуместно, компрометиращо нападение върху Рита — а сега и това! Ла Гуерта ме харесва? Дали терористи не са сложили нещо във водохранилището на Маями? Дали не изльчвах някакъв особен феромон? Дали жените в Маями внезапно не бяха осъзнали колко отчайващи са обикновените мъже и поради липса на друга възможност аз бях станал привлекателен? Какво, по дяволите, ставаше въпреки цялата сериозност на ситуацията?

Разбира се, може и да грешах. Тази мисъл ме караше да се мяtam като баракуда, хваната на сияйна сребърна блесна. Какъв колосален egoизъм, в крайна сметка — да мисля, че една рафинирана, изтънчена, гонеща кариерата си жена като Ла Гуерта може да изпитва интерес към мен? Дали не беше по-вероятно да...

Какво да? Колкото и нелепо да изглеждаше, наистина имаше някакъв смисъл. Работехме заедно и следователно, според традиционната полицейска логика, вероятността да се разбираме и да си прощаваме бе по-голяма. Връзката ни можеше да й помогне в дежурствата ѝ и в изпълнения ѝ със стрес живот. И макар да не злоупотребявах с това, знаех, че съм в достатъчна степен представителен и че ловя око, както казваме по нашите места. А и все пак бях положил усилия да я очаровам. Любезност от чиста пресметливост, но тя нямаше как да го знае. Мога да съм очарователен. Една от малкото прояви на моята суетност. Учил съм дълго, дълго съм практикувал и затова, когато го правя, никой не може да каже, че симулирам. Настина съм много добър в това да разпръсквам семената на очарованието. Нормално беше все пак semenata все някога да покълнат.

Да покълнат обаче тук? Ами сега? Дали някой ден нямаше да ме покани на вечеря на свещи? Или на няколко часа потно блаженство в мотел „Касике“?

За късмет пристигнахме, преди паниката да ме е обзела напълно. Ла Гуерта направи кръг около постройката, за да намери входа. Не беше трудно да го види: полицейските коли се бяха скучили точно

пред него. Тя се насочи към тях. Бързо изскочих, преди да е сложила ръка върху коляното ми. Тя излезе и за миг задържа очи върху мен. Устните ѝ потрепнаха.

— Ще хвърля един поглед — казах и почти затичах към ледената пързалка. Бягах от Ла Гуерта, да, но нямах и търпение да вляза вътре, да видя какво е направил моят изобретателен непознат, да се докосна до работата му, да вдишам от чудото, да се науча...

Вътре цареше типичният за такива случаи безпорядък — и въпреки това имах чувството, че във въздуха се носи особено напрежение, никакво леко приглушено усещане за вълнение и възбуда, което човек не може да срещне при обикновено убийство — усещане, че това по никакъв начин е различно, че нови и чудни неща могат да се случат, защото ние сме ето тук, на ръба на бръснача. А може би това се отнасяше само до мен? Няколко души се бяха струпали до отсамната мрежа, двама-трима с униформата на област Брауърд. Стояха със скръстени ръце и съзерцеваха капитан Матюс, който спореше по правни въпроси с един мъж в костюм по поръчка. Приближих и видях Анхел в необичайна поза. Стърчеше над никакъв оплешивяща мъж, който ровеше в купчината старателно опаковани пакети.

Спрях до перилата и погледнах през стъклото. Ето го, само на десет метра. Изглеждаше съвършено на фона на хладната чистота на насеко обработената със „Замбони“ пързалка. Всеки бижутер ще ви каже, че е много важно да намериш подходящия обков, но това тук... Бях изумен. Съвършено. Бях малко замаян и се чудех дали парапетът ще ме удържи — сякаш можех да мина през твърдото дърво като мъгла.

Дори оттук бях сигурен. Не беше бързал, изпипал го беше, въпреки онова, което съвсем доскоро, на околовръстния път, изглеждаше прибързано. Или може би никак си бе почувствал, че аз не съм заплаха за него?

И след като така или иначе стана дума за това, наистина ли вярвах, че не съм опасност за него? Наистина ли вярвах, че ще го проследя до леговището му, а после ще стигна до същината на нещо толкова важно за кариерата на Дебора? Разбира се, вярвах, че правя точно това, но дали щях да имам сили да докарам нещата докрай, ако наистина и за въдеще те оставаха толкова любопитни? Ето ме сега на хокейното игрище, където бях убил много приятни, много

съзерцателни часове, и това може би беше само още едно потвърждение, че въпросният творец — извинете ме, имах предвид „убиец“, разбира се — следващ път, сходен на моя? Само вижте шедъровъра, който бе сътворил тук!

А главата? Тя беше ключът. Безспорно тя беше от съществено значение като част от онова, което той правеше. Неслучайно я бе хвърлил така. Дали не я бе хвърлил, за да ме изплаши, да ме запрати в пароксизма на насилието, на ужаса, на потреса? Или по някакъв начин бе разбрал, че се чувствам като него? Дали и той не беоловил връзката между нас и просто не бе поисквал да си поиграем? Предизвиква ли ме? Трябаше да е имал някаква специална причина да ми остави подобен трофей. Обзет бях от мощни, зашеметяващи усещания. Беше ли възможно и той да не чувства нищо?

Ла Гуерта приближи зад мен.

— Защо бързаш толкова? — В гласа ѝ прозвуча едва загатнато недоволство. — Да не би да се страхуваш, че ще избяга? — И кимна към струпаните парчета на разчлененото тяло.

Знаех, че някъде в мен се крие отговорът, който ще я накара да се засмее, ще я очарова още малко, ще заглади впечатлението от обърканото ми бягство от домогванията ѝ. Но стоях до парапета, гледах парчетата от тялото върху леда, в мрежата на вратата, обсебен, бих казал, от величието и съвсем неспособен на каквото и да било остроумие. Овладях се, наистина, да не ѝ кресна да мълкне, обаче бях почти на ръба.

— Трябва да отида да погледна — казах, без да мисля, но после се съвзех достатъчно и добавих: — Това е вратата на домакините.

— Ужасен си! — Тя ме перна игриво по ръката. За късмет сержант Доукс тръгна към нас и не ѝ оставил възможност да се изкиска като котенце, защото нямаше да го издържа. Както винаги, Доукс изглеждаше най-вече заинтересуван от това как да се докопа до ребрата ми и да ги разтвори. Вместо поздрав ме дари с толкова топъл и проникновен поглед, че просто се изпарих и го оставих на Ла Гуерта. Той се загледа след мен. Наблюдаваше ме с израз, който подсказваше, че сто на сто съм виновен в нещо и че за него ще е удоволствие да изследва вътрешностите ми, за да види за какво става дума. Убеден съм, че щеше да е по-щастлив някъде, където на полицайите е позволено от време на време да трошат по някоя тибия или фемур.

Заобиколих по-далеч от него и бавно направих широк кръг, за да намеря мястото, откъдето да мога да се прокрадна. Тъкмо го открих, когато нещо ненадейно ме застигна и доста силно ме сръга в ребрата.

Изправих се, за да посрещна нападателя си с широка усмивка въпреки болката, и казах:

— Здравей, скъпа сестричке. — Толкова е хубаво да видиш приятелско лице.

— Копеле! — изсъска тя.

— Най-вероятно. Защо обаче повдигаш този въпрос точно сега?

— Защото, нещастни кучи сине, си имал следа и не си ми се обадил!

— Следа? — Почти заекнах. — Какво те кара да мислиш...

— Стига глупости, Декстър — изръмжа Дебора. — Не си ходил да търсиш курви в четири сутринта. Ти си знаел къде е той, дявол да те вземе!

Завесата се повдигна. Толкова бях затънал в собствените си проблеми, като започнем със съня и с факта, че очевидно той значеше нещо повече, и продължим със сблъсъка ми с Ла Гуерта, че дори не се бях замислил дали съм коректен с Дебора.

— Не беше следа, Деб — опитах се да я успокоя. — Нищо определено. Просто някакво усещане. Някакво хрумване. Това е всичко. Наистина нищо определено...

Тя отново ме сръга в ребрата и се озъби.

— Обаче се оказа нещо определено. Намерил си го.

— Всъщност не съм сигурен. Мисля, че той ме намери.

— Престани да се правиш на умен — каза тя, а аз разперих ръце, за да покажа колко невъзможно би било това. — Обеща ми, дявол да те вземе!

Не си спомнях да съм й обещавал да й звъня посред нощ и да й разказвам сънищата си, но ми се стори, че няма да е много благоразумно точно сега да уточнявам подобни подробности.

— Извинявай, Деб — казах вместо това. — Наистина не мислех, че ще излезе нещо. Просто съвпадение, повярвай. — Определено не бях склонен да търся парapsихологични обяснения, дори пред Деб. Или може би най-малко пред нея. Хрумна ми обаче друга идея. — Може би ти ще ми помогнеш — понижих глас. — Как да реагирам, ако решат да ме попитат какво съм търсил там в четири сутринта?

— Ла Гуерта не те ли разпита вече?

— Най- подробно. — Потиснах тръпките по гърба си.

— И не те попита? — Лицето на Деб се изкриви от отвращение.

Това не беше въпрос.

— Убеден съм, че има големи планове. — Не добавих, че очевидно и аз фигурирам в някои от тях. — Рано или късно обаче все ще повдигнат този въпрос. — Хвърлих поглед към мястото, откъдето тя ръководеше операцията. — Може би сержант Доукс... — В гласа ми прозвуча неподправен ужас.

— Той е почтено ченге — съгласи се Дебора. — Да можеше само да спре с тия пози!

— Позите са всичко, което има — отвърнах. — И поради никаква причина не ме харесва. Би ме попитал всичко, стига да реши, че ще ме изтормози.

— Ами кажи му истината. — Дебора ме изгледа ледено. — Първо обаче я кажи на мен. — И пак ме ръгна на същото място.

— Моля те, Деб, нали знаеш колко лесно ми излизат синини.

— Не зная — отвърна тя, — но съм решена сама да проверя.

— Няма да се повтори — обещах й. — Просто озарение в три през нощта, Дебора. Какво щеше да кажеш, ако ти бях позвънил, а после се окажеше, че е било напразно?

— Но не се е окказало напразно. Оказалось се е, че има защо. — Ново сръгване подкрепи думите й.

— Настина не подозирах нищо. А щеше да е тъпо да те влеча с мен.

— Представи си аз как щях да се почувствам, ако той те беше убил.

Изненада ме. Изобщо не се бях замислял какво би изпитала тя. Скръб? Разочарование? Гняв? Тези неща са ми чужди, боя се. Затова само пак я помолих за прошка, а после, понеже съм като жизнерадостната Полиана, която винаги намира хубавата страна на нещата, додадох:

— Обаче поне хладилният камион беше там.

— Камионът е бил там? — Тя премигна.

— О, не ти ли казаха?

Пак ме удари, пак на същото място, но този път още по- силно.

— По дяволите, Декстър! Какъв е този камион?

— Ами, там беше, Деб... — Неприкрито емоционалната ѝ реакция доста ме смути, както, разбира се, и фактът, че една толкова привлекателна жена е готова да ми извади душата с юмруци. — Шофираше хладилен камион. Когато хвърли главата към мен.

Дебора ме сграбчи за ръката и се втренчи в лицето ми.

— Майната ти! — процеди накрая.

— Дадено — съгласих се.

— Божичко! — Тя се взря в пространството над главата ми.

Несъзнателно виждаше повишението си да се носи някъде там. Навсярно щеше да продължи, но точно в този момент Анхел извиси глас над врявата на пързалката:

— Детектив! — И погледна към Ла Гуерта. Странен, несъзнателен звук, полусподавен вопъл на човек, който никога не вдига шум на публично място и именно заради това в помещението веднага се възцари тишина. Тонът издаваше отчасти шок и отчасти триумф. — Намерих нещо важно, обаче... боже... — Всички погледи се извърнаха към него, а той кимна към коленичилия плещив мъж, който бавно, предпазливо развиваше нещо.

Накрая го извади, завъртя го неумело и го изпусна, а то се плъзна по леда. Мъжът посегна към него, но то се хълзна и спря до рекламното табло. С разтреперана ръка Анхел се пресегна, взе го и го вдигна така, че всички да го видим. Възцари се тишина — вдъхновяваща, слисана, прекрасна, подобна на всемогъщ грохот от аплодисменти при вдигането на завесата пред шедьовър.

Беше огледалото за обратно виждане от камиона.

11.

Слисаната тишина натежа, но миг по-късно из игрището се разнесе тихо бръмчене и смени тоналността — хората започнаха да се напрягат, за да видят, да обяснят, да изкажат становище.

Огледало. Какво, по дяволите, означаваше това?

Хубав въпрос. Аз не се чувствах кой знае колко трогнат. Нямах и никакви конкретни теории относно значението му. Понякога с голямото изкуство е така. То ти въздейства, а не можеш да кажеш защо. Дали крие някакъв дълбок символизъм? Тайнствено послание? Или извратена молба за помощ и разбиране? Невъзможно ми беше да кажа, а и за мен това съвсем не бе най-важното. Просто исках да го попия със сетивата си. Нека другите се питат как се е озовало тук. В крайна сметка може просто да се е откачило и той да е решил да го хвърли в първия чуval, който му се е оказал подръка.

Невъзможно! Разбира се, че беше невъзможно. Сега обаче вече мислех само за това. Огледалото беше тук поради някаква много съществена причина. Чувалът за отпадъци нямаше нищо общо. Както този тип вече толкова елегантно бе показал, като бе оставил частите на трупа на пързалката, представянето беше важна част от всичко, което правеше. Не би допуснал небрежност с някой детайл. И ето защо започнах да мисля какво би могло да означава огледалото. Почти повярвах, колкото и импровизирано да беше, че решението да го сложи сред частите на тялото е обмислено, преднамерено. А имах и още едно усещане, което клокочеше някъде иззад белите ми дробове, че това е едно много прецизно, много лично послание.

Към мен?

Ако не към мен, тогава към кого? Останалата част от писата беше адресирана към широкия свят: вижте кой съм. Вижте какво представляваме всички. Вижте какво правя. Едно огледало от камион не е част от подобно послание. Разчленяването на тялото, източването на кръвта — това бе необходимо и елегантно. Но огледалото — и особено ако се окажеше, че е от камиона, който преследвах — вече

беше нещо различно. Елегантно, да, но какво подсказваше това за действителната същност на нещата? Нищо. Огледалото бе прибавено поради някаква друга причина и зад нея се криеше ново и различно послание. Силата на тази мисъл ме заливаше като вълна. Ако беше от камиона, значи бе предназначено само за мен.

Какво обаче означаваше?

— Какво означава това, по дяволите? — попита Деб. — Огледало? Защо?

— Не зная. — Все още чувствах силата да пулсира в мен. — Но съм готов да се обзаложа на един обяд в „Стоункрабс“, че е от хладилния камион.

— Сто на сто. И ако не друго, поне урежда един важен въпрос.

Погледнах я слисано. Дали наистина интуитивно не беоловила нещо, което бях пропуснал?

— Какъв въпрос, сестричке?

— С правомощията. — Тя кимна към шефовете. — Този си е наш. Хайде!

На пръв поглед детектив Ла Гуерта не бе впечатлена от новите улики. А може би изпитваше дълбок и всеобземащ интерес към символиката на това огледало, но го бе стаила зад грижливо издигнатата фасада на безразличие? Или това, или беше тъпа като задник. Все още стоеше с Доукс. За негова чест, той изглеждаше разстроен, но може би лицето му просто се бе уморило да бъде противно и сега Доукс пробващеше нещо ново.

— Морган — обърна се Ла Гуерта към Деб, — не те познах облечена.

— Е, всички пропускаме много очевидни неща, детектив — изтърси Деб, преди да успея да я спра.

— Така е — отвърна Ла Гуерта. — Навярно затова някои от нас никога не стават детективи. — Пълна и лесна победа. Ла Гуерта дори не прояви любопитство как Деб ще приеме удара. Обърна й гръб и заговори на Доукс: — Открий кой има ключове за пързалката. И кой може да влиза тук по всяко време.

— Ясно — каза Доукс. — Да проверя ли и ключалките? Някой може да е проникнал с взлом.

— Не. — На лицето на Ла Гуерта се изписа малка сладка гримаса. — Вече имаме връзката със студа. — Хвърли поглед към

Дебора. — Хладилният камион ни подведе. Измененията в тъканите най-вероятно са предизвикани от леда тук. — Отново се обърна към Доукс. — Убиецът е свързан с леда тук — хвърли последен поглед към Дебора, — а не с камиона.

— Ясно — каза Доукс. Не изглеждаше убеден, но това нямаше значение.

— Можеш да се прибираш, Декстър — каза ми Ла Гуерта. — Зная къде живееш, в случай че ми потрябваш. — Каза го дори без да трепне.

Дебора ме изпрати до изхода и каза:

— Ако нещата продължат в този дух, следващата година ще ме пратят да патрулирам по улиците.

— Глупости, Деб — отвърнах. — Два месеца най-много.

— Благодаря.

— Всъщност не бива да я предизвикваш така открито. Не виждаш ли как се справя сержант Доукс? Бъди малко по-тактична, за бога!

— Тактична! — Тя се закова на място и се вкопчи в мен. — Слушай, Декстър, това да не ти е никаква игра?

— Ами игра е, Деб. Тактическа игра. А ти не играеш според правилата.

— Аз изобщо не играя — изръмжа тя. — Става дума за човешки живот. Някакъв касапин се развява на свобода и ще си остане свободен, докато малоумната Гуерта движи нещата.

— Сигурно. — Потиснах изблика си на надежда.

— Повече от сигурно е — настоя Деб.

— Дебора, няма да промениш това, като ги накараш да те пратят пътен патрул в Коконът Гроув.

— Няма — съгласи се тя. — Но мога да го променя, като намеря убиеца.

Ето за какво значи ставаше дума. Някои хора изобщо нямат представа кое движи този свят. Иначе тя беше много интелигентна, наистина много интелигентна. Просто бе наследила цялата прямота на Хари и непосредствения начин, по който той се справяше с нещата, без да вземе нищо от свързаната с това мъдрост. При Хари обаче прямотата беше начин да прегази гадостта на живота. За Дебора тя беше начин да се престори, че гадост не съществува.

Помолих една от патрулните коли пред игрището да ме откара до автомобила ми. Докато шофирах към къщи, си представях, че съм задържал главата, така, както е, старателно увита в хартия, че съм я сложил на задната седалка и сега си я нося у дома. Влудяващо и нелепо, зная. За пръв път разбрах нещастните мъже, които галят женски обувки или навличат мръсно бельо. Ужасяващо усещане, което ме накара да поискам да взема душ почти толкова отчаяно, колкото и да погаля главата.

Обаче не разполагах с нея. Нищо не можех да направя, освен да се прибера. Шофирах бавно, няколко мили под ограничението за скоростта. В Маями това е все едно да си окачиш отзад табела „Бълсни ме“. Разбира се, никой не ме бълсна. За да го направят, щеше да им се наложи да забавят. На седем пъти обаче край мен пропищяха клаксони, осем пъти почти ме забърсаха, а пет коли просто трябваше да се качат на тротоара или да минат в лентата за насрещно движение.

Днес обаче дори доброто настроение на другите шофьори не можеше да ме ободри. Бях уморен до смърт, замаян и имах нужда да размисля далеч от ехтящата гълч на пързалката и празния брътвеж на Ла Гуерта. Бавното шофиране ми даваше възможност да прехвърля в ума си всичко станало. Открих, че една нелепа фраза непрестанно отеква в главата ми, че отскуча като гумена топка от издутините и проломите на мозъка ми и заживява свой живот. Колкото по-често я долавях в ума си, толкова по-смислена ми изглеждаше. Като оставим смисъла, тя почти се превърна в изкуителна мантра. Стана ключ в усещането ми за убиеца, за главата, изтърколила се на сред шосето, за огледалото за обратно виждане, затъкнато на сред великолепните в своята сухота телесни части.

Ако бях аз...

Също както в: „Ако бях аз, какво щях да кажа с огледалото?“ и „Ако бях аз, какво щях да направя с камиона?“

Разбира се, че не бях аз. Подобна завист е пагубна за душата, но понеже нямах съвсем ясна представа дали имам душа, за мен това беше без значение. Ако бях аз, щях да бутна камиона в някоя канавка, недалеч от игрището. А после най-вероятно бързо да се измъкна оттам с предварително подгответа кола. Открадната? Зависи. Ако бях аз, щях ли да планирам да оставя тялото на пързалката, или това щеше да е реакцията ми след гонитбата по околовръстното шосе?

Освен всичко останало подобно нещо беше безсмислено. Той не би могъл да разчита на някой, който го преследва до Норт Бей Вилидж, нали? Но беше подготвил главата, за да я хвърли! И защо после е отнесъл останалата част до игрището? Изборът му ми се струваше странен. Да, там имаше лед, а беше и много студено. Огромното ехтящо пространство обаче не бе твърде подходящо за интимни моменти от какъвто и да било вид, ако питате мен. Там цареше чудовищна, бездънна самота, която с нищо не благоприятства съзидателността. Забавно е човек да се отбие на такова място, но то е крайно неподходящо за ателие. Там можеш да се избавиш от излишното, но не и да работиш. Просто нямах такова усещане за този тип.

Колкото до мен, това е.

И така, игрището беше смел ход в неизследвана територия. Щеше да даде на полицията някаква насока и най-вероятно да подведе всички по погрешен път. В случай че изобщо решаха, че е път, по който си струва да тръгнат, а това ми се струваше все по-малко вероятно.

А огледалото пък беше завършек на всичко. Ако бях прав относно подбудите за избора на пързалката, огледалото допълнително подкрепяше тезата ми. То би следвало да е коментар на току-що случилото се и да е свързано с главата. То трябваше да е фактът, върху който се фокусират всички нишки, фактът, който да ги обедини като елегантно подредените късове от разчлененото тяло — изящен акцент към основната работа. И какво щеше да е посланието, ако бях аз?

Виждам те.

Да. Разбира се, че е това, въпреки самоочевидността си. Зная, че си зад мен, и те наблюдавам. Аз обаче съм по-напред от теб, контролирам посоката ти, определям скоростта ти и те наблюдавам, докато ме следваш. Виждам те. Зная кой си и къде си, а единственото, което ти знаеш за мен, е, че те наблюдавам. Виждам те.

Сякаш така беше. Защо не се почувствах по-добре обаче?

А и какво от всичко това можех да разкажа на бедната Дебора? Вече преживявах случилото се толкова дълбоко лично, че трябваше с усилие да си наложа да не забравям за публичната страна на нещата, която беше от значение за сестра ми и кариерата ѝ. Нямаше как да започна да ѝ разправям — нито на нея, нито на никого другого — че

убиецът се опитва да ми каже нещо, стига да имам достатъчно ум да го чуя. А останалото? Имаше неща, които се налагаше да споделя с нея, но не бях сигурен наистина ли искам да го направя.

Прекалено беше. Трябваше да поспя, за да мога да подредя мислите си.

Допълзях до леглото, почти готов да се разрева. Оставил се на съня и просто отлетях в тъмнината. Спах почти два часа и половина, преди телефонът да иззвъни.

— Аз съм — каза гласът от другата страна.

— Дебора?

Естествено, че беше тя.

— Намерих хладилния камион.

— Браво, Деб. Добра новина.

Мълчанието ѝ ми се стори твърде продължително.

— Деб? — попитах накрая. — Новината е добра, нали?

— Не — отвърна тя.

— Уф. — Необходимостта от сън пулсираше в главата ми като тупалки върху молитвено килимче, но се опитах да се съсредоточа. — Хм, Деб, какво си... какво стана?

— Съпоставих нещата. Напълно сигурна съм. Снимките, броя на срезовете, всичко. И докладвах на Ла Гуерта като добър скаут.

— И тя не ти повярва? — попитах скептично.

— Сигурно повярва.

Опитах се да премигна, обаче очите ми лепнеха и се предадох.

— Извинявай, Деб, но нещо не схващам.

— Опитах се да ѝ обясня — каза Дебора с много изтънял, много уморен глас, който създаде у мен ужасяващото усещане, че ме заливат вълни, а нямам ведро да изгреба водата. — Всичко ѝ разказах. Опитах се дори да съм любезна.

— Много добре — отвърнах. — Тя какво каза?

— Нищо.

— Съвсем нищо?

— Съвсем нищо — повтори Дебора. — Освен че благодари, както би благодарила на някое момче от паркинга. Изгледа ме със странната си усмивка и ми обърна гръб.

— Деб, ама ти не можеш да очакваш от нея...

— А после разбрах защо се смеет така. Сякаш съм немито полуидиотче и тя най-после е намерила къде да ме скрие.

— О, не, не ми казвай, че са те отстранили от случая!

— Всички сме отстранени от случая, Декстър. — Гласът на Дебора прозвуча много уморено. — Ла Гуерта арестува заподозрян.

Изведнъж на линията се възцари тишина. Изобщо не можех да мисля, но поне вече бях съвсем буден.

— Какво?!

— Арестува един човек. Работи на пързалката. Задържа го и е убедена, че той е убиецът.

— Невъзможно — казах, макар да знаех, че е възможно. Тая тъпа кучка! Ла Гуерта имам предвид, не Деб.

— Зная, Декстър, обаче иди го обясни на Ла Гуерта. Сигурна е, че е заловила когото трябва.

— Как така сигурна? — Главата ми се въртеше, имах чувството, че ще повърна. Сам не знаех защо.

— След час има пресконференция — изсумтя Деб. — Значи е сигурна.

Туптенето в главата ми беше прекалено силно, че да чуя какво още ми казва Дебора. Ла Гуерта е арестувала заподозрян? Кого? Към кого би могла да се насочи? Възможно ли бе да пренебрегне всички улики, аромата, усещането и стила на тези убийства и да арестува някой? Изключено беше някой, способен да сътвори направеното от този убиец, да позволи на недоразумение като Ла Гуерта да го залови. Никога. Живота си можех да заложа.

— Не, Дебора. Не. Невъзможно. Съркала е.

Дебора се изсмя. С уморен мръснишки смях на ченге, на което му е дошло до гуша.

— Да — каза тя. — Зная. И ти го знаеш. Тя обаче не го знае. Искаш ли да чуеш и нещо смешно? Той също.

Това вече беше съвсем лишено от смисъл.

— Какво говориш, Дебора? Кой не знае?

Тя отново се изсмя със същия ужасен смях.

— Онзи тип, дето го арестува. Предполагам, че е бил почти толкова объркан, колкото и Ла Гуерта. Понеже призна.

— Какво?

— Призна, Декстър. Призна си всичко.

12.

Казваше се Дарил Ърл Макхейл и охотно се самоопределяше като човек, който губи двойно. Дванайсет от последните двайсет години беше прекарал като гост на щата Флорида. Съпият сержант Доукс изрови името му от картотеката на персонала на хокейното игрище. В кръстосаната компютърна проверка на служителите с досие за насилие или обвинение в углавно престъпление името му се появи на два пъти.

Дарил Ърл беше пияница с наклонност да пребива жена си. Очевидно от време на време ограбваше и бензиностанции, просто така, за развлечение. Можеше да му се има доверие да се задържи на работа с минимално заплащане за месец-два. Някоя прекрасна петъчна вечер обаче обръщаше повечко чаши и започваше да вярва, че е Божият гняв. Затова обикаляше, докато намери бензиностанция, в която не проявяват подобаващо зачитане към неговата персона. Нахлуваше с извадено оръжие, вземаше парите и отпращаше. После употребяваше внушителната придобивка от 80–90 долара, за да обърне още няколко чаши и да се почувства толкова добре, че да поиска да пребие някого. Мършав, около метър шейсет и пет, Дарил Ърл беше слабак и за по-сигурно онзи, когото пребиваше, винаги се оказваше собствената му съпруга.

Нещата стояха така, но той се беше измъквал на няколко пъти. Една вечер обаче прекалил с жена си и й се наложило за около месец да остане на екстензия. Предявила обвинение и понеже вече имал досие, Дарил Ърл преживял тежки времена.

Още пиеше, но на пръв поглед в Рейфорд го бяха уплашили дотам, че малко да се пооправи. Получил беше работа като пазач на пързалката и всъщност се беше задържал на нея. Ако го попита човек, би казал, че не е бил жена си от векове.

Нешо повече, Дарил имаше дори мигове на слава. Случило се, когато „Пантерите“ спечелили купата. В работата му влизало и задължението да претичва и да почиства разните неща, които

публиката хвърля върху леда. През онази година това беше важен ангажимент, понеже щом „Пантерите“ вкарваха, публиката засипваше леда с три-четири хиляди пластмасови плъха. Та Дарил Ърл трябвало да ги разкара. Несъмнено отегчителна работа. И така, веднъж, окуражен от няколко гълтки евтина водка, той вдигнал един плъх и изпълнил самобитен „танц на плъха“. Тълпата закрещаля за още. Така че до края на сезона Дарил Ърл изпълнявал своя танц.

Сега пластмасовите плъхове са забранени. Дори да бяха задължителни според федералния закон, никой не би ги хвърлял. „Пантерите“ не са отбелязвали точка от времето, когато Маями имаше почен кмет, а това беше някъде през миналия век. Макхейл обаче все още се явяваше по време на игрите с надеждата пак да потанцува пред някоя камера.

На пресконференцията Ла Гуерта изигра ролята си красиво. Направи нещата да изглеждат така, сякаш споменът за отминалата мимолетна слава е тласнал Дарил Ърл към пропастта на убийството. Като прибавим, разбира се, неговото пиянство и досието му с насилие над съпругата си, той беше великолепният заподозрян за поредицата нелепи и брутални убийства. Проститутките в Маями вече можеха да си отдъхнат. С убийствата бе приключено. Под принудата на разнищващото и сурово следствие Дарил Ърл бе признал. Случаят бе приключен. Хайде пак на работа, момичета!

Пресата жадно погльщаше всичко. И не можем да я виним всъщност. Ла Гуерта свърши добра работа. Предостави достатъчно факти, съответно разкрасени и, разбира се, изнесени в подходяща светлина, че да убеди почти всеки. А за да станеш репортер, в никакъв случай не ти е нужен тест за висок коефициент на интелигентност. Въпреки това лично аз винаги съм се надявал поне на малък проблясък. И винаги съм бил разочарован. Може би като дете съм изглеждал твърде много черно-бели филми. Все още вярвах, че циничният, отегчен от света пияница от големия ежедневник ще зададе някой неудобен въпрос и ще накара следователите внимателно да преразгледат уликите.

За съжаление обаче животът не винаги уподобява изкуството. А по време на пресконференцията на Ла Гуерта ролята на Спенсър Трейси бе поверена на група модели със съвършена коса и костюми с подходящ за тропиците грамаж. Проникновените им въпроси се

изчерпваха с: „Как се чувствахте, когато намерихте главата?“ и „Можем ли да направим няколко снимки?“.

Един-единствен репортер, никакъв си от местния филиал на Ен Би Си, запита Ла Гуерта дали е сигурна, че убиецът е Макхейл. И когато тя каза, че изобилието от неоспорими улики сочи именно в тази посока, а и понеже признанието било решаващо, се предаде. Или беше доволстворен, или тя просто беше прекалено убедителна.

Това беше. Случаят бе приключен, справедливостта възтържествува. Могъщите механизми на вдъхващия благовенение апарат за борба с престъпността отново победиха тъмните сили, обсадили нашия прекрасен град. Великолепно шоу! Ла Гуерта пусна две-три снимки на злокобната мутра на Дарил Ърл заедно със своите лъскави нови снимки, правени по време на разследването от някой моден фотограф от Саут Бийч с хонорар от 250 долара на час.

По странна ирония двете неща формираха удивителна комбинация. Привидната опасност и леталната реалност — така различни. Понеже колкото и недодялан и първичен да изглеждаше Дарил Ърл, истинската заплаха за обществото беше Ла Гуерта. Тя беше прибрала хрътките, тя беше прекратила гонитбата и бе изпратила хората обратно в горящата сграда.

Аз ли единствен виждах, че няма как Дарил Ърл Макхейл да е убиецът? Че тук прозират стил и ум, които глупак като Макхейл не би могъл дори да проумее?

Нищо не ме е карало да се чувствам толкова самотен, колкото възхищението към работата на истинския убиец. Сякаш частите на разчененото тяло пееха за мен рапсодия на безкръвното великолепие, която даряваше сърцето ми с лекота и изпълваше вените ми с отровно благовенение. Разбира се, това нямаше нищо общо със страстния ми стремеж да хвана истинския убиец, хладния и гибелен екзекутор на невинни, който несъмнено трябваше да бъде изправен пред правосъдието. Нали, Декстър? Нали? Ало?

Седях в апартамента си, търках лепнещите си за сън очи и премислях шоуто, на което току-що бях станал свидетел. Беше съвършено почти на границата на възможното за пресконференция без безплатна храна и голи манекенки. Очевидно Ла Гуерта дърпаше всяка струна, до която се беше докопала, за да превърне събитието в най-голямата, най-блъскавата конференция, и бе успяла. Навярно за пръв

път в своята отадена на преклонение пред Гучи кариера тя наистина искрено вярваше, че е намерила правилния човек. Трябаше да повярва в това. Всъщност донякъде беше тъжно. Мислеше си, че този път е свършила всичко както трябва. Правеше не просто тактически ходове — в представите си тя печелеше от чиста и добре осветлена операция. Разрешила беше случая, свършила си беше работата, хванала беше лошия, сложила беше край на убийствата. Заслужени аплодисменти от всички за добре свършената работа. Каква изненада я очакваше обаче, когато откриеха следващия труп!

Лично аз изобщо не се съмнявах, че убиецът още е на свобода. Сигурно гледаше пресконференцията по Канал 7 — предпочитания от хората с вкус към касапниците канал. В момента навярно се забавляваше прекалено много, за да държи скалпел, но това щеше да мине. И когато чувството му за хумор се изчерпеше, той несъмнено щеше да изпита потребност да се изкаже по повод на ситуацията.

Поради някаква причина тази мисъл не ме изпълни със страх, отвращение и мрачна решимост да спра този човек, преди да е станало късно. Вместо това изпитвах леко нетърпение. Знаех, че не е нормално, но може би точно така ми харесваше. О, да, исках убиецът да бъде спрян, да бъде изправен пред правосъдието, да, несъмнено, обаче защо трябваше да се случва толкова скоро?

А исках да изясня и компромисите за себе си. Ако приемех моята малка роля и се възправех срещу истинския убиец, то поне щях да извърша едно полезно дело. Прехвърлях всичко това през ума си, когато телефонът иззвъня.

— Да, гледах я — казах в слушалката.

— Боже — въздъхна Дебора от другата страна. — Ще се поболея.

— Е, аз няма да попивам потта от трескавото ти чело, сестричке. Имаме много работа.

— Боже — повтори тя, а после сякаш се сепна. — Каква работа?

— Кажи ми — попитах я, — чувстваш ли се пренебрегната?

— Писна ми, Декстър. До гуша ми дойде. Как да ти го обясня, че да ме разбереш?

— Питам те дали си изпаднала в онова, на което татко казваше „немилост“? Хвърлят ли кал върху името ти в отдела?

Професионалната ти репутация опетнена ли е, съсипана ли е, белязана ли е, поставена ли е под въпрос?

— Между ударите на Ла Гуерта в гърба и онези приказки за Айнщайн ли? Професионалната ми репутация хич я няма. — В гласа ѝ прозвуча повече горчивина, отколкото мислех, че е възможно за човек на нейната възраст.

— Добре. Важното е да нямаш какво да губиш.

— Направих каквото можах — изсумтя Деб. — Ако затъна още малко, ще правя кафе за кварталните полицаи. Накъде биеш, Декстър?

Притворих очи и бавно казах:

— Ще изразиши писмено убеждението си — пред капитана и пред целия отдел, — че Дарил Ърл е арестуван неправомерно и че скоро ще има друго убийство. Ще представиш няколко убедителни довода, които ще подбереш от твоето разследване, и за известно време ще се превърнеш в посмешището на Маями Метро.

— Вече съм — каза тя. — Голяма работа. Има ли обаче някаква причина да правя нещо подобно?

Поклатих глава. Понякога просто не можех да повярвам, че е толкова наивна.

— Сестричке, скъпа, ти не вярваш, че Дарил Ърл е виновен, нали?

Не отговори. Можех да я чуя как диша и ми хрумна, че и тя трябва да е преуморена като мен, но за разлика от мен не може да разчита на силата, която дава енергията на увереността в собствената ти правота.

— Деб?

— Той си призна, Декстър — каза тя накрая и почувствах изтощението в гласа ѝ. — Аз не... правила съм грешки преди, дори когато... исках да кажа... но той си призна. Това не... По дяволите! Може би просто трябва да оставим нещата така, Декс.

— И да дадем зелена светлина на неверниците. Тя не е арестувала когото трябва, Дебора. И сега ти ще смениш тактиката.

— Да бе!

— Че Дарил Ърл Макхейл не е извършителят на убийствата — казах, — е извън всяко съмнение.

— И да си прав, какво от това?

— Какво?! — Сега вече трябваше да премигна и да се учудя.

— Ами виж, ако аз съм убиецът, няма ли да разбера, че съм отървала кожата? След ареста на другия парата вече е изпусната, нали се сещаш? Защо просто да не престана? Или поне да се преместя на друго място и да започна отначало?

— Невъзможно — казах. — Ти не разбираш как мисли този човек.

— Добре де, не разбирам — отвърна тя. — А ти откъде разбираш?

Предпочетох да пренебрегна тази реплика.

— Той ще остане тук и отново ще убива. Ще ни покаже всичко, което мисли за нас.

— А то е?

— То не е добро — признах. — Направихме глупост, като арестувахме очевиден идиот като Дарил Ърл. Смешно е.

— Ха-ха — каза Деб, но в гласа ѝ не прозвучава веселие.

— Освен това ние го обидихме. Приписахме на този малоумен недодялан селянин всички заслуги за неговата работа, а това е все едно да кажеш на някой гений, че шестгодишното ти хлапе може да рисува като него.

— Декстър, този човек е касапин!

— По свой начин, Дебора, той е художник. Така гледа на себе си.

— За бога, това е най-тъпoto...

— Довери ми се, Деб.

— Разбира се, вярвам ти. А и защо да не ти повярвам? Значи имаме някакъв обзет от гняв художник, който няма да ходи никъде, така ли?

— Точно така — отвърнах. — Той трябва да го направи отново, и то под носа ни, и този път навярно ще е нещо по-внушително.

— Искаш да кажеш, че този път ще убие дебела курва ли?

— По-внушително като мащаб, Деб. По-внушително като концепция. Впечатляващо.

— О, впечатляващо? Сигурно.

— Залогът се вдигна, Деб. Ние го предизвикахме и малко го пообидихме. Следващото убийство ще отрази това.

— Хм — каза тя. — И как ще го направи?

— Не зная — признах.

— Но си сигурен.

— Да.

— Супер! Вече разбрах какво да очаквам.

13.

В мига, в който прекрачих прага в понеделник след работа, почувствах, че нещо не е наред. Някой бе идвал в апартамента ми.

Бравата не беше счупена, прозорците не бяха разбити, не виждах следи от насилие, но го знаех. Наречете го шесто чувство, ако щете. Някой бе влизал. Може би надушвах феромоните, които натрапникът бе оставил в молекулите на моя въздух. Или пък аурата ми на солидно момче с вграден чип бе накърнена. Нямаше значение как го разбрах, просто разбрах. Някой беше влизал в апартамента ми, докато съм бил на работа.

Може да не изглежда кой знае какво. Тук е Маями в крайна сметка. Всеки ден хората се прибират и откриват, че телевизорите им са изчезнали, бижутата им ги няма, личното им пространство е накърнено, личните им вещи са обрани и кучката им е бременна. Това обаче беше различно. Макар че набързо прегледах апартамента си, знаех, че няма да открия нищо липсващо.

И бях прав. Нищо не липсваше.

Нещо обаче беше добавено.

Трябваха ми няколко минути, за да го открия. Някакъв вменен ми от работата рефлекс, предполагам, ме накара първо да проверя очевидното. Когато у вас влезе натрапник, естественият ход на мислите подсказва, че нещо ще липсва: ценности, сувенири и последните няколко сладки с шоколад. Това погледнах и аз.

Всичките ми вещи обаче бяха недокоснати. Компютърът, звукозаписната уредба, телевизорът, CD-плеърът. Всичко беше така, както го бях оставил. Дори малката ми безценна колекция от предметни стъклца си стоеше в шкафа, всяка капчица бе на мястото си. Всичко беше точно така, както го бях оставил.

След това проверих по-интимните места — спалнята, банята, медицинския кабинет. И там всичко беше наред, всичко очевидно недокоснато, но във въздуха пак се носеше усещането, че всеки

предмет е бил оглеждан, докосван и оставен на мястото си с такова съвършено внимание, че дори прашинките не бяха разместени.

Върнах се във всекидневната, потънах в креслото си и се озърнах. Изведнъж ме обзе несигурност. Бях абсолютно убеден, че някой е влизал — но защо? Кой можеше дотолкова да се интересува от незначителна персона като моята, че да идва и да оставя скромния ми дом във вида, в който е бил? Понеже нищо не липсваше, нищо не беше разместено. Може би само купчината вестници в кутията за рециклиране беше наклонена леко наляво, но дали това не беше плод на въображението ми? Въщност нищо не беше по-различно, нищо не бе променено, нищо не липсваше. Нищо.

А и защо изобщо някой трябваше да прониква с взлом в апартамента ми? В него нямаше кой знае какво. Специално се бях погрижил за това. Част от изграждането на психологическата ми характеристика в съответствие с виждането на Хари. Слей се с останалите. Постъпвай нормално, дори банално. Не прави нищо, не притежавай нищо, което може да предизвика коментар. И аз постъпвах така. Като оставим стереото и компютъра, не притежавах никакви ценности. В непосредственото ми обкръжение имаше много привлекателни мишени.

И все пак защо му е притрябало на някого да влиза и да не взема нищо, да не поврежда нищо, да не оставя никакви следи? Облегнах се назад и притворих очи. Почти виждах как е станало. Обтегнати нерви, несъмнено. Симптом на безсънието и твърде многото грижи заради застрашената кариера на Дебора. Само още един знак, че милият Декстър затъва в дълбоки води на път към последния безболезнен преход от социопат към психопат. В Маями не е задължително да си луд, за да вярваш, че си заобиколен от анонимни врагове. Да действаш по този начин обаче е социално неприемливо. Накрая ще те приберат.

Въпреки това усещането беше завладяващо. Опитах се да се отърся от него: просто приумица, опънати нерви, мимолетна обърканост. Станах, протегнах се, поех дълбоко дъх и се опитах да мисля позитивно. Нищо не се получи. Тръснах глава и отидох в кухнята да пия вода. И тогава я видях.

Стоях пред хладилника и я гледах. И аз не знам колко дълго — просто се взирах глупаво.

С коса, залепена върху вратата на хладилника с един от моите миниатюрни тропически плодове-магнити. Главата на Барби. Не си спомнях да съм я оставил там. Не си спомням изобщо да съм имал такава кукла. Все пак е нещо, което щях да запомня.

Накрая докоснах малката пластмасова глава. Тя леко се залюля и тихо изтрака върху вратата. Извърнах я малко и Барби ме погледна с живия интерес на шотландско коли. Аз ѝ отвърнах със същия.

Без всъщност да знам какво правя или защо го правя, отворих хладилника. Вътре, грижливо положено върху табличката за лед, лежеше тялото на Барби — разчленено в кръста, с изтръгнати ръце и крака. Частите бяха грижливо подредени, обвити и завързани с розови панделки. А в малката ръка на Барби беше затъкнат малък аксесоар — огледалцето на Барби.

След дълъг миг на съзерцание затворих хладилника. Прииска ми се да легна на пода и да притисна буза до хладния линолеум. Вместо това се пресегнах и пернах с пръст главата на Барби. Тя отново изтрака върху вратата. Пак я пернах. Тя пак изтрака. Ау! Имах си ново хоби.

Оставих куклата там, където си беше, и се върнах в креслото. Потънах дълбоко сред възглавниците и притворих очи. Знаех, че трябва да съм разстроен, гневен, изплашен, изпълнен с усещането за нарушено лично пространство, с параноидна враждебност и праведен гняв. Вместо това изпитвах — какво? Не точно замаяност, а може би безпокойство... или някаква възбуда?

Разбира се, нямаше съмнение кой е бил в апартамента ми. Освен ако не предпочтах да преглътна идеята, че някой непознат по неизвестни причини случайно е изbral апартамента ми за идеалното място да подреди в хладилника ми разфасованото тяло на обезглавената си Барби.

Знаех от кого съм бил посетен. Как ме е намерил, нямаше значение. Не беше проблем онзи ден на околовръстното шосе да запише номера на колата ми. Бе имал предостатъчно време, докато се криеше зад бензиностанцията. После всеки с елементарна компютърна грамотност би могъл да намери адреса ми. А след като го е намерил, не беше проблем да се вмъкне, да огледа внимателно всичко и да остави посланието си.

Послание имаше — главата лежеше отделно, частите на тялото бяха наредени върху табличката за лед, а и това проклето огледалце!

Като прибавим и очевидната липса на интерес към всичко останало в апартамента, изводът беше един.

Какъв обаче?

Какво се опитваше да ми каже?

Би могъл да остави всичко и нищо. Би могъл да намушка кравешко сърце с касапски нож и да го подхвърли върху линолеума. Благодарен бях, че не го е направил — каква нечистота! Защо Барби обаче? Освен очевидния факт, че тази кукла беше алюзия за тялото от последното му убийство, защо му е потрябало да ми я показва? И дали това беше по-злокобно от онова другото, по-унизителното послание? Или не беше чак толкова злостно? Не казваше ли то: „Аз те наблюдавам и ще те хвана?“.

Или казваше: „Здраст! Искаш ли да си поиграем?“.

О, да. Исках, много исках да си поиграем.

А огледалото? Фактът, че е включено, означаваше много повече от камиона и гонитбата по околовръстното шосе. Сега то трябваше да казва наистина много повече. Единственото, което можех да измисля, беше: „Погледни се“. Какъв смисъл обаче имаше в това? Защо трябваше да се погледна? Не съм чак толкова суeten, че подобно нещо да ми достави удоволствие, или поне не съм суeten, когато става дума за външността ми. А и защо изобщо ми е притрябало да се погледна, когато единственото, което желаех, беше да видя убиеца? Значи огледалото трябваше да носи някакво друго послание, което не долавях.

За съжаление дори и в това не можех да съм сигурен. Не беше изключено изобщо да липсва послание. Не исках да приема подобно нещо за един толкова елегантен художник, обаче всичко беше възможно. А посланието можеше да е лично, объркано и много злостно. Нямаше как да съм сигурен. Значи не можех да съм сигурен и в собствените си реакции. Ако изобщо трябваше да реагирам по някакъв начин.

Направих чисто човешки избор. Странно е дори да си го помисля! Аз да правя чисто човешки избор. Хари можеше да се гордее с мен. Реших да не правя нищо. Да изчакам и да видя. Нямаше да докладвам за случилото се. В крайна сметка какво толкова имаше да докладвам? Нищо не липсваше. Нищо не можех да изнеса официално освен: „Ах, капитан Матюс, мисля, че трябва да знаете. Някой

очевидно е проникнал в моя апартамент и е оставил в хладилника ми кукла Барби“.

Това щеше да сложи нещата на мястото им. Вярвах, че слухът ще обиколи отдела. Сигурно сержант Доукс щеше да проведе лично разследване и в крайна сметка щяха да му позволят да прояви някои от скритите си таланти при разпит без белезници. А може би просто щяха да ме класифицират като психически инвалид, заедно с бедната Дебора, понеже официално случаят беше приключен, а пък дори докато течеше, разследването нямаше нищо общо с кукли Барби.

Да, наистина нямах какво да разкажа, не и така, че да го обясня. Пред риска да получа нов безпощаден удар в ребрата реших да не казвам и на Дебора. Поради причини, с чийто анализ не съм склонен да се заема дори пред себе си, това беше твърде лично. А ако го запазех лично, имах по-големи шансове да се приближа до моя гост. За да го предам на съда, разбира се. Как иначе!

Взех това решение и се почувствах много по-добре. Всъщност бях почти зашеметен. Нямах представа какво ще излезе, но бях готов на всичко. Запазих усещането през нощта, че дори и през следващия ден на работа, докато подготвях един лабораторен доклад, успокоявах Деб и отмъкнах една поничка от Винс Масуока. Запазих си я за път към къщи през безметежно убийствения вечерен трафик. Бях в състояние на джен готовност, бях готов за всяка изненада.

Или поне така мислех.

И тъкмо се прибрах и се отпуснах в креслото, когото телефонът иззвъння. Оставил го да звъни. Исках да си поема дъх за няколко минути, а и не се сещах за нищо, което да не може да почака. Освен това нали бях броил почти 50 долара за телефонен секретар. Нека си изплати парите.

Две позвънвания. Притворих очи. Поех дълбоко въздух. Отпусни се, момче. Три позвънвания. Издишах. Телефонният секретар се включи и прозвуча моето великолепно, изискано послание.

„Здравейте, в момента не съм у дома, но ще ви се обадя веднага щом се прибера, ако сте така любезни да оставите съобщение след сигнала. Благодаря ви“.

Великолепна интонация. Каква дълбочина! Настина велико послание, откъдето и да го погледнеш. Звучеше почти човешки. Много

бях горд. Отново поех дъх, заслушан в мелодичния сигнал, който последва.

„Здравей, аз съм“.

Женски глас. Не беше Дебора. Единият ми клепач раздразнено трепна. Защо толкова много хора започват съобщенията си с „Аз съм“? Разбира се, че си ти. Всички го знаем. Кой, по дяволите, обаче си този ти? В моя случай изборът беше твърде ограничен. Знаех, че не е Дебора. Не беше и Ла Гуерта, макар че всичко е възможно. Значи оставаше...

Рита?

„Извинявай, аз...“ Дълбока въздышка. „Слушай, Декстър, съжалявам. Мислех, че ще ми се обадиш, но понеже не позвъни, аз просто...“ Още една дълбока въздышка. „Както и да е, искам да поговорим. Защото осъзнах... Искам да кажа — о, по дяволите! Можеш ли да ми се обадиш? Ако... ти знаеш“.

Не знаех. Изобщо нямах представа. Дори не бях сигурен кой се обажда. Настина ли беше Рита?

Отново продължително звънене. „Извинявай, ако...“ Много продължително мълчание. Две вдишвания и издишвания. Дълбоко вдишване и издишване. Дълбоко вдишване, после рязко издишване. „Моля те, обади ми се, Декстър. Просто...“ Продължително мълчание. Нова въздышка. И затвори.

Неведнъж през живота си съм имал усещането, че нещо ми липсва, никаква съществена част от ребуса, която всички други притежават, без да се замислят за това. Обикновено ми е все едно, понеже най-често става дума за удивително нелепи човешки неща като някое правило в маркираното пространство на бейзболното игрище или дали на първата среща да стигнеш до края.

В други случаи обаче имам чувството, че съм лишен от възможността да черпя от велико хранилище на сгряваща мъдрост, от богатство, което аз в никакъв смисъл не притежавам, но което другите чувстват толкова свое, че не изпитват нужда да говорят за него и дори не могат да го изразят с думи.

Ето, сега случаят беше такъв.

Трябваше, предполагам, да разбера, че Рита всъщност казва нещо много особено, че нейните премълчвания и заекването ѝ са част от велико чудо, което всеки нормален мъж биоловил интуитивно. Аз

обаче нямах и най-малката представа какво могат да означават те, нито пък как да ги проумея. Трябаше ли да преброя вдишванията и издишванията? Да измеря мълчанията и да съпоставя цифрите с библейски стихове, че да стигна до тайнния код? Какво се опитваше да ми каже тя? А и защо всъщност изобщо се опитваше да ми каже нещо?

Доколкото схващах ситуацията, когато се поддадох на онзи странен и нелеп импулс и целунах Рита, бях пресякъл никаква линия, която и двамата се бяхме споразумели да не прекрачваме. Стanalото — станало! Нямаше връщане. По свой начин тази целувка беше акт на убийство. Във всеки случай, успокоявах се, като мислех така. Убил бях една старателно градена връзка, като я бях пронизал с езика си и я бях бълснал от скалата. Бум — и тя беше мъртва. Оттогава дори не се бях замислял за Рита. Беше си отишла, отнесена от живота ми поради никаква невнятна приумица.

А сега тя ми се обаждаше и за мое забавление записваше дишането си.

Защо? Дали искаше да ме накаже? Да ми прикачи прозвища, да натрие носа ми със собствената ми глупост, да ме накара да проумея неизразимостта на простъпката си?

Цялата тази история започваше ужасяващо да ме дразни. Закрачих из апартамента. Защо изобщо трябаше да мисля за Рита? В момента имах по-големи грижи. Рита беше просто като брада, като глупавия костюм, който носех през уикендите, за да прикрия факта, че съм човек, който върши неща, каквито сега правеше онзи другият, а аз — не.

Завист? Разбира се, подобно нещо беше неприсъщо за мен. Съвсем наскоро бях оставил всичко за известно време. Със сигурност в близко бъдеще нямаше да почна пак. Прекалено рисковано беше. Пък и нищо не бях подготвил.

И все пак...

Върнах се в кухнята и пернах главата на Барби. Трак. Трак, трак. Сякаш долових нещо. Някаква игравост? Дълбока и всеобземаща загриженост? Професионална завист? Не можех да кажа, а и Барби не говореше.

Просто беше прекалено. Очевидно фалшивото признание, насилието над моето светилище, а сега и Рита? Всеки човек си има никакви граници. Дори фалшив човек като мен. Обзе ме беспокойство,

обърканост, зашеметеност, пристъп на хиперактивност и летаргия едновременно. Отидох до прозореца и погледнах навън. Вече беше тъмно и далеч там, над водата, някаква светлина се изкачваше в небето. При вида ѝ един тих и злостен глас се надигна в мен, изплува отнякъде дълбоко в мен.

Луната.

Шепот в ухoto ми. Дори не звук. Просто слабо усещане за присъствие, което изрича името ти сякаш съвсем отблизо. Много отблизо. Приближаваше може би. Без никакви думи, само сухо шумолене на не-глас, звук не-звук, затаена като дихание мисъл. Гласът отново ме застигна — мек звук, зазвънял до ухoto ми. Извърнах се, макар да знаех, че няма никого и че това не е ухoto ми, а моят скъп приятел в мен, доведен до съзнанието ми от бог знае какво и от луната.

Такава весела, бъбрива луна. О, колко много може да говори тя. А щом се опитвах да кажа, че времето не е подходящо, че е много скоро, че има други неща, които да свърша, важни неща — луната оборваше всеки мой довод с повече думи. Четвърт час спорих с нея, макар всъщност да нямаше отправен към мен въпрос.

Отчаях се, борех се с всички уловки, които познавах, и когато се провалих, направих нещо, което ме изуми и потресе до мозъка на костите ми. Обадих се на Рита.

— О, Декстър — каза тя. — Аз просто... изплаших се. Благодаря, че се обади. Аз просто...

— Зная — отвърнах, макар да не знаех, разбира се.

— Дали да не... как да ти... Ще минеш ли през къщи по-късно и просто... наистина бих искала да поговорим.

— Разбира се — отвърнах и след като се уговорихме да се видим у тях по-късно, се зачудих какво ли си е наумила. Насилие? Сълзи и обвинения? Обиди, изречени с пълно гърло? Чувствах се на чужда територия — можеше да се заплета в какво ли не.

Затворих. Цялата тази история отвлече вниманието ми почти за половин час, преди мекият вътрешен глас отново да пропълзи към мозъка ми с тихата настойчивост, че тази вечер е много важна.

Нешто ме привлече към прозореца. Ето го, там беше — огромното щастливо лице в небето, присмехулната луна. Дръпнах завесите и се извърнах, обиколих апартамента стая по стая, докосвах вещите, казвах си, че проверявам дали нещо не липсва, знаех, че нищо не липсва,

знаех и защо не липсва. При всяка обиколка се приближавах все повече и повече до малкото писалище във всекидневната, където държах компютъра си. Знаех какво искам да направя и не исках да го направя, но накрая, четирийсет и пет минути по-късно, подтикът вече беше прекалено силен. Бях премного замаян да стоя прав и макар да мислех, че просто ще се отпусна върху най-близкия стол, а и понеже така или иначе компютърът беше тук, го включих и той тръгна...

„Ама още не съм привършил — помислих си, — не съм готов“.

Разбира се, това нямаше значение. Нямаше никаква разлика дали аз бях готов, или не. *То* беше готово.

14.

Почти бях сигурен, че това е той, но само почти, а дотогава никога не бях сигурен само почти. Чувствах се слаб, превъзбуден, болен от смесицата от вълнение и усещането за неизбежна грешка, но, разбира се, сега Мрачния странник дърпаше конците от задната седалка и вече нямаше значение как се чувствам аз, понеже той се чувстваше силен, хладен, изпълнен с нетърпение и готов. Усещах, че набъбва зад мен, докато се надига и се измъква от тъмните ъгълчета на мрачния ми мозък на влечуго. Надигаше се и набъбваше, и търсеше само един завършек, и поради тази именно причина по-добре беше да е той.

Открих го преди няколко месеца, но след кратко наблюдение реших, че свещеникът е по-сигурен, а този може да почака, докато не се уверя напълно.

Колко съм грешал! Сега установих, че той изобщо не може да чака.

Живееше на тясна улица в Коконът Гроув. От едната страна на неугледната му схлупена къща се редяха няколко преки с квартири на чернокожи с ниски доходи, общи скари за барбекю и порутени църквици. На половин миля в другата посока милионери обитаваха просторни модерни здания и издигаха коралови стени, за да държат настрани хора като него. Джейми Яворски беше точно по средата. Споделяше общ дом с милион дървеници и най-грозното куче, което съм виждал.

Той не можеше да си позволи и тази къща. Работеше почасово като пазач в прогимназията „Понсе де Леон“ и доколкото имах информация, това беше единственият му източник на доходи. Работеше три дни седмично и изкарваше колкото да преживява, но нищо повече. Разбира се, не неговите финанси ме интересуваха. Заинтересуван бях от факта, че откакто Яворски е започнал работа, от „Понсе де Леон“ са зачестили бягствата на деца.

Светлокоси. Това беше важно. Поради някаква причина, полицията, изглежда, пренебрегваше този именно детайл, но на човек като мен той трудно можеше да убегне. А подобен факт сякаш не беше много коректен от политическа гледна точка. Тъмнокосите и тъмнокожи момичета трябваше да разчитат на същата вероятност да бъдат отвлечани, сексуално насиливани и после насищани пред камера, нали?

При това Яворски сякаш често биваше последният, видял детето живо. Бяха разговаряли с него в полицията, задържали го бяха за една нощ, разпитвали го бяха, но не откриваха нищо, заради което да повдигнат обвинение срещу него. Съобразяваха се, разбира се, с някои дребни правни изисквания. Мъченията например напоследък не се радват на одобрение. А без известна настойчивост Джейми Яворски никога нищо нямаше да сподели за своето хоби. Зная, че аз също не бих го направил.

Знаех обаче и че е той. Помагаше на момичетата да изчезнат след бурна и фатална филмова кариера. Почти бях сигурен в това. Не открих части от телата, не го бях виждал и да го прави, но всичко съвпадаше. А и успях да намеря няколко особено въздействащи снимки на три от липсващите момичета. На тях те не изглеждаха много щастливи, макар за някои от нещата, които вършеха, да се предполагаше, че носят наслада. Поне така ми бяха казвали.

Не можех със сигурност да свържа Яворски със снимките. Пощенският адрес обаче беше в Саут Маями, на минути от училището. А той очевидно не живееше според парите, които изкарваше като пазач. Във всеки случай от задната седалка настойчиво ми напомниха, че нямам време и че в този случай увереността не е от чак такова значение.

Грозното куче обаче ме притесняваше. Кучетата винаги са проблем. Не ме харесват и често не одобряват онова, което правя с господарите им, още повече че не съм склонен да споделям с тях хубавите мръвки. Трябваше да намеря начин да заобиколя кучето и да стигна до Яворски. Може би той щеше да излезе. Ако не, аз щях да намеря начин да вляза при него.

На три пъти минах покрай къщата му, но нищо не ми хрумна. Имах нужда от малко късмет, и то преди Мрачния странник да ме накара да направя нещо прибързано. Тъкмо когато моят скъп приятел

започна да нащепва неблагоразумни варианти, късметът ме споходи. Яворски излезе от дома си и се качи на очукания червен пикап тойота точно докато минавах покрай него. Забавих, доколкото можах, и миг по-късно той даде на заден ход и изтегли колата си към Дъглас Роуд. Обърнах и го последвах.

Представа нямах как ще го направя. Не бях подготвен. Не разполагах с обезопасена стая, нито с чист комбинезон. Нищо, освен ролка тиксо и остьр нож под седалката. Трябваше да остана невидим, незабелязан и съвършен, а нямах представа как ще го постигна. Мразя да импровизирам, обаче не виждах друг вариант.

Отново извадих късмет. Движението по Олд Кътър Роуд, накъдето свърна Яворски, беше много слабо, а и след около миля той зави вляво, към брега. Още един огромен нов комплекс щеше да подобри живота на всички ни, като превърне дървета и животни в цимент. Яворски бавно подкара през строежа, прекоси до средата едно игрище за голф с флагчета, но без трева, и почти стигна водата. Скелетът на голяма полузавършена жилищна сграда закриваше луната. Аз забавих далеч назад, изключих фаровете, а после бавно подкарах, за да видя какво е замислил моят човек.

Яворски бе спрял до сградата с незавършени апартаменти. Излезе и застана между пикапа и огромна купчина пясък. Огледа се, а аз продължих по съседната пряка, преди да загася мотора. Яворски остана вперил очи в строежа, а после огледа пътя към водата. Стори ми се доволен, когато влезе в сградата. Бях повече от сигурен, че не иска да се натъкне на охраната. Аз също. Надявах се да си е научил урока. В големи строежи като този хората от охраната най-често се придвижват с колички за голф. По-евтино е, а и в крайна сметка тук е Маями. При всеки проект се предвижда материал в повече и се предполага, че ще изчезне тихомълком. Струваше ми се, че Яворски е замислил да помогне на изпълнителя да се вмести в тези предвиждания.

Слязох от колата и пуснах тиксото и ножа в евтината чанта, която бях взел. В нея имаше гумени градинарски ръкавици и няколко снимки. Нищо особено. Дреболии, които бях свалил от интернет. Прехвърлих дръжката на чантата през рамо и тихо се промъкнах до очукания пикап. Леглото беше празно, празна беше и кабината. Купчини чаши, опаковки от сандвичи и празни пакети „Кемъл“ по пода. Всичко блудкаво и нечисто, като самия Яворски.

Погледнах нагоре. Над ръба на недовършената стена сияеше луната. Нощен ветрец довя към лицето ми омайните ухания на тропическия рай: нафта, гниеща растителност и цимент. Поех дълбоко дъх и върнах мислите си към Яворски.

Беше някъде вътре, из строежа. Не знаех с колко време разполагам и един тих глас ме подтикваше да побързам. Влязох в сградата. Чух го още щом прекрачих прага. Или по-скоро чух странно бръмчене и шум от тракане, навярно предизвикани от него...

Спрях. После тихо се промъкнах към звука. Нагоре по стената вървеше изолационна тръба за кабели. Сложих ръка върху нея и почувствах, че вибрира, сякаш нещо в нея се движеше.

Изведнъж се сетих. Яворски теглеше електрическия кабел. Медта е скъпа. Прост начин да допълни нищожната заплата на пазач в прогимназия и да покрие продължителните, белязани от оскъдица промеждутьци между бягствата на момичетата. С един курс за мед можеше да изкара неколкостотин долара.

След като вече знаех какво прави, в мен се прокрадна мъглява идея. По звука се ориентирах, че е някъде над мен. Лесно можех да го намеря, да го проследя, а после, в подходящия момент — да го нападна. Тук обаче бях направо гол, съвсем беззащитен и неподготвен. Свикнал съм да върша тези неща по определен начин. Необходимостта да престъпя границите, които така грижливо съм определил сам, ме караше да се чувствам крайно неудобно.

По гърба ми пропълзяха тръпки. Защо правех това?

Разбира се, бих могъл да кажа, че не аз го правех. Правеше го моят скъп приятел от задната седалка. Аз бях тук само защото имах шофьорска книжка. А двамата — аз и той — бяхме сключили споразумение. Изградили бяхме едно практично, балансирано съществуване, намерили бяхме начин да съжителстваме съвместно, в съответствие с подсказаното ни от Хари решение. Сега обаче той вилнееше отвъд прециznите, красиво очертани тебеширени линии на Хари. Защо? Гняв? Дали нашествието в моя дом не беше толкова грубо посегателство, че да го е подбудило към отмъщение?

Нямах усещането, че ми се сърди — както винаги той изглеждаше хладен, донякъде се забавляваше и нетърпеливо очакваше плячката си. Аз също не се сърдех. Чувствах се полуниян, високо като хвърчило, на ръба на еуфорията, разлюлян от поредица странни

вътрешни пулсации, които в мислите си винаги съм оприличавал на емоции. Това ми причиняващо световъртеж, то ме беше тласкало към това опасно, нечисто, незапланувано място и ме караше да извърша заради моментния подтик нещо, което досега винаги бях планирал старателно. И макар да съзнавах всичко, отчаяно исках да го направя. Трябваше да го направя.

Ами добре тогава. Не можех да го направя необлечен обаче. Огледах се. В другия край на стаята имаше голяма купчина плоскости от гипсов фазер, овързани с еластични ленти. След секунди вече разполагах с престилка и странна прозрачна маска от лентите. Изрязах дупки за носа, устата и ушите, за да мога да дишам, да говоря и да виждам. Здраво пристегнах маската, докато не почувствах, че размазвам чертите на лицето си в нещо неразпознаваемо. Усуках краищата зад главата си и ги завързах с несръчен възел. Съвършена анонимност. Сигурно изглежда глупаво, но съм свикнал да ловувам с маска. Като оставим невротичния подтик да правя всичко добре, сега просто можех да мисля за едно нещо по-малко. Поотпуснах се. Значи идеята се оказа добра. Извадих ръкавиците от чантата и ги нахлузих. Вече бях готов.

Открих Яворски на третия етаж. В краката му имаше намотан електрически кабел. Стоях в сянката на стълбището и го наблюдавах, докато той изтегляше жицата. Отдръпнах се назад и отворих чантата. С помощта на тиксото залепих снимките, които бях взел. Мили малки фотографии на избягали момичета в най-разнообразни скъпи за паметта и твърде недвусмислени пози — залепих ги на бетонните стени, та Яворски да ги види, когато прекрачи прага и тръгне към стълбите.

Хвърлих поглед назад към него. Изтеглил беше още десет метра жица. Тя обаче се беше закачила за нещо и не поддаваше. Той на два пъти се опита да я изтегли, после извади от задния си джоб клещи и я сряза. Вдигна жицата, която лежеше в краката му, и я нави на лакът. После тръгна към стълбището, тоест към мен.

Отдръпнах се и зачаках.

Яворски не се стараеше да бъде тих. Не очакваше да бъде прекъснат, а определено не очакваше и мен. Заслушах се в стъпките и тихото потропване на металната намотка, която влачеше. Приближи...

Мина през вратата и направи крачка, без да ме забележи. И видя снимките.

— Хъъ! — изпъшка той, сякаш бе получил тежък удар в корема. Замръзна, вперил поглед в снимките, зинал, неспособен сякаш и крачка да направи, а миг по-късно аз вече бях зад него с нож, опрян в гърлото му.

— Не мърдай и не вдигай шум — казахме ние.

— Ей, глей... — отвърна той.

Леко извих китката си и преместих върха на ножа под брадичката му. Бликна струйка кръв и той изохка. Толкова излишно. Защо хората не умелят дори да слушат?

— Не вдигай шум, казах — напомнихме му ние и той наистина притихна.

Сега единственият звук беше скърцането на тиксото, дишането на Яворски и тихият кикот на Мрачния странник. Залепих устата му с тиксо, увих няколко метра от безценната медна жица около китките му и го завлякох до друга купчина гипсов фазер, овързана с еластична лента. След минутка вече го бях проснал и пристегнал към импровизираната маса.

— Хайде да си поговорим — казахме ние с мекия хладен глас на Мрачния странник.

Не знаеше дали му е позволено да говори, а и при всички случаи тиксото му създаваше проблеми в това отношение, затова остана безмълвен.

— Да си поговорим за избягалите деца — казахме ние и махнахме лентата от устата му.

— Ох... Ух... К'во искаш да кажеш? — Не прозвуча много убедително.

— Мисля, че знаеш какво имам предвид — отвърнахме ние.

— Н-нее — каза той.

— Д-даа — настояхме ние.

Навярно една дума беше достатъчна. Времето ми изтичаše, вечерта трябваше да приключи. Той обаче реши да покаже смелост. Вдигна глава към лъскавото ми лице.

— К'в си ти? Да не си ченге?

— Не — отвърнахме ние и отрязахме лявото му ухо. По-близо беше. Ножът беше оствър и в първия момент той не можа да повярва, че

такова нещо му се случва, че трайно и завинаги е без ляво ухо. Затова пуснах ухото върху гърдите му и го оставил да повярва. Той се ококори и пое дъх, за да изкреши, но аз залепих устата му с тиксото, преди да го е направил.

— Недей — казахме ние. — Могат да ти се случат и по-лоши неща. — Разбира се, те щяха да му се случат, но засега не му беше нужно да научава за тях. — Избягалите деца — запитахме ние с мек безпристрастен глас и изчакахме малко, вперили поглед в очите му, колкото да се уверим, че няма да креши. После махнахме тиксото.

— Боже — прегракнало прошепна той, — ухото ми.

— Имаш си още едно, също толкова добро — казахме ние. — Разкажи ни за момичетата от тези снимки.

— Ни? К'во искаш да кажеш с т'ва „ни“? Боже, как боли! — изскимтя той.

Някои хора просто не разбират от дума. Отново му залепих устата и се залових за работа.

Почти се унесох. Не ми беше трудно при създалите се обстоятелства. Сърцето ми биеше лудо и трябваше да положа усилия, за да овладея треперенето на ръката си. Обаче продължих да работя, да изследвам, да търся нещо, което неизменно оставаше недосегаемо за пръстите ми. Вълнуващо — и ужасно разстройващо. Напрежението в мен растеше, изкачваше се към ушите ми и крещеше за избавление. Избавление обаче не идваше. Само растящото напрежение и усещането, че нещо великолепно остава недосегаемо за сетивата ми, че ме чака да го открия и да си го прибера. Обаче не го намирах и нито един от досегашните ми критерии не ми доставяше наслада. Какво да правя? В объркането си отворих една вена и върху пластмасовия чувал се оформи чудовищна локва кръв. Спрях за миг. Търсех отговор, но не открих нищо. Вдигнах очи и се взрях през прозореца. Стоях втренчен така, забравил да дишам.

Луната се открояваше над водата. Поради някаква причина, която не можех да обясня, но която изглеждаше твърде уместна, твърде необходима, за момент останах вперил поглед във водата — проблясваща и съвършена. Олюлях се и се бълснах в импровизираната маса, после се отдръпнах. Но луната... или беше водата?

Толкова близо... Бях толкова близо до нещо, чието ухание почти долавях, но... По мен пробягаха тръпки. И това беше добре. Толкова

добре, че последва цяла верига от тръпки, чак зъбите ми затракаха. Защо обаче? Какво означаваше това? Там имаше нещо, нещо съществено, някаква всеобземаща чистота и простота, която се носеше по луната и водата непосредствено пред върха на ножа ми, а аз не можех да я уловя.

Отново погледнах пазача. Лежеше покрит с рани и излишна кръв — и ме дразнеше неимоверно. Трудно ми беше обаче да остана задълго раздразнен при тази красива луна, която ме заливаше с лъчите си, при тропическия ветрец, великолепното посърцване на тиксото и паническото дишане. Едва не се разсмях. Има хора, които избират да умрат заради някакви твърде необичайни неща, а това отвратително нищожно насекомо мреще тук заради една медна жица. А и погледът му — така объркан, така отчаян! Ненормално щеше да е, ако не се чувствах раздразнен.

А той наистина заслужаваше повече старание от моя страна. В крайна сметка нямаше вина, че не бях в обичайната си форма. Не беше дори достатъчно презрян, че да го сложа на някое от първите места в моя списък с шедьоври. Беше просто един отблъскващ плужек, който убиваше деца за пари и алкохол, и доколкото знаех, жертвите му бяха само четири или пет. Почти изпитвах съжаление към него. Наистина не беше готов за професионалната лига.

Е, обратно на работа. Върнах се до импровизираната маса. Той вече не се мяташе толкова, но все още беше прекалено жив, че да приложа някой от предпочитаните от мен методи. Разбира се, тази вечер не разполагах с всичките си специализирани играчки и навсярно ставащото беше малко грубичко за Яворски. Като благонадежден партньор обаче, той не се оплакваше. Почувствах как ме залива вълна на привързаност и се опитах да не съм чак толкова небрежен. За ръцете му отделих специално време. Той откликна с неподправен ентузиазъм и аз продължих, изгубен в безметежното си дирене.

Все пак приглушениите писъци и неистовото му мятане ме накараха да дойда на себе си. Спомних си, че дори не бях потърсил потвърждение на вината му. Изчаках го да се успокои и махнах тиксото от устата му.

— Избягалите деца? — запитахме ние.

— О, боже, о, господи! — каза той отпаднало.

— Не мислим така — отвърнахме ние. — На мнение сме, че не можем да те оставим на мира.

— Моля — каза той, — о, моля...

— Кажи за избягалите деца — казахме ние.

— Добре... — Той изохка.

— Ти ли отвлече момичетата?

— Да...

— Колко бяха?

Задъха се за миг. Очите му бяха притворени и си помислих, че може би ще го изгубя малко рано. Накрая ги отвори и ме погледна.

— Пет — каза. — Пет малки красавици. Много съжалявам.

— Разбира се, че не съжаляваш — отвърнахме ние. Поставих длан на ръката му. Моментът беше красив. — И аз не съжалявам.

Залепих устата му с тиксото и се върнах към работата си. И тъкмо когато започвах да влизам в ритъм, чух охраната нания етаж.

15.

Издаде го микрофонията в радиотелефона му. Когато го чух, бях дълбоко запленен от нещо, което дотогава не бях пробвал. Работех върху торса с върха на ножа и започвах да чувствам първите вибрации на отклик надолу по гръбнака и краката си. Не ми се щеше да спирам. Това радио обаче... Патруът можеше да повика подкрепление или да изиска да блокират пътя, а аз сигурно щях да срещна известни затруднения, ако трябваше да обясня някои от нещата, които вършех.

Погледнах Яворски. Вече почти приключвах, макар резултатът да не ми харесваше. Твърде много нечистота, а така и не бях открил онова, което търсех. На няколко пъти ми се стори, че съм на ръба на нещо великолепно, на някакво удивително откровение — но какво? На водата, която тече отвън, под прозореца? Каквото и да беше обаче, не се случи. И сега имах един недовършен, нечист, неудовлетворителен изнасилвач на деца и един патрул на път да се присъедини към нас.

Не обичам прибръзнатите решения. Моментът беше много важен — истинско облекчение за двама ни — за Мрачния странник и за мен. Какъв избор имах обаче? Един дълъг момент — прекалено дълъг наистина, заради което се срамувам, — мислех да убия пазача. Нямаше да е трудно, а след едно ново начало можех да продължа експеримента...

Не. Разбира се, че не. Не бих го направил. Човекът от охраната беше невинен, доколкото можеше да е невинен човек, който все още живее в Маями. Сигурно редките изстрели след шофьорите по магистралата Палмето бяха най-лошото, което е правил. Всъщност той беше девствено чист. Не, трябваше бързичко да се оттегля и всъщност всичко опираше до това. А щом се налагаше да оставя пазача не съвсем довършен, а себе си — не съвсем удовлетворен... е, следващия път с повече късмет...

Вперих поглед в противното дребно насекомо пред себе си и се изпълних с погнуса. Нищожеството цялото се беше омазало в лиги, сополи и кръв, по лицето му се стичаше отблъскващ влажен секрет,

ужасяваща червена струйка течеше от устата му. С точно рязко движение прерязах гърлото на Яворски. И веднага съжалих за прибързаността си. Бликна ужасен кървав фонтан и гледката ме накара само да съжалявам още повече. Чудовищна грешка. Изпълнен с усещането за нечистота и неудовлетвореност, се втурнах към стълбите. Последва ме хладният и раздразнен ропот на Мрачния странник.

Свърнах към втория етаж и с опрян до стената гръб приближих прозореца без стъкла. Под мен забелязах количката за голф на пазача. Беше обърната към Олд Кътлър, което означаваше, че вероятно е дошъл от другата страна и не е забелязал колата ми. До количката пълен млад мъж с маслинена кожа, черна коса и тънък черен мустак се взираше нагоре към строежа. За късмет в този момент гледаше на другата страна.

Дали беше чул нещо? Или просто правеше редовната си обиколка? Дано! Ако наистина бе чул нещо... Ако сега всъщност изчакваше отвън подкрепа, най-вероятно щяха да ме хванат. А колкото и речовит и убедителен да съм, едва ли щях да се измъкна и от тази ситуация.

Младият патрул потупа мустака си с палец, сякаш да окуражи растежа му, намръщи се и плъзна поглед по фасадата на сградата. Отстъпих назад. Когато миг по-късно отново надникнах, видях само темето му. Тръгнал беше към входа.

Изчаках, докато не чух стъпките му по стълбището. Прехвърлих се през прозореца между първия и втория етаж, увиснах за момент на циментовия перваз, после се пуснах. Ударих се лошо, глезненът ме заболя, дори си охлузих кокалчето. Въпреки това забързах, доколкото имах сили, към сенките, а после се спуснах към колата си.

Когато най-после се вмъкнах зад волана, сърцето ми биеше лудо. Хвърлих поглед назад, но не видях и следа от пазача. С изгасени светлинни подкарах колкото се може по-тихо и бързо към Олд Кътлър Роуд, а после и по дългия път към къщи по магистралата. Кръвта все още пулсираше в ушите ми. Бях рискувал глупаво. Никога не бях правил нещо толкова импулсивно, никога не бях предприемал нещо без предварително старателно да го планирам. Така ме учеше Хари: бъди предпазлив, стъпвай на сигурно, бъди подгoten. Такива сме ние, мрачните скаути.

А сега — това. Можеха да ме хванат. Можеха да ме видят. Глупаво, много глупаво. Ако не бях чул младия пазач навреме, сигурно щеше да ми се наложи да го убия. Да убия невинен с насилие. Повече от сигурен бях, че Хари не би одобрил подобно нещо. А беше и прекалено нечисто, прекалено неприятно.

Разбира се, все още не бях в безопасност. Не беше изключено пазачът да е записал регистрационния ми номер, ако на път за строежа е минал с количката си за голф покрай колата ми. Поемах безмозъчни, чудовищни рискове. Противно на всички мои така прецизно подгответи процедури залагах целия си старателно изграден живот — и защо? Заради вълнението да убия? Срамота. Дълбоко в сенчестите кътчета на ума ми проехтя ехото — о, да, срамота. После и познатият кикот.

Поех дълбоко дъх и се вгледах в ръката си върху кормилото. Обаче си беше вълнуващо, нали? Неизразимо вълнуващо, изпълнено с живот, нови усещания и отчайващо безсилие. Съвършено ново и интригуващо. А имаше и едно странно чувство, че всичко отива някъде, на някакво важно място — ново и все пак познато. Следващия път щях да анализiram това малко по-подробно.

Не че щеше да има следващ път, разбира се. Никога повече не бих направил нещо толкова глупаво и импултивно. Никога. Но да го направиш веднъж все пак си е забавно.

Както и да е, щях да се прибера у дома, да взема един много дълъг душ, а докато станеше време да изляза...

Време. Дойде ми наум съвсем неочекано, съвсем неканено. С Рита се бяхме уговорили да се срещнем в... ами точно по това време според часовника на таблото. И поради каква неясна причина? Не можех да знам какво става в женския мозък. Защо изобщо беше нужно да мисля за причината в момент като този, когато нервните ми окончания бяха оголени и пищяха от безсилие? Пет пари не давах за онова, което щеше да ми каже Рита. Изобщо нямаше да се трогна от жълчните наблюдения за недостатъците на характера ми, които държеше да сподели, но все пак е дразнещо да си принуден да си пилееш времето, когато имаш други, много по-важни неща, които да обмислиш. В частност се изкушавах да мисля какво бих направил със скъпия, вече покоен Яворски. Ако не бях така грубо прекъснат преди момента на несъстоялата се кулминация, можеха да се случат много

нови неща, в които беше наложително да вложа най-доброто от мисловните си способности и да преценя, да вникна накъде ме води всичко това. И каква беше връзката му с онзи, другия художник неизвестно къде, онзи, който ме засенчваше и ме предизвикваше с работата си?

Имаше толкова неща, за които да мисля — за какво ми беше Рита?

Щях да отида обаче. Естествено. И естествено това щеше да послужи за нещо много банално — ако например ми потрябваше алиби заради малкото ми приключение. „Но, детектив, как можете изобщо да си помислите, че аз... При това по същото време с приятелката ми се карахме. Всъщност с бившата ми приятелка“. Понеже за мен нямаше никакво съмнение, че Рита иска просто да... как да го кажа? Да си го изкара? Да, Рита искаше да отида, за да си го изкара на мен. Определено имам някои недостатъци, които тя трябваше да ми посочи със съответните емоции, поради което отиването ми при нея беше наложително.

След като нещата стояха така, отделих няколко минути да се пооправя. Свих обратно към Коконът Гроув и паркирах от другата страна на моста, над плавателния канал. Под мен течеше хубава дълбока вода. Извадих няколко големи корала от корените на крайбрежните дървета, натъпках ги в чантата, в която бяха и ръкавиците, тиксото и ножът, и хвърлих всичко в средата на канала.

Спрях и на още едно място — при малкия тъмен парк недалеч от дома на Рита — и старателно се измих. Трябваше да съм чист и представителен. Събитието, при което една разярена жена ще ми крещи, можеше да бъде третирано като полуофициално.

Можете ли да си представите изненадата ми, когато след няколко минути позвъних, а тя, вместо да отвори широко и да започне да хвърля по мен каквото ѝ попадне и да сипе обиди, бавно и предпазливо открепна вратата, сякаш не беше съвсем сигурна какво я чака отвън. Е, като се има предвид, че отвън чаках аз, показа рядко здравомислие.

— Декстър? — Гласът ѝ прозвуча меко, свенливо, сякаш не беше сигурна дали ще отговоря положително, или не. — Аз... мислех, че няма да дойдеш.

— И въпреки това съм тук — казах възпитано.

Тя замълча за доста време, което ми се стори нормално. Накрая пооткрехна вратата още малко и каза:

— Би ли... влязъл? Моля.

А ако несигурният ѝ заекващ глас, с какъвто не я бях чувал да говори никога, беше изненада за мен, представете си изумлението ми, когато я видях с какво е облечена. Мисля, че на това нещо му викат пеньоар. Наистина си беше неглиже, поне що се отнася до количеството тъкан, вложено в изработката му. Както и да се казваше, тя несъмнено го носеше. И въпреки че идеята ми се стори крайно смущаваща, повярвах, че е заради мен.

— Моля! — повтори тя.

Беше малко прекалено. Въщност какво се очакваше от мен? Разстроен бях заради неуспешния експеримент с Яворски, а и от недоволния от задната седалка. Един бърз поглед върху ситуацията като цяло показваше, че съм раздвоен между скъпата Деб и неизвестния, а сега от мен се очакваше да извърша и някакви човешки неща като... Въщност какви? Тя несъмнено не можеше да иска... Странно обаче — защо не беше вбесена? Какво ставаше? И защо ми се случваше точно на мен?

— Изпратих децата у съседите — каза Рита и бълсна вратата с бедро.

Влязох.

Мога да опиша онова, което протече след това, по различни начини, но никой от тях не ми се струва подходящ. Тя отиде до дивана. Аз я последвах. Тя седна. Аз също. Изглеждаше притеснена и мачкаше пръстите на лявата си ръка с дясната. Изглежда, очакваше нещо, а понеже не бях сигурен точно какво, установих, че мисля за недовършената си работа с Яворски. Само да имах малко повече време! Какви неща можех да направя!

И докато обмислях някои от въпросните неща, изведнъж осъзнах, че Рита тихо плаче. Останах вперил поглед в нея за момент, мъчех се да потисна спомена за одрания и обезкърен портиер. Никога нямаше да разбера защо плаче, но понеже отдавна упорствам в стремежа си да имитирам човешките създания, знаех, че се очаква да я успокоя. Приведох се към нея и обгърнах раменете ѝ с ръка.

— Рита — казах, — тихо, тихо.

Аз, разбира се, не бих могъл да измисля чак такова нещо, но многобройните експерти са го измислили така. И подейства. Рита се хвърли към мен и зарови лице в гърдите ми. Придърпах я по-близо, което ми позволи да видя ръката си. Преди по-малко от час същата тази ръка държеше острия нож над Яворски. Само си го представих — и ми се зави свят.

Настина не зная как се случи, но го направих. В един момент я галех и успокоявах, загледан във вените на ръката си, преизпълнен със сетивната памет, която пулсираше в пръстите ми със силата и яснотата на момента, в който ножът отваряше корема на Яворски. А в следващия миг...

Мисля, че Рита бе вдигнала поглед към мен. Логично е да допусна, че съм отвърнал на погледа ѝ. Въпреки това виждах не Рита, а прилежна купчина хладни и обезкървени кости. И не ръцете на Рита разкопчаваха колана ми, а надигащият се, неудовлетворен глас на Мрачния странник. А малко по-късно...

Да. Това още е по някакъв начин немислимо. Искам да кажа направо там, на кушетката.

Как можа да се случи?!

Когато най-после се добрах до леглото си, бях съсипан. Обикновено не спя много, но сега се чувствах така, сякаш няма да ми стигнат и трийсет и шест часа непрекъснат сън. Вълненията на нощта, напрежението от толкова нови преживявания — бях съсипан. Стanalото беше по-съсипващо за Яворски, разбира се. Противно влажно нищожество, но пък аз изразходвах адреналина си за цял месец напред в една-единствена бурна вечер. Не исках дори да се замислям какво означава всичко — от страниния импулс да изляза обезумял и забързан през нощта до немислимите неща, които ми се случиха с Рита. Когато си тръгнах, тя спеше и изглеждаше много по-щастлива. Бедният побъркан Декстър обаче пак нямаше и най-малка представа какво точно се е случило. Но когато главата ми докосна възглавницата, заспах почти веднага.

И ето ме — нося се над града като птица без кости, спускам се стремително надолу и студеният въздух ме обгръща, и ме омаломощава, и ме притегля там, където лунната светлина

посребрява водата, и аз се стрелвам в тясната студена стая, а там дребният пазач поглежда нагоре към мен и се изсмива, разперил ръце като криле на орел, разтърсва се от смях, а усилието изкривява лицето му, променя го, и ето, той вече не е Яворски, а някаква жена, и мъжът, който държи ножа, вдига поглед нагоре, където аз кръжа над трептящите червени вътрешности, и когато вече мога да различа лицето, чувам Хари пред вратата и се извръщам, преди да видя кой е на масата, но...

Събудих се. Болката в главата ми можеше да разцепи и кокосов орех. Чувствах се така, сякаш току-що съм затворил очи, но часовникът до леглото ми показваше 5:14.

Още един сън. Още един далечен призив от моя фантомен партньор. Не е странно, че мразя да сънувам. Много е глупаво. Толкова безсмислени, очевидни символи — неконтролируема смесица от тревожност и омразни дебелашки безсмислици.

Вече нямаше да мога да заспя. Мислех за инфантилните образи, които ме бяха споходили. Ако трябва да сънувам, защо сънищата ми не приличат на мен, защо не са интересни и различни?

Седнах и разтрих пулсиращите си слепоочия. Ужасяващата изнурителна апатия се отцеждаше от мен като от пресъхнал синус, а аз седях на ръба на леглото, упоен от невнятен унес. Какво ставаше с мен? И защо не се случваше с някой друг?

Този сън ми се струваше различен, но не бях сигурен нито в какво се състои разликата, нито какво означава. Последния път бях абсолютно сигурен, че ще стане ново убийство, и дори знаех къде ще бъде. Този път обаче...

Въздъхнах и отидох в кухнята да пия вода. Главата на Барби изтрака, когато отворих вратата на хладилника. Стоях, загледан в нея, докато отпивах от студената чаша. Ярките сини очи ми отвръщаха с немигащ поглед.

Защо сънувах? Отражение от напрежението след приключениета върху травмираното ми подсъзнание? Никога не бях чувствал напрежение. Всъщност винаги бях изпитвал освобождение от напрежението. Разбира се, никога не се бях озовавал толкова близо до катастрофата. Защо ми трябваше и да сънувам обаче? Някои от образите бяха мъчително очевидни: Яворски и Хари, неразличимото

лице на мъжа с ножа. Точно сега. Защо ме травмираха с неща, взети сякаш от учебник по психиатрия?

И защо изобщо ме травмираха със сънища? Нямах нужда от сънища. Имах нужда от покой. Вместо покой обаче ето ме в кухнята да си играя с кукла Барби. Отново пернах главата: трак, трак. Пак в този ред на мисли: защо ми беше изобщо Барби? И как щях да намеря навременно решение, за да спася кариерата на Дебора? Как да заобиколя Ла Гуерта, след като бедната беше така обсебена от мен? А в името на всичко свято, ако наистина съществува нещо свято, защо ѝ трябваше на Рита да прави ТОВА с мен?

Изведнъж всичко ми заприлича на тъпа сапунена опера. Не издържах вече. Намерих някакъв аспирин и сдъвках три таблетки. Бяха гадни. Но пък никога не съм харесвал лекарствата. Вземам ги само при нужда.

Особено след смъртта на Хари.

16.

Смъртта на Хари не беше нито бърза, нито лека. Той преживя ужасни мъки — първата и последна проява на себичност от негова страна през целия му живот. Година и половина Хари умираше — постепенно, подхлъзваше се за няколко седмици, с битка почти си възвръщаše силите, а ние бяхме съвсем като замаяни от усилията си да отгатнем ще си отиде ли сега, този път, или е победил напълно? Не знаехме, но понеже това беше Хари, ни се струваше глупаво да се предадем. Хари щеше да направи каквото трябва, без значение от усилията, които щеше да положи. Какво означава това обаче, когато умираш? Уместно ли е да се бориш, да се вкопчваш и да караш нас, останалите, да изстрадат тази безкрайна смърт, след като смъртта идва без значение какво правиш? Или подобава да се измъкнеш елегантно и без излишно суетене?

На деветнайсет години аз, разбира се, нямах представа за отговора, макар вече да знаех за смъртта повече от мнозинството пъпчиви и недодялани второкурсници в университета в Маями.

Един прекрасен есенен следобед след лекцията по химия, докато прекосявах университетския двор на път за студентската лига, Дебора изникна до мен.

— Дебора — възкликах. Постарах се гласът ми да прозвучи колежански. — Хайде да пием кола.

Хари ми беше казал да се навъртам в лигата и да пия кола. Казал ми беше, че това ще ми позволи да мина за човек и ще ме научи как се държат останалите хора. Прав беше, разбира се. Като оставим пораженията върху зъбите ми, усоявах много неща за този неприятен вид.

Дебора, на седемнайсет, вече прекалено сериозна, поклати глава и каза само:

— Татко...

След минути вече шофирахме през града към хосписа, където бяха приели Хари. Хосписът не вещаеше нищо добро. Означаваше, че

според лекарите Хари е на път да умре и че му предлагат да им сътрудничи.

Хари хич не изглеждаше добре. Беше позеленял и така застинал върху чаршафите, че се зачудих дали не сме закъснели. Беше отслабнал и прозрачен след дългата битка. На всички ни се струваше, че нещо в него се опитва да си проправи път навън. Респираторът съскаше. Гласът на Дарт Вейдър от гроб на живо погребан. В тесния смисъл на думата Хари беше жив.

— Татко. — Дебора го хвана за ръката. — Доведох Декстър.

Хари отвори очи и главата му се изтърколи към нас, сякаш някаква невидима ръка я побутна по възглавницата. Това обаче не бяха очите на Хари. Към нас се извърнаха мътни сини кухини, едва мъждукащи, празни, необитаеми. Тялото на Хари може и да беше живо, но той не беше в него.

— Не отива на добр — каза сестрата. — Просто се опитваме да го облекчим.

Засути се с една голяма спринцовка, която взе от един поднос, вдигна я, за да изкара въздушните мехурчета.

— Чакай. — Гласът му беше толкова слаб, че отначало го взех за шум от респиратора. Огледах стаята и накрая спрях поглед върху онова, което бе останало от Хари. В мътните празни очи проблясваше искра. — Чакай... — каза той отново и кимна към сестрата.

Тя или не го чу, или реши, че може да го пренебрегне. Пристъпи до него и предпазливо повдигна вдървената му ръка. Започна да я натрива с памучен тампон.

— Не — кратко, почти нечуто прошепна Хари.

Обърнах се към Дебора. Изглеждаше... нерешителна. Наблюдаваше ставащото с всепогълщащо внимание. Отново погледнах Хари. Той не откъсваше поглед от мен.

— Не... — Сега в очите му имаше нещо, което бих оприличил на ужас. — Не... инжекция...

Направих крачка напред и спрях сестрата с жест миг преди да забие иглата във вената му.

— Чакай — казах. Тя вдигна глава към мен и за част от секундата в погледа ѝ проблесна нещо. Едва не паднах от изненада. Хладна ярост, нечовешко, сякаш родено в мозъка на влечugo усещане „Искам“, убеждение, че светът е резерват, в който тя лови плячката си. Само

един пробляськ, но вече бях сигурен. Та тя едва се сдържа да не забие иглата в окото ми, задето я прекъснах. Искаше ѝ се да я забоде в гърдите ми, да я завърти, докато ребрата ми не изскочат и сърцето ми не се пръсне в ръцете ѝ, тъй че тя да го изцеди, да го усуче, да изтръгне живота от мен. Чудовище, ловец, убиец. Хищник, бездушно и зло създание.

Досущ като мен.

Лъстивата усмивка обаче се върна много бързо.

— Какво има, миличък? — Неизменно прелестната, съвършената Сестра на Последните дни.

Езикът ми беше надебелял. Трябаха ми няколко секунди, за да отговоря.

— Той не иска тази инжекция — успях да кажа накрая.

Тя отново се усмихна. На лицето ѝ се изписа нещо красиво, като благословия на всемъдър бог.

— Баща ти е много болен. Изпитва силни болки. — Държеше спринцовката високо — един мелодраматичен сноп лъчи от прозореца се отразяваше в нея. Иглата проблесна като личния ѝ Свети Граал. — Има нужда от тази инжекция.

— Той не я иска — казах.

— Изпитва болка — повтори тя.

Хари каза нещо, което не успях да чуя. Очите ми бяха приковани в сестрата, а нейните — в мен. Две чудовища, готови да се сдавят заради къс месо. Без да свалям поглед от нея, се наведох към Хари.

— *Искам... болка...* — каза той.

Рязко се обърнах към него. Иззад открояващия се скелет, уютно вгнезден под болнично остриганите коси, които изведнъж ми се сториха прекалено тежки за главата му, Хари се беше върнал, проправяше си път през мъглата. Кимна, много бавно посегна и стисна ръката ми.

Отново погледнах Сестрата на Последните дни.

— Той иска тази болка — казах ѝ и някъде в едваоловимата бръчица, в сприхавото поклащане на главата ѝ долових рева на дивото животно, което вижда как жертвата му изчезва в дупката си.

— Ще трябва да уведомя лекаря — каза тя.

— Добре — отвърнах. — Ние ще почакаме тук.

Не откъсвах поглед от нея, докато тя се плъзгаше към коридора като огромна, носеща смърт птица. Почувствах натиск върху ръката си. Хари ме наблюдаваше, докато аз наблюдавах Сестрата на Последните дни.

— Ти... знаеш... — каза Хари.

— За сестрата ли? — попитах. Той притвори очи и кимна. Само веднъж.

— Да — потвърдих. — Зная.

— Тя... Ти... — продължи Хари.

— Какво? — обади се Дебора. — За какво говорите? Добре ли си, татко? Какво означава това „тя... ти“?

— Тя ме харесва — отвърнах. — Той мисли, че сестрата сигурно си пада по мен, Деб — казах и отново се извърнах към Хари.

— А, хубаво — промърмори Дебора, но аз вече бях пренесъл вниманието си върху Хари.

— Какво е направила? — попитах.

Той се опита да поклати глава, но едва кимна. Намръщи се. Разбрах, че болката се връща. Както той искаше.

— Много... — каза той. — Тя... дава много. — Въздъхна и притвори очи.

В онези дни трябва да съм бил много глупав, защото не схванах веднага какво казва.

— Много какво?

Хари отвори замъглените си от болка очи и прошепна:

— Морфин.

Почувствах се така, сякаш ме прониза остра светлина.

— Свръхдоза. Убива със свръхдози. А на такова място, където това ѝ е почти работата, никой не задава въпроси... ами че то...

Хари отново стисна ръката ми и спрях да дрънкам.

— Не ѝ позволявай — каза ми с пресипнал глас и изненадваща сила. — Не я оставяй... да ме дрогира пак.

— Ама моля ви се... — Дебора едва се сдържаше да не се разплаче. — За какво говорите?

Погледнах Хари, но той стисна очи, защото болката внезапно го прониза.

— Той мисли, че... — започнах, но после замълчах. Разбира се, Дебора нямаше представа какъв съм, а Хари изрично ми беше

забранил да ѝ разкривам каквото и да е. Как можех да ѝ кажа нещо, без да ѝ разкрия истината? Това беше проблем. — Мисли, че сестрата му дава много морфин — казах накрая. — Нарочно.

— Това е безумие! — извика Деб. — Тя е сестра.

Хари я погледна, но не каза нищо. Ако трябва да съм искрен, и аз не се сещах по какъв начин да окачествя забележителната наивност на Дебора.

— Какво да направя? — попитах Хари.

Той задържа задълго поглед върху мен. В първия момент реших, че може би умът му блуждае, обезсилен от болката, но когато го погледнах пак, видях, че е съвсем на себе си. Челюстта му беше стисната толкова силно, че сякаш костите му щяха да пробият изтънялата бледа кожа, а очите му бяха ясни и будни — каквито ги познавах от времето, когато чух решението му да се заеме с мен.

— Спри я — каза той накрая.

Потръпнах. Да я спра? Възможно ли беше? Той наистина ли имаше това предвид? Да я спра? До този момент Хари винаги ми беше помагал да възпирам моя Мрачен странник, като го храня с бездомни животинчета или като ходя на лов за сърни, а един незабравим ден заедно хванахме една маймуна, която тероризираше цял Саут Маями. Толкова познато беше, почти по човешки, но не съвсем, разбира се. Двамата изминавахме теоретичните стъпки на преследването, на подреждането на доказателствата. На всичко. Хари знаеше, че някой ден Това ще се случи, и искаше да е подготвен, за да Го направя както трябва. Винаги ме беше възпирал да Го извърша наистина. А сега? Да я спра? Настина ли имаше това предвид?

— Ще отида да поговоря с лекаря — каза Дебора. — Той ще ѝ нареди да намали дозата.

Отворих уста, но Хари стисна ръката ми и пак кимна. Много го болеше.

— Върви — прошушна той. Дебора остана за миг загледана в него, после излезе да търси лекаря. Когато затвори вратата, стаята натежа от тишина. Думите на Хари не излизаха от ума ми. Не се сещах по какъв друг начин да ги изтълкувам, освен че той най-после ме освобождаваше, че най-после ми позволява да извърша Истинското нещо. Не се осмелявах обаче да попитам дали има точно това предвид. Страхувах се да не ми отвърне, че е искал да каже нещо друго. Просто

стоях там, безкрайно, както ми се стори, загледан през малкия прозорец в градината отвън, към заобиколения с леха червени цветя фонтан. Времето течеше. Устата ми пресъхна.

— Декстър — каза Хари накрая.

Не отвърнах нищо. Каквото и да измислех, все ми се струваше неподходящо.

— Така стоят нещата — промълви Хари. Бавно и мъчително. Погледнах го. Той ми отвърна с напрегната полуусмивка. Накрая видя, че съм с него. — Скоро ще си... тръгна. Не мога да ти попреча да... бъдеш този, който си.

— Да бъда това, което съм, татко — уточних.

Той махна с немощна, крехка ръка.

— Рано или късно... ти... ще изпиташ необходимост да го направиш с човек.

Само при мисълта за това кръвта ми запя.

— С някой, който... има нужда от това...

— Като сестрата — казах. Успях да го кажа.

— Да. — Хари притвори очи за един дълъг момент, а когато продължи, гласът му беше почти неразбираем от болка. — Тя има нужда от това, Декстър. Това е... — Той се задъха. Можех да чуя как езикът му изтрака, сякаш устата му беше пресъхнала. — Тя умишлено... слага свръхдоза на пациентите... убива ги... убива ги... нарочно... Тя е убийца, Декстър... Убийца...

Преглътнах. Чувствах се донякъде неподготвен, замаян, но в крайна сметка в живота на един млад мъж моменти като този са много важни.

— Наистина ли искаш да... — Гласът ми секна. — Добре ли ще е, ако я спра, татко?

— Да — каза Хари. — Спри я.

Поради някаква причина се чувствах така, сякаш трябваше да съм абсолютно сигурен.

— Искаш да кажеш... нали знаеш. Както го правя обикновено? С... нали знаеш, маймуната?

Очите на Хари бяха притворени. Очевидно се беше оставил на надигащата се вълна на болката. Въздухът раздра гърдите му.

— Спри... сестрата. Като... маймуната.

Главата му се изви леко назад, дишането му се учести, но остана накъсано.

Добре.

Това беше.

„Спри сестрата, както го направи с маймуната“. В това определено имаше нещо първично. В обзетия ми от безумно бръмчене мозък обаче звучеше музика. Хари ми даваше свобода. Разполагах с разрешение. Говорили бяхме, че някой ден то ще се случи, но досега той все ме възпираще. До този момент.

Този момент.

— Говорили сме... за това — каза Хари с все така притворени очи. — Знаеш какво да направиш...

— Говорих с лекаря! — Дебора влетя в стаята. — Ще дойде и ще коригира лекарствата в картона.

— Добре — казах и почувствах, че в мен се надига нещо, че пропълзява от основата на гръбнака към тила и темето ми — някакъв електрически импулс, който ме разтърси целия и ме обви като непрозрачно покривало. — Ще поговоря със сестрата.

Дебора ме изгледа стреснато. Заради тона ми навярно.

— Декстър...

Не ѝ отвърнах. Мъчех се да овладея дивашкото ликуване, което се надигаше в мен.

— Не искам да стане никакво недоразумение.

Гласът ми прозвуча странно дори за мен самия. Изляях покрай Дебора, преди тя да забележи изражението ми.

В коридора на хосписа, докато се провирах между вързопите чист свеж бял лен, за пръв път почувствах, че Мрачния странник е новият ловец. Декстър се смали, стана почти невидим, като светлите ивици върху дързък прозрачен тигър. Аз се прелях в него, невъзможно беше да бъда откроен, но бях там и дебнех, кръжах, носен от вятъра, и търсех плячка. В този неизказан проблясък на свобода в моето странстване към Нещото, за пръв път с одобрението на Хари, аз се оттеглих, избледнях на фона на собствената си мрачна същност и друга една моя същност оголи зъби. Най-после щях да Го направя, щях да направя онова, за което бях създаден.

И го направих.

17.

Направих го. Толкова отдавна — а споменът още живееше в мен. Разбира се, пазех капка от нейната кръв върху предметно стъкло. Тя ми беше първата и можех да си я припомня винаги когато извадех малкото стъкло, и го правех. От време на време. Онзи ден беше знаменателен за Декстър. Сестрата на Последните дни се превърна в моето първо другарче в игрите. Отвори пред мен великолепни врати. Научих много, открих много.

Но защо сега Сестрата на Последните дни се връща в спомените ми? Защо цялата тази поредица събития ме пришпорваше във времето? Нямах топъл спомен за първия си партньор с панталони. Тогава се наложи да действам светковично, да взема бързи решения, да начена важни дела. Вместо да шествам жизнерадостно, отдален на скъпите спомени, вменени ми от предметното стъкло с първата капка кръв.

Каквато всъщност не взех от Яворски. Малък, абсурдно незначителен детайл, от онези обаче, които превръщат силните мъже на делата в несдържани хленчещи невротици. Това предметно стъкло ми трябваше. Без него смъртта на Яворски ставаше безсмислена. Целият идиотски епизод се превръщаше в проява на нелепа импулсивна глупост. Незавършен беше. Нямах предметно стъкло.

Тръснах глава. Опитвах се спастично да раздвижа две сиви клетки в един и същи синапс. Донякъде ми се прииска да взема лодката и да направя някоя от ранните си обиколки. Сигурно соленият въздух щеше да пропъди глупостта от черепа ми. Или да отида на юг, към Търки Пойнт. Кой знае, може пък да мутирам от радиацията в рационално същество. Вместо това си направих кафе. Да, нямах предметно стъкло. Това обезценяваше цялото приключение. Без предметно стъкло, все едно че си бях останал вкъщи. Или почти все едно. Имаше и други начини да компенсирам. Усмихнах се нежно при спомена за комбинацията от лунна светлина и приглушени писъци. Боже, какво лекомислено чудовище бях! Един епизод, различен от

всички останали. Не е зле от време на време човек да наруши стереотипа. Разбира се, оставаше и Рита, обаче нямах и най-малка представа какво да мисля за нея. Затова престанах да мисля. Замених я със спомена за хладния ветрец, обгърнал сгърченото дребно човече, което обичаше да измъчва деца. Моментът почти ми достави удоволствие. Разбира се, след десет години споменът щеше да избледне, а без предметното стъкло нямаше как да го съживя. Исках си сувенира. Добре, ще видим.

Докато кафето заври, отидох да проверя за вестника. По-скоро заради надеждата, отколкото заради реалните очаквания, които питаях. Вестникът рядко идваше преди шест и трийсет, а в неделните дни понякога го донасяха чак след осем. Още един ярък пример за дезинтеграцията на обществото, която толкова тревожеше Хари. Ама така си беше: ако не можете да ми донесете вестника навреме, как искате аз да се въздържам да не убивам хора?

Вестник нямаше. Голяма работа. Интерпретацията на моите авантюри от страна на пресата никога не ме е вълнувала особено. А Хари ме беше предупредил за идиотщината на изкушението да си правя албум с изрезки. Излишно е. Рядко изобщо поглеждах анализа на изявите си. Този път беше малко по-различно, разбира се, понеже действах прибързано и донякъде се притеснявах, че не съм прикрил следите си както трябва. Просто бях любопитен какво можеше да кажат за моето случайно приключение. Затова седях с кафето и чаках трийсет и пет минути, докато не чух вестникът да тупва до вратата. Взех го и го разлистих.

Каквото и да говорим за журналистите — а за тях може да се каже много, почти цяла енциклопедия — те рядко биват затормозени от товара на паметта. Същият вестник, който неотдавна тръбеше: ЧЕНГЕТАТА ХВАНАХА УБИЕЦА, сега кряскаше до небесата: ИСТОРИЯТА ЗА ЛЕДЕНИЯ ЧОВЕК СЕ РАЗТЕЧЕ! Подробна и хубава статия, наситена с драматизъм, изобилстваща с подробности около грубо поруганото тяло при строежа недалеч от Олд Кътлър Роуд. „Според говорител на Метро Маями — сигурен съм, че това означаваше детектив Ла Гуерта — още е много рано да кажем каквото и да било със сигурност, но най-вероятно става дума за подражател“. Вестникът правеше и свои заключения — още нещо, което журналистите рядко се свенят да предприемат — и изразяваше

учудване дали именитият джентълмен в плен, господин Дарил Ърл Макхейл, е истинският убиец. Или убиецът още е на свобода, както подсказвало това грубо поsegателство върху обществения морал? Понеже, придиличко подчертаваше вестникът, как можело да повярваме, че двама убийци, които толкова си приличат, могат да са на свобода по едно и също време? Обосновката беше изложена прецизно и си помислих, че ако бяха вложили толкова енергия и мисловна сила, за да разкрият убийствата, цялата история досега щеше да е приключила.

Беше интересно да прочета всичко това, разбира се. И то неизбежно ме подтикваше към някои предположения. Божичко, възможно ли беше това обезумяло животно още да е на свобода? Да вярваме ли, че сме в безопасност?

Телефонът иззвъня. Хвърлих поглед към часовника на стената. 6:45. Можеше да е само Дебора.

- Чета го в момента — казах по телефона.
- Каза по-впечатляващо, по-внушително.
- А това не е ли? — невинно се поинтересувах.

— Даже не е и проститутка — отвърна тя. — Някакъв портиер на почасова работа в прогимназията, накълцан на някакъв строеж при Олд Кътлър. Какво става, по дяволите?

- Нали знаеш, че не съм съвършен, Дебора?
- Дори не се вписва в схемата. Къде е студът, който очакваше?

Какво стана с малкото пространство?

- Това е Маями, Деб. Хората се задоволяват с каквото могат.
- Дори не става дума за подражател. Различно е от останалите. И Ла Гуерта го забеляза. Вече се изказа в този смисъл пред пресата. По дяволите, Декстър. Под задника ми вече гори огън, а това тук или е някой случаен касапин, или наркоманска история.

- Не ми се вижда много почтено да ме виниш.
- По дяволите, Декстър. — Дебора затвори.

Ранните телевизионни емисии посветиха цели деветдесет секунди на шокиращото разчленено тяло. Канал 7 боравеше особено умело с епитетите. Вестникът обаче си оставаше най-добре осведомен. Бълваше оскърбления и мрачно вменяващо внушението за катастрофа, което се пренасяше дори върху прогнозата за времето, но съм убеден, че това до голяма степен се дължеше на отсъствието на снимки.

Още един хубав ден в Маями. Обезобразени трупове, следобед са възможни превалявания. Облякох се и тръгнах за работа.

Признавам, че когато се отправих толкова рано към управлението, бях воден и от определени задни мотиви. Подсилих ги с покупката на сладкиши. Взех две кифли, ябълков пай и руло с канела с размера на резервната ми гума. Изядох пая и едната кифла, докато жизнерадостно се провирах през убийствения трафик. Не зная защо многото сладкиши не ми се отразяват. Не наддавам на тегло, нито имам пъпки, и колкото и непочтено да изглежда, изпитвам задоволство от това. Добре съм се справил със залозите в играта с генетичния код: ускорен метаболизъм, добри параметри и физическа сила, а всичко това ми помага в моето хоби. Казвали са ми и че не съм неприятна гледка за окото, което, предполагам, е някакъв комплимент.

Не се нуждая и от много сън, което е хубаво — особено в сутрини като тази. Надявах се да стигна достатъчно рано, че да изпреваря Винс Масуока, и май че успях. Когато пристигнах, кабинетът му беше тъмен. Стисках белия плик за камуфлаж. Посещението ми обаче нямаше нищо общо със сладкишите. Бързо огледах работното му място. Търсех кутия с улики с надпис „Яворски“ и вчерашна дата.

Лесно я открих и отмъкнах няколко тъканни проби. Трябваше да стигнат. Сложих си гумени ръкавици и сneh отпечатък от пробите върху моите чисти предметни стъклa. Съзнавах колко е глупаво да поемам излишни рискове, но трябваше да си взема сувенира.

Тъкмо го скрих в една торбичка с цип, когато чух стъпките на Винс зад мен. Бързо прибрах всичко и се извърнах към вратата, за да го посрещна.

— Боже — възкликах, — движиш се толкова тихо. Сигурно имаш закалка на нинджа.

— Имам двама по-големи братя. Същото е.

Вдигнах белия плик и се поклоних.

— Нося ти дар, учителю.

Той любопитно огледа плика.

— Буда да те благослови. Какво е това?

Хвърлих сладките към него. Пликът се удари в гърдите му и тупна на пода.

— Закалка на нинджа, а? — изсмях се.

— За да заработи, тялото ми се нуждае от фината настройка на кафето. — Винс се наведе да вземе плика. — Какво си ми донесъл? Заболя ме. — Бръкна в плика и се намръщи. — Не части от труп, надявам се. Извади огромното руло с канела и го огледа. — Ай, карамба. Тази година е добра за моето село. Много сме ти благодарни. — Той се поклони и вдигна сладкиша високо. — Върнатият дълг е благословия за всички нас, дете мое.

— Като стана дума за това, имаш ли протоколите по случая край Олд Кътлър?

Винс лакомо отхапа от рулото. Бавно задъвка, по устните му заблестя пудра захар.

— Ммм — промърмори и прогълътна. — Де не би да сме се почувствали пренебрегнати?

— Ако имаме предвид Дебора, да — отвърнах. — Казах ѝ, че ще прогледам протокола вместо нея.

— Уф — изсумтя той с пълна уста, после произнесе нещо съвсем неразбираемо.

— Прости ми, учителю, но езикът ти е невнятен за мен.

Винс сдъвка и прогълътна.

— Казах, че този път има много кръв. Ти обаче си пас. Повикаха Брадли.

— Мога ли да видя протокола?

— Ъхъ. — Той пак отхапа от рулото и пак издаде неразбираемо звукосъчетание.

— Съвсем вярно. А в превод?

— Казах — прогълътна Винс, — че е бил все още жив, когато са го лишили от крака му.

— Хората са жилави създания, нали?

Винс натика цялото руло в устата си, взе папката и ми я подаде. Грабнах я.

— Ще тръгвам — казах. — Преди да си направил нов опит да проговориш.

Той извади рулото от устата си.

— Закъсня.

Бавно се запътих към тясната си хралупа — разглеждах съдържанието на папката. Тялото бе открито от Хервасио Сезар Мартес. Показанията му бяха най-отгоре. Беше охрана в „Саго

Секюрити Систъмс“. Работеше при тях от година и два месеца и нямаше криминално досие. Открил беше тялото в 22:17 и незабавно направил бърз оглед на района. Едва след това се обадил в полицията. Искал да хване *pandejo*, който е направил това, защото никой не трябва да върши такива неща, а те го направили, когато той, Хервасио, бил на работа. Все едно че са го направили на него, нали разбирате? Затова би предпочел сам да хване чудовището. Това обаче се окázalo невъзможно. Нямало и следа от препаратора, а огледал всичко. После позвънил в полицията.

Бедният човек го бе приел лично. Споделях обидата му. Подобна бруталност е недопустима. Разбира се, бях му и благодарен. Неговото чувство за чест ми бе позволило да се измъкна. В този смисъл винаги съм намирал морала за неудобен.

Свърнах към моя малък кабинет и налетях на детектив Ла Гуерта.

— Ха, не можеш да се похвалиш с добро зрение — каза тя, но не помръдна.

— Не съм от чучулигите. До обед биоритмите ми не функционират.

Тя се отдалечи с около сантиметър и се взря в мен.

— Аз пък бих казала, че са си съвсем наред.

Промъкнах се покрай нея към бюрото си и попитах:

— Мога ли да отдам своя скромен принос за пълното тържество на закона тази сутрин?

— Имаш съобщение. — Тя се взря в мен. — На телефонния секретар.

Погледнах апарата. Сигналът мигаше. Тази жена беше истински детектив.

— Някаква мацка е — каза Ла Гуерта. — Още е сънена, но изглежда щастлива. Имаш ли си приятелка, Декстър? — В гласа ѝ се промъкнаха странно предизвикателни нотки.

— Нали знаеш как е. Днес жените са толкова еманципирани, че когато си привлекателен като мен, направо ти се увесват на врата.

Неподходящ избор на думи, но както казах, още не можех да спра да мисля за женската глава, която съвсем неотдавна бе полетяла към мен.

— Внимавай — каза Ла Гуерта. — Рано или късно някоя ще ти кълъцне главата.

Нямах представа какво има предвид, но подобна перспектива ми се стори обезпокоителна.

— Убеден съм, че си права — отвърнах, — но дотогава — *carpe diem*.

— Какво?

— На латински е. Означава: радвай се на мига.

— Какво знаеш за случая от снощи? — неочеквано запита тя.

— Тъкмо го проучвах. — Вдигнах папката с протоколите.

— Не е същото. — Ла Гуерта се намръщи. — Каквото и да разправят тия задници, репортерите, Макхейл е виновен. Нали призна. Този е някой друг.

— Твърде много са, за да е съвпадение. Двама брутални убийци едновременно.

— Това е Маями, мой човек. — Ла Гуерта вдигна рамене. — Тук хората идват на почивка. И добри, и лоши. Не мога да изловя всички лоши.

Ако трябва да съм честен, тя не би могла да хване нито един, освен ако той не се бълсне в някоя сграда, а оттам не се озове на предната седалка на колата ѝ, но имах чувството, че сега не е подходящият момент да ѝ го напомня. Ла Гуерта пристъпи към мен и перна папката с едни от тъмночервените си нокти.

— Искам от теб да намериш нещо тук, Декстър. Да покажеш, че не е същият.

Слънцето май изгряваше. Очевидно капитан Матюс я притискаше неприятно, а той беше човек, който вярваше на казаното във вестниците, стига да изписват името му правилно. И тя се нуждаеше от муниции, за да отвърне на огъня.

— Разбира се, че не е същият — казах. — Защо обаче се обръщаш към мен?

Тя ме гледаше с притворени очи. Ефектът беше странен. Мисля, че съм виждал същия поглед в някои от филмите, на които ме влечеше Рита, но нямах и най-малка представа защо Ла Гуерта ме гледа по този начин.

— Позволих ти да останеш на седемдесет и два часовия брифинг. Доукс беше готов с парцалите да те изяде, обаче аз ти позволих да

останеш.

— Много ти благодаря.

— Ти понякога имаш усет за тези неща. За серийните убийци.

Всички го казват: понякога Декстър има усет.

— Всъщност само едно-две съвпадения — казах аз.

— Трябва ми някой от лабораторията да открие нещо.

— Защо не попиташи Винс тогава?

— Той не е толкова прозорлив. Ти намери нещо.

Все още стоеше обезпокоително близо, толкова близо, че можех да доловя аромата на шампоана ѝ.

— Ще се опитам.

— Ще ѝ позвъниш ли? — Тя кимна към телефона. — Нямаш много време да тичаш след котенца.

Стоеше все така близо и мина време, докато осъзная, че говори за съобщението на телефонния секретар. Дарих я с най-обезоръжаващата си усмивка.

— Мисля, че те тичат след мен, детектив.

— Ха, добре го каза! — Ла Гуерта ме дари с продължителен поглед, после се извърна и излезе.

Не зная защо, но я изпратих с очи. Наистина не се сещах какво друго мога да направя. Миг преди да свие зад ъгъла, тя приглади полата по бедрата си и се извърна. После изчезна. Потъна в непрозирните интриги и тактики на отдел „Убийства“.

А аз? Милият беден замаян Декстър! Какво друго можех да направя? Потънах в креслото си и натиснах клавиша на телефонния секретар.

„Здрави, Декстър, аз съм“.

Разбира се, че си ти. Колкото и странно да беше, но бавният, леко дрезгав глас, който казваше „аз“, беше на Рита.

— Ммм... мислех си за снощи. Обади ми се, скъпи.

Както Ла Гуерта правилно бе отбелязала, гласът ѝ бе уморен, но беше щастлива. Очевидно вече си имах истинска приятелка.

Докъде щеше да доведе тази лудост?

18.

Известно време просто седях и размишлявах върху жестоката ирония на съдбата. След толкова години на самодостатъчност изведнъж от всички посоки да ме подгонят прегладнели жени. Деб, Рита, Ла Гуерта — очевидно им беше невъзможно да съществуват без мен. А единственият човек, с когото аз мислех, че мога да прекарам някакво качествено време, беше енигма, която оставя кукли Барби в хладилника ми. Честно ли е това?

Бръкнах в джоба си и напипах малкото предметно стъкло, уютно скътано в торбичката с цип. За момент то ме накара да се почувствам по-добре. Поне правех нещо. Единственото задължение на живота в крайна сметка е да е интересен, а в момента той беше именно такъв. „Интересен“ не е най-подходящата характеристика. Готов бях да дам година от живота си, за да открия нещо повече за онзи измамен фантом, който така безмилостно ме измъчваше с елегантната си работа. Всъщност с кратката интерлюдия с Яворски бях отишъл доста по-далеч от това да заменя година от живота си.

Да, определено нещата бяха интересни. Настина ли в отдела се говореше, че имам интуиция за серийните убийства? Твърде обезпокоително. Дали нямаше да свалят моята толкова старателно градена маска? Неведнъж съм бил добър. Това можеше да се окаже проблем. Какво да правя обаче? Да стана глупав за известно време? Не бях сигурен, че зная как, въпреки дългите години скрупульозни наблюдения.

Е, добре. Отворих протоколите за случая Яворски. Бедният човек. След час, посветен на задълбочен прочит, стигнах до няколко извода. Първо, и най-важното, щях да се измъкна — въпреки непростимо немарливата си работа. И второ, може би имаше възможност Деб да извлече някакви дивиденти. Ако докажеше, че това е дело на нашия самобитен художник, докато Ла Гуерта поддържаше теорията за подражателя, Деб изведнъж щеше да се превърне от човек, на когото нямат доверие, в героя на месеца. Разбира се, всъщност не

ставаше дума за работа на същия човек, но за момента подобно възражение изглеждаше твърде претенциозно. И понеже ни най-малко не се съмнявах, че съвсем скоро ще намерим още трупове, не си струваше да се тревожа.

Естествено междувременно трябваше да осигурия на досадната Ла Гуерта достатъчно дълго въже, за да се обеси. Всъщност това можеше да се окаже удобно и на по-лично равнище. Притисната въгъла и превърната в идиот, Ла Гуерта най-вероятно щеше да се опита да преквърли вината върху слабоумния лабораторен работник, който я е навел на погрешно умозаключение — върху тъпия безинтересен Декстър. А в момента за моята репутация беше повече от необходимо да спадне до равнището на посредствеността. Разбира се, това не би изложило работата ми на риск, понеже от мен се очакваше да анализирам кървавите пръски, а не да правя психологически характеристики. При това положение на нещата щеше да е добре да накарам Ла Гуерта да изглежда като идиотката, каквато беше, и още повече да кача акциите на Дебора.

Хубаво е, когато нещата се подреждат добре. Позвъних на Дебора.

В един и половина на следващия ден я чаках в малък ресторант на няколко преки северно от летището. Сврян беше в тесен безистен между склад за авточасти и оръжеен магазин. И двамата добре познавахме това място. Намираше се в близост до централата на Маями Дейд, а и тук приготвяха най-хубавите кубински сандвичи на света. Сигурно не е кой знае какво, но ви уверявам, че има моменти, когато може да ви спаси единствено едно *medianache*. В „Кафе Релампаго“ ще ви го предложат. Семейство Морган посещаваше това място от 1974 година.

А пък аз наистина имах чувството, че в дъното на тунела се вижда светлина. Това заслужаваше да се отпразнува, ако не с истинско празненство, то поне колкото да отчетем, че има изгледи нещата да се пооправят. А може и да бях в добро настроение просто защото бях изпуснал донякъде парата с моя скъп приятел Яворски. Във всеки случай се чувствах необяснимо добре. Дори си поръчах *batido de mame* — кубински млечен шейк с несравнени подправки и вкус на пъпеш, праскова и манго едновременно.

За Деб, разбира се, беше невъзможно да сподели ирационалното ми настроение. Изглеждаше така, сякаш изследваше муцуните на някакви големи риби — крайно раздразнителни и зловещи риби.

— Моля те, Дебора — казах, — ако не се отпуснеш, тази гримаса ще ти остане завинаги. Хората ще решат, че си костур.

— Със сигурност няма да ме вземат за ченге, понеже вече няма и да съм.

— Глупости — казах. — Нали ти обещах?

— Да. Обеща и че това ще проработи. Но не спомена нищо за погледите, които ще получа от капитан Матюс.

— О, Деб, той те е погледнал? Много съжалявам.

— Майната ти, Декстър. Не твой живот се срива.

— Казах ти, че за известно време нещата ще загрубеят, Деб.

— Е, поне това позна. Според Матюс вероятността да бъда отстранена е много голяма.

— Но все пак ти разреши в свободното си време да поровиш малко повече в случая, нали?

— „Не мога да те спра, Морган“, така каза — изръмжа тя. — „Но съм разочарован. Чудя се какво би казал баща ти.“

— А ти не му ли отвърна: „Баща ми никога не би оставил някой случай с погрешно задържан в ареста“?

— Не. — Тя изглеждаше изненадана. — Но си го помислих. Как позна?

— Обаче не го каза, нали, Дебора?

— Не го казах.

— Спокойно, сестричке. Нещата ще се оправят.

— Сигурен ли си, че просто не ме будалкаш?

— Никога, Деб. Как бих могъл?

— Ами най-спокойно.

— Наистина, сестричке, трябва да ми се довериш.

За момент тя задържа очи върху мен, после сведе поглед. Шейкът й стоеше все така недокоснат. Срамота. Много беше хубав.

— Вярвам ти. Но ако трябва да съм искрена, и аз не знам защо.

— Погледна ме отново. Върху лицето ѝ ту изплуваше, ту изчезваше някакво странно изражение. — Понякога наистина си мисля, че не би трябвало да го правя, Декстър.

Дарих я с най-окурожителната усмивка на по-голям брат.

- След два-три дни ще се появи нещо ново, обещавам.
- Няма как да знаеш.
- Зная, че няма как, Деб, но съм сигурен. Наистина.
- Защо тогава преливаш от добро настроение?

Исках да ѝ кажа, че само мисълта за това ме прави щастлив. Възможността да видя още веднъж онова безкръвно чудо ме правеше по-щастлив от всичко друго, за което бих могъл да се сетя. За съжаление Деб не би могла да сподели подобно усещане с мен, затова го задържах за себе си.

- Просто се радвам за теб.
- Да бе, забравих — изръмжа тя, но поне отпи гълтка от шейка.
- Слушай — казах, — или Ла Гуерта е права...
- Което означава, че съм мъртва и преебана.
- ... или греши, а ти си жива и недокосната. Какво ще кажеш?
- Ммм — отвърна тя, забележително кисела, като се има предвид колко търпелив бях аз.

— Ако трябваше да се хванем на бас, щеше ли да заложиш на правотата на Ла Гуерта? За каквото и да е?

- Може би за модата. Настина се облича много хубаво.

Сандвичите пристигнаха. Сервитьорът ги тупна сърдито по средата на масата, без да каже дума, и се върна зад тезгая. Въпреки това бяха много добри. Не зная кое ги правеше по-вкусни от всички останали medianoches в града, но си беше така. Хляб с хрупкава коричка отвън и с мека среда, съотношението между свинско и турция — точно улучено, сиренето — съвършено разтопено. Истинско блаженство. Отхапах голяма хапка. Дебора си играеше със сламката на шейка.

— Деб — казах, след като преглътнах. — Ако желязната ми логика не може да те ободри и дори тези чудесни сандвичи не могат да повдигнат духа ти, значи е много късно. Вече си мъртва.

Дебора вдигна лицето си на костур към мен и отхапа от сандвича си.

- Много е хубав — каза безизразно. — Вече по-бодра ли съм?

Бедната тя. Не ми вярваше, а това беше ужасен удар върху егото ми. С храната поне ѝ доставях традиционно за семейство Морган удоволствие. Казах ѝ и една чудесна новина, макар тя да не я призна.

Ако всичко това не можеше да я накара да се усмихне — ами, хубаво. Не съм всемогъщ.

Имаше обаче още една дребна подробност, за която бях в състояние да се погрижа — да нахраня и Ла Гуерта. С нещо не толкова пикантно като сандвичите ни, но все пак по свой начин вкусно. Затова следобед се отбих в кабинета на изтъкнатата детективка — уютно местенце в ъгъла на голямо помещение с още половин дузина уютни местенца. Разбира се, нейното беше най-елегантното, с няколко направени с вкус фотографии — тя самата с видни личности, — окачени на стената. Разпознах Глория Естефан, Мадона и Хорхе Мас Каноса. Върху бюрото, от другата страна на нефритенозеления регистър за арести с кожена подвързия, стоеше елегантна мастилница от зелен оникс с кварцов часовник в средата.

Ла Гуерта държеше телефонната слушалка и говореше на испански със скоростта на картечница. Погледна ме, без да ме вижда, и отклони очи. Миг по-късно обаче погледът ѝ се върна върху мен. Този път ме изгледа от горе на долу, намръщи се и каза:

— Добре, добре. Та *luo* — което на кубински означаваше „*hasta luego*“^[1].

И затвори, без да откъсва поглед от мен.

— Какви новини ми носиш?

— Добри.

Повлякох един сгъваем стол с крак и го вместих в кабинета ѝ.

— Няма и сянка от съмнение — настаних се на него, — че си задържала правилния човек. Убийството при Олд Кътлър е дело на друга ръка.

Тя просто ме гледаше. Зачудих се толкова много време ли ѝ е нужно, за да смели фактите и да формулира отговора.

— Можеш ли да го докажеш? — попита накрая. — Със сигурност?

Разбира се, че можех да го докажа със сигурност. Нямах такова намерение обаче, без значение колко копнееше душата ми за едно чистосърдечно признание. Вместо това хвърлих папката на бюрото.

— Фактите са достатъчно красноречиви. Категоричен съм. — А и кой друг, ако не аз, можеше да е категоричен. — Виж. — Изтеглих един лист със старательно подбрани различия, които бях напечатал. — Първо, жертвата е мъж. Всички жертви досега бяха жени. Тази жертва

е намерена недалеч от Олд Кътлър. Всички жертви на Макхейл бяха около Тамиами Трейл. Тази жертва е намерена относително цяла и на мястото, където е била убита. Жертвите на Макхейл бяха напълно разчленени и оставени на съвсем различно място.

Тя ме слушаше внимателно. Спътница си го биваше. Нужни бяха няколко часа, за да стигна до най-очевидните, най-абсурдните и прозрачно нелепи различия. Трябва да кажа, че свърших много добра работа. И Ла Гуерта чудесно си изигра ролята. Взе всичко за чиста монета. Разбира се, чуваше онова, което искаше да чуе.

— За да обобщим — казах, — това ново убийство носи отпечатъка на отмъщение, най-вероятно заради неуредени взаимоотношения с наркотици. Онзи тип в затвора е извършил другите убийства и с тях несъмнено, абсолютно, сто процента е завинаги приключено. Никога вече няма да се повторят. Случаят е ликвидиран.
— Оставил папката на бюрото и ѝ подадох листа.

Тя го взе и дълго го гледа. Намръщи се. Щегълчето на долната ѝ устна потрепна. После го остави внимателно върху бюрото си и го затисна с тежкия нефритенозелен телбод.

— Добре — каза и оправи телбода така, че да е съвсем успореден с ръба на регистъра за аести. — Добре, много добре. Ще свърши работа. — Вдигна към мен лице — все още намръщено от усилието да се съсредоточи, а после най-неочеквано се усмихна. — Хубаво. Благодаря ти, Декстър.

Усмивката ѝ беше толкова неочеквана и откровена, че ако имах душа, сигурно щях да се почувствам много виновен.

Тя стана, все така усмихната, и преди да успея да се отдръпна, вече беше обвила ръце около врата ми.

— Наистина, високо ценя това, което направи. Караж ме да се чувствам... много признателна.

Притисна тялото си до мен по начин, който едва ли можеше да бъде определен другояче освен като изкусителен. Несъмнено и дума не можеше да става за... Искам да кажа, нали, тя беше защитник на обществения морал и въпреки това, точно тук, на обществено място... Дори в уединението на банков трезор бих останал съвършено безразличен към усилията ѝ да ме прельсти. Да не споменавам факта, че току-що метнах на врата ѝ въже с надеждата, че няма да пропусне да се обеси на него, а това едва ли е нещо, на което човек може да се

радва... Всъщност дали целият свят не е полудял? Какво им става на тези хора? И изобщо замислят ли се понякога?

Почти обзет от паника, се опитах да се освободя.

— Моля ви, детектив...

— Казвай ми Мигдия. — Тя се притисна по-плътно до мен. Протегна ръка към ципа на панталона ми и аз подскочих. Погледнато от добрата страна, реакцията ми охлади разгорещените й страсти. Тя се завъртя, удари бедрото си в бюрото, спъна се в стола и тупна на пода.

— Ъ... трябва да се връщам на работа — заекнах аз. — Има нещо важно, което, ъ...

Всъщност не се сещах за нещо по-важно от това да си спася кожата, затова заостъпвах навън от кабинета и я оставих загледана в мен.

Не бих казал, че погледът ѝ беше особено приятелски.

[1] До скоро (исп.). — Б.пр. ↑

19.

Събудих се до мивката. Водата беше пусната. За миг замръзнах объркан, обзет от неизказана паника. Сърцето ми биеше лудо, възпалените ми клепачи трепкаха в опит да го догонят. Нещо с мястото не беше както трябва. И с мивката не беше наред. Дори не бях сигурен кой съм — в съня си стоях пред мивка с течаща вода, но мивката беше друга. Търках ръцете си, жулех ги със сапун, исках да изстържа и най-микроскопичното петънце ужасяваща червена кръв, да я отмия с толкова гореща вода, че след нея кожата ми да остане розова, нова и антисептична. Студът в помещението, което току-що бях напуснал, ме караше да чувствам горещата вода още по-осезаемо. Игрището, помещението за убийства, сухите и прецизни разрези.

Спрях водата и останах за момент неподвижен. Полюлявах се срещу хладната мивка. Всичко изглеждаше толкова реално, толкова различно от досегашните ми сънища. А аз помнех помещението съвсем ясно. Само да затворех очи — и го виждах.

Надвесен съм над жената и я съзерцавам, докато тя се извива и се гърчи под тиксото, с което е увита. Виждам неизказания ужас в празните ѝ очи. Той прераства в безнадеждност, а в мен се надига вълна от учудване, която залива ръката ми с ножа. И когато вдигнах ножа, за да започна...

Това обаче не е началото. Понеже под масата има още една, вече суха и чисто опакована. А в ъгъла отляво — трета чака реда си с безнадеждно униние, каквото не съм виждал досега, макар по някакъв начин да ми е познато и необходимо — като освобождаване от всяка друга възможност: толкова съвършено, че ме залива с чиста и неподправена енергия, по-опияняваща от всичко...

Три.

Този път са три.

Отворих очи и се видях в огледалото. Здрасти, Декстър. Сънува ли, приятелю? Любопитно, нали? Три, а? Това обаче е само сън. Нищо повече. Отражението в огледалото ми се усмихна. Просто гимнастика

на лицевите мускули. Съвсем неубедително. И колкото и да е изненадващо, вече бях буден. С влажни ръце, обсебен от остатъка от преживелицата.

Онова, което доскоро беше приятна интерлюдия в подсъзнанието ми, сега ме оставяше разтреперан и изпълнен с несигурност. Ужасих се от мисълта, че умът ми скита из града и ме оставя аз да плащам наема. Сетих се за трите старателно подредени партньорки в забавлението и ми се прииска да се върна при тях, за да продължим. Но се сетих за Хари и вече знаех, че не мога да го направя. Разкъсах се между спомена и съня, а не знаех кое е по-неустоимо.

Това вече не беше забавно. Исках си съзнанието.

Избърсах си ръцете и пак си легнах, но тази нощ скъпият наказан Декстър нямаше да може повече да заспи. Просто лежах по гръб и съзерцавах тъмните кръгове, които плуваха по тавана, докато в шест без петнайсет телефонът не иззвъня.

— Беше прав, Декстър — каза Деб, когато вдигнах слушалката.

— Усещането е великолепно. — Бяха ми необходими доста усилия да не изневеря на обичайно жизнерадостната си същност. — Прав за какво?

— За всичко — каза Деб. — На местопрестъпление съм при Тамиами Трейл. Познай какво е станало.

— Познал ли съм?

— Той е, Декстър. Точно както се очакваше. И е дяволски внушително.

— По какъв начин внушително, Деб? — попитах, а в същото време наум си повтарях: „Три трупа“. Надявах се тя да не го произнесе и тръпнах заради увереността, че ще го каже.

— Този път жертвите са повече.

Прониза ме искра. Право от стомаха нагоре, сякаш бях гълтнал батерия. Положих огромни усилия да не изневеря на обичайното си чувство за хumor.

— Чудесно, Деб. Все едно слушам доклад от отдел „Убийства“.

— Вече се чувствам така, сякаш някой ден сама ще напиша такъв доклад. За момента просто се радвам, че няма да е точно този. Много е смахнато. Ла Гуерта не знае какво да мисли.

— Или по-скоро как да мисли. Какво му е смахнатото, Деб?

— Трябва да свършвам — изведнъж каза тя. — Ела тук, Декстър. Трябва да го видиш лично.

Докато стигна, тълпата вече пътно обграждаше сигналната лента. Повечето присъстващи бяха репортери, разбира се. Никак не е лесно да се промъкнеш през стълпотворение от репортери, надушили кръв. Сигурно ви изглежда неправдоподобно, понеже зад камерата те приличат на мозъчно увредени мекотели с тежки хранителни разстройства. Сложете ги обаче пред полицейска бариера и ще станете свидетели на чудотворно превъплъщение. Там те са силни, агресивни, волеви, способни да пометат всичко и всеки по пътя си, а после и да го размажат под краката си. Карат те да си припомниш историите за немощни майки, които вдигат камиони, когато под тях са затиснати децата им. Силата им идва от някакво тайнствено място и кой знае как, но има ли кръв по земята, тези анорексични същества могат да си проправят път през всичко. Без да си развалят прическите при това.

За мой късмет една от униформите зад барикадите ме позна и каза на репортерите:

— Пуснете го. Направете път.

— Благодаря, Хулио. — Усмихнах му се. — Май с всяка година репортерите се плодят все повече.

— Сигурно ги клонират — изръмжа той. — Изглеждат ми еднакви.

Пристигах под жълтата лента и придобих усещането, че някой манипулира кислородното съдържание в атмосферата на Маями. Озовах се на средаолнопробната мръсотия на някакъв строеж. Постройките навсярно щяха да се превърнат в триетажни офис сгради, каквито наемат дребните предприемачи. Пристигах уверено към кипящата активност около полу завършените постройки — знаех, че неслучайно всички сме доведени тук. При този убиец нямаше нищо случайно. Всичко беше предумишлено, прецизно премерено с оглед на естетическото въздействие и подчинено на художествената целесъобразност.

Бяхме на строеж, понеже така бе нужно. Той правеше своето изявление точно както бях предсказал пред Дебора. „Хванали сте не когото трябва — казваше ни. — Затворили сте някакъв кретен, защото и вие сте кретени. И сте толкова глупави, че няма да го видите, ако не ви натрия носовете. Ето ви заслуженото“.

Като оставим обаче това, като оставим посланието му към полицията и обществеността, той говореше на мен. Надсмиваше ми се, предизвикваше ме, като цитираше пасажи от собствената ми прибързана работа. Донесъл беше телата на строителен обект, понеже аз бях завел Яворски на строителен обект. Играеше си на гоненица с мен, показваше ни колко е добър, а на мен по-специално — че ме следи. „Зная какво направи, и аз мога да го направя. По-добре от теб“.

Всичко това би трябало поне малко да ме притесни.

Обаче аз не се притесних.

Случилото се ме караше да се чувствам почти замаян, като ученичка, която гледа как капитанът на футболния отбор събира кураж, за да я покани на среща. Мен ли имаш предвид? Безценната аз? Божичко, наистина ли? Ах, пърхам с ресници!

Поех дълбоко дъх и се опитах да си припомня, че съм добро момиче и че не правя такива неща. Той обаче ги правеше, знаех го, и аз искрено копнеех да изляза с него. Моля те, Хари!

Исках повече от това да направя някои интересни неща с един нов приятел. Трябваше да намеря този убиец. Трябваше да го видя, да поговоря с него, да докажа пред себе си, че е реален и...

И какво?

Че той не съм аз?

Че не аз правя такива ужасяващи интересни неща?

Защо трябваше да мисля по този начин? Беше повече от глупаво. Изобщо не заслужаваше вниманието на моя навремето високомерен ум. Освен че... идеята просто ми се изпълзваше. Не можех да се съсредоточа, за да седна и да се овладея. Ами ако наистина бях аз? Ако по някакъв начин вършех тези неща, без да знам? Невъзможно, разбира се, съвсем невъзможно, но...

Събудих се да отмивам кръвта от ръцете си до мивката след един „сън“, в който старателно и жизнерадостно цапах ръцете си с кръв, докато правех неща, които обикновено само мечтая да правя. По някакъв начин знаех за цяла поредица от убийства факти, които не бих могъл да знам, освен ако...

Освен ако нищо. Вземи успокоително, Декстър. И пробвай отново. Дишай, глупако. Поеми чист въздух, изхвърли мръсния. Нищо друго освен поредния симптом на моето слабоумие напоследък. Поради напрежението на чистия ми живот, аз просто проявях ранни

признания на старческо слабоумие. През изминалите седмици бях изпитал един-два момента на човешка глупост. И какво? Това не доказваше по необходимост, че съм човек. Или че проявявам съзидателност в съня си.

Не, разбира се, че не. Нищо подобно. А какво означаваше?

Приех, че просто полудявам, че хвърлям шепи топчета за игра в кошчето за боклук. Много успокояващо, но ако бях готов да приема това, защо да не призная възможността да съм извършил поредица възхитителни лудории, без да си ги спомням другояче освен като откъслечни съновидения? Дали лудостта е по-лесно смилаема от безсъзнателността? В крайна сметка тя е само една крачка пред сомнамбулизма. „Спящият убиец!“ Твърде обичайно, най-вероятно. Защо не? И без това, когато Мрачния странник крадеше автомобили за удоволствие, редовно му отстъпвах мястото на шофьора. Всъщност не беше кой знае какъв скок да приема, че същото се случва и тук, и сега, но в малко по-различна форма. Просто Мрачния странник сядаше зад волана, докато аз спях.

Как иначе да го обясня? Че изживявам астрална проекция, докато спя, и просто случайно хармонизирам собствените си вибрации с аурата на убиеца заради връзката помежду ни в предишен живот? Несъмнено в това би могло да има някакъв смисъл — ако бях в Южна Калифорния. В Маями обаче звучеше малко неубедително. А ако влезех в тази полуготова постройка и видех три трупа, подредени по начин, който не ми се стори безсмислен, щеше ли да ми се наложи да преосмисля възможността аз да съм написал посланието? По-смислено ли щеше да е да повярвам, че съм на своеобразна несъзнателна гранична линия?

Стигнах до стълбите на сградата. Спрях за момент и притворих очи. Опрях се на голата циментена стена. Беше малко по-студена от въздуха и груба. Потърках буза о нея на ръба на удоволствието и болката. Много ми се искаше да се кача по стълбите и да видя онова, което ме очакваше, но също толкова и не исках да го видя.

„Говори ми — прошепнах на Мрачния странник. — Кажи ми какво си направил“.

Отговор, разбира се, нямаше. Като оставим обичайния хладен далечен кикот. А това не ми помогаше с нищо. Почувствах се като болен — донякъде замаян и несигурен. Не ми харесваше чувството да

имам чувства. На три пъти поех дълбоко дъх, изправих се и отворих очи.

Сержант Доукс стоеше на пет метра от мен, препречил стълбите, с вперен в мен поглед. Лицето му бе непроницаема маска от недоверие и враждебност: приличаше на ротвайлер, който иска да ти нахапе ръцете, но донякъде е заинтригуван от миризмата ти. В изражението му имаше и нещо, което, като оставим огледалото, не бях виждал върху ничие лице. Дълбока и всеобземаща пустота, която провиждаше през комичната разголеност на парада, наречен човешки живот, и стигаше дъното.

— С кого разговаряш? — попита ме той и ми показва блестящите си хищни зъби. — Има ли някой друг тук с теб?

Думите му и разбирането, с което ги произнесе, ме прерязаха и направиха вътрешностите ми на желе. Защо бе избрал тази формулировка? Какво искаше да каже с това „някой друг тук с теб“? Възможно ли беше да знае за Мрачния странник? Невъзможно! Освен...

Доукс ме беше разпознал.

Както аз бях разпознал Сестрата на Последните дни.

Нещото в теб се провиква през пустотата, когато разпознае себеподобните си. Дали и сержант Доукс не носеше някой Мрачен странник? Възможно ли беше? Един сержант от отдел „Убийства“, хищник от вида на Мрачния Декстър? Немислимо. Как обаче да го обясня по друг начин? Колкото и да се взирах в него, нищо не можех да измисля. Той отвърна на погледа ми.

Накрая тръсна глава, без да сваля очи от мен, и каза:

— Тия дни. С теб. Двамата.

— Ще взема билет за отложено поради дъжд представление — отвърнах му с цялата жизнерадост, на която бях способен. — Сега би ли ме извинил?

Той стоеше, запречил стълбището, и само ме гледаше. Накрая все пак кимна — съвсем леко — и се отмести встрани.

— Тия дни — повтори, когато се плъзнах покрай него по стълбите.

Изненадата от тази среща спонтанно ме измъкна от сълзливата паника на самосъжаление, на която се бях поддал. Разбира се, аз не извършвах несъзвани убийства. Като оставим съвършената

абсурдност на тази идея, би било немислима разсипия да правя подобни неща и да не помня. Трябва да имаше друго някакво обяснение, нещо просто и благоразумно. Несъмнено не бях единственият способен на подобна съзидателност. В крайна сметка бях в Маями, заобиколен от опасни създания като сержант Доукс.

Бързо се качих по стълбите. Почти дойдох на себе си. Стъпките ми възвърнаха гъвкавостта си — едва ли само защото се бях спасил от сержанта. Вече нямах търпение да видя този последен набег над общественото благоденствие — естествено любопитство, нищо повече. Определено нямаше да открия отпечатъци от собствените си пръсти.

Изкачих стълбите до втория етаж. Част от скелето вече беше издигнато, но по-голямата част от плочата беше без стени. Анхел клечеше по средата. Съвсем неподвижен. Опрял лакти на коленете си и с ръце на бузите, той просто гледаше. Спрях и се взрях в него изумен. Това беше едно от най-забележителните неща, на които съм бил свидетел. Техник от отдел „Убийства“ в Маями, дотам смазан от видяното, че да не може да помръдне.

А онова, което съзерцаваше, беше още по-интересно.

Приличаше на сцена от мрачна мелодрама, на водевил за вампири. Също като на мястото, където бях завел Яворски, и тук имаше купчина завързани с еластични ленти плоскости гипсов фазер. Плоскостите бяха изтласкани до стената и облени от светлината на прожекторите на строежа и на още няколко допълнителни прожектора, донесени от следователския екип.

Издигнатите като олтар плоскости бяха всъщност работна маса. Така прецизно ориентирана, че светлината падаше право върху нея — или по-скоро падаше право върху разположеното върху нея.

И там, разбира се, имаше женска глава. В устата ѝ беше затъкнато огледало за обратно виждане от някоя кола или камион — разтягаше лицето в почти комична гримаса на изненада.

Над нея и малко вляво имаше втора глава. Тялото на кукла Барби беше разположено непосредствено под брадичката. Огромна глава с миниатюрно тяло.

Отдясно беше третата глава. Прецизно закрепена върху недоизградена стена, а в ушите беше затъкнато нещо, което

наподобяващо руло лента. Нямаше кървави тампони. И трите глави бяха обезкървени.

Огледало, Барби и плоскости гипсов фазер.

Три убийства.

Сухи кости.

Здрасти, Декстър.

Нямаше място за съмнение. Тялото на Барби очевидно беше препратка към куклата в хладилника ми. Огледалото насочващо към главата, оставена на околовръстното шосе, а фазерът напомняше за Яворски. Или някой дотолкова четеше мислите ми, че все едно бях аз — или бях аз.

Задъхах се. Прииска ми се да клекна до Анхел, макар да бях повече от сигурен, че не споделям неговите емоции. Трябваше ми минута, за да си припомня как се очаква от мен да мисля, а като начало подът изглеждаше великолепен вариант. Вместо това установих, че се прокрадвам към олтара, че се плъзгам, сякаш притеглен по добре смазани релси. Не можех да се заставя да спра, да забавя крачка или да направя каквото и да било, освен да се приближа. Можех само да съзерцавам, да се удивлявам и да съсредоточа усилията си, тъй щото въздухът, който вдишвах, да влиза и да излиза подобаващо. Бавно започнах да осъзнавам, че не съм единственият, който не може да повярва в онова, което вижда.

Заради работата си — нищо не казвам за хобито ми, — съм бил на сцените на стотици убийства, много от тях — толкова ужасяващи и жестоки, че шокираха дори мен. При всяко от тези убийства екипът на Маями Дейд вършеше работата си спокойно и уверено. Навсякъде все някой сърбаше кафе, друг отиваше за понички, трети се шегуваше или клюкарстваше, докато обираше мръсотията с гъба. На всяко местопрестъпление бях виждал дотолкова незаинтересовани от касапницата хора, че можеха със същия успех да играят кегли.

До днес.

Днес в огромната гола циментена стая беше неестествено тихо. Униформените и техниците се бяха скуччили смълчани по двама, по трима, сякаш се страхуваха да останат сами и просто гледаха изложеното от другата страна на помещението. Ако някой случайно

издадеше тих звук, всички подскачаха и вперваха очи в него. Цялата сцена беше по категоричен начин толкова комично чудата, че несъмнено бих се изсмял високо, ако, както и на останалите зяпачи, вниманието ми не беше изцяло погълнато от нея.

Аз ли бях направил това?

Беше красиво — по ужасен начин, разбира се. Въпреки това подредбата беше съвършена, предизвикателна, прелестно безкръвна. Показваше голяма съобразителност и великолепно чувство за композиция. Някой наистина не бе пестил усилия, за да я превърне в истинско произведение на изкуството. Някой със стил, талант и болезнено чувство за хумор. През целия си живот съм срещал само един такъв човек.

Възможно ли е този човек да е Декстър с мрачните видения?

20.

Приближих колкото можах до композицията, без да я докосвам. Просто гледах. Още не бяха снели отпечатъци от малкия олтар. Изобщо не бяха започнали, макар да допусках, че са правили снимки. Боже, колко исках да си занеса у дома някое копие от тези снимки! С размерите на плакат и с всичките нюанси на обезкървените цветове. Ако аз бях направил това, значи бях много по-добър художник, отколкото предполагах. Дори отдалеч главите сякаш плуваха в пространството, отделени от тленната земя в една извънвремева обезкървена пародия на рая, буквально разчленени от телата...

Телата? Огледах се. Нямаше следи от тях. Нито издайнически знак за прецизно овързани пакети. Само пирамидата от глави.

Погледах още малко. След това Винс Масуока се дотътри до мен — отворена уста и пребледняло лице.

— Декстър — каза той и поклати глава.

— Здрави, Винс — поздравих го, а той отново поклати глава. — Къде са телата?

Винс просто стоеше, вперил очи в главите. После ме погледна — на лицето му бе изписано изражение на изгубена невинност.

— Някъде другаде.

Откъм стълбите се дочу тропот и магията се разсея. Отстъпих встрани, понеже влезе Ла Гуерта с трима старателно подбрани репортери — Ник-Някой-Си, Рик Сангре от местния канал и Ерик Викинга — чудат и уважаван журналист от вестника. Ник и Ерик хвърлиха по един поглед, закриха уста с ръце и хукнаха надолу по стълбите. Върху челото на Рик Сангре се изписаха дълбоки бръчки. Той огледа светлините и се обрна към Ла Гуерта.

— Има ли тук достатъчно мощно захранване? Трябва да викна оператора си.

— Изчакай другите. — Ла Гуерта поклати глава.

— Трябват ми снимки — настоя Рик Сангре.

Зад него се появи сержант Доукс и отсече:

— Никакви снимки.

Сангре отвори уста, после я затвори. Добрият сержант пак спаси деня с безценните си качества. После се обърна и застана покровителствено до главите, сякаш пазеше експонати от изложение.

Откъм вратата се разнесе напрегнато покашляне. Ник-Някой-Си и Ерик Викинга се връщаха. Едва се влачеха нагоре по стълбите, сякаш изведнъж се бяха състарили. Ерик не смееше да погледне към другия край на стаята. Ник се опитваше да не гледа, но главата му все се обръщаше натам и той все се насилаше да се извърне в другата посока, към Ла Гуерта.

Ла Гуерта заговори. Приближих се достатъчно, за да чуя.

— Поканих ви да видите това, преди да допуснем официалната преса — каза тя.

— А можем ли да покрием случая неофициално? — прекъсна я Рик Сангре.

Ла Гуерта не му обрна внимание и продължи:

— Не желаем необмислени предположения от страна на пресата за произтичащото тук. Както сами ще се убедите, става дума за злокобно и ексцентрично престъпление. — Тя спря за момент, после назидателно добави: — По-различно от всичко, на което сме били свидетели. — Почти видяхме думите, изписани с главни букви.

— Хм — обади се Ник-Някой-Си. Изглеждаше замислен.

— Ей, чакай малко — незабавно поде Ерик Викинга. — Искаш да кажеш, че убиецът ви е съвсем непознат? И убийствата са съвсем различни?

Ла Гуерта му хвърли многозначителен поглед.

— Разбира се, твърде рано е, за да твърдим нещо със сигурност — почна тя, гласът й прозвуча убедено, — но да погледнем на нещата логично, става ли? Първо — тя вдигна пръст, — имаме човек, който призна за другите убийства. В затвора е и не сме му позволявали да излезе, че да направи това. Второ, това тук не прилича на нищо, което сме виждали досега, нали?

Понеже имахме три глави, при това подредени по много елегантен начин, нали? Бог да я благослови, забелязала го беше.

— Защо не мога да доведа оператора си? — запита Рик Сангре.

— При едно от другите убийства не беше ли намерено огледало?

— Гласът на Ерик Викинга прозвуча отпаднало. Той наистина

полагаше неимоверни усилия да не гледа.

— Идентифицирахте ли, ъ... — обади се Ник-Някой-Си, понечи да хвърли поглед към главите, но се овладя и механично погледна Ла Гуерта. — Проститутки ли са жертвите, детектив?

— Слушайте — каза Ла Гуерта. В гласа й прозвучава безпокойство и само за секунда долових следа от кубински акцент. — Нека ви обясня нещо. Не ме интересува дали са проститутки. Не ме интересува дали има огледало. Тези неща изобщо не ме интересуват. — Тя пое дъх и продължи доста по-спокойно: — Другият заподозрян е задържан. Разполагаме с признание. Това тук е нещо съвсем различно, разбрахте ли? Много важен момент. Сами виждате — различно е.

— Защо тогава случаят е възложен на теб? — попита Ерик Викинга, и не без основание според мен.

— Защото аз разреших предишния. — Ла Гуерта оголи заби в усмивка на акула.

— Но сте убедена, че убиецът е друг? — запита Рик Сангре.

— Несъмнено. Не мога да ти кажа повече подробности, но резултатите от лабораторните изследвания ме подкрепят.

Несъмнено имаше предвид мен. Потръпнах от гордост.

— Почеркът обаче е много сходен, нали? Същият район, същата техника — започна Ерик Викинга.

— Всичко е различно — прекъсна го Ла Гуерта. — Съвсем различно.

— Значи си напълно сигурна, че другите убийства са извършени от Макхейл, а това тук е различно? — каза Ник-Някой-Си.

— Сто процента — потвърди Ла Гуерта. — Но никога не съм казвала, че Макхейл е извършил другите убийства.

За секунда репортерите забравиха ужаса от това, че не могат да правят снимки.

— Какво? — каза Ник-Някой-Си накрая.

Ла Гуерта пламна, но настоя:

— Никога не съм твърдяла, че убиецът е Макхейл. Той каза, че го е направил, нали? Така че какво трябваше да направя аз? Да му кажа: върви си, не ти вярвам?

Ерик Викинга и Ник-Някой-Си се спогледаха красноречиво. И аз бих направил същото, ако имаше кой да ме погледне. Но нямаше, така

че погледнах главата в средата на олтара. Тя не ми намигна, но съм убеден, че беше също толкова изумена като мен.

— Смахната история — промърмори Ерик, но Рик Сангре го изпревари и попита:

— Ще ни позволите ли да поговорим с Макхейл? В присъствие на оператор?

Пристигането на капитан Матюс ни спести отговора на Ла Гуерта. Капитанът изтрополи нагоре по стълбите и се закова на място, когато видя малката изложба.

— Боже господи — изтръгна се от него. После премести поглед към репортерите, скучени около Ла Гуерта. — Какво правите тук, момчета?

Ла Гуерта се огледа, но никой не прояви инициатива.

— Аз ги пуснах — каза тя накрая. — Неофициално. Няма да бъде отразено в печата.

— Не ни предупреди за това — избъбри Рик Сангре. — Каза само неофициално.

Ла Гуерта го изгледа.

— Неофициално означава без отзук в печата.

— Вън — изляя Матюс. — Официално и с отзук в печата. — Вън!

— Капитане — обади се Ерик Викинга, — съгласен ли сте с детектив Ла Гуерта, че това е съвсем нова поредица убийства, че убиецът е различен?

— Вън — повтори Матюс. — Ще отговарям на въпроси долу.

— Имам нужда от метраж — обади се Рик Сангре. — Ще отнеме само минута.

Матюс посочи изхода с глава.

— Сержант Доукс?

Доукс незабавно се материализира и хвана Рик Сангре за лакътя.

— Господа — каза той. Гласът му беше мек и страховит. Тримата репортери го изгледаха. Ник-Някой-Си преглътна с усилие. После и тримата се извърнаха, без да издадат звук, и се изнизаха навън.

Матюс ги изпрати с поглед. Когато се отдалечиха достатъчно, че да не го чуят, се извърна към Ла Гуерта.

— Детектив — в гласа му прозвуча жлъч, на която мислех, че е способен само Доукс, — сервирайте ми още веднъж подобна

идиотщина и ще се радвате на късмета си, ако се доберете до назначение като пазач на паркинг.

В първия момент Ла Гуерта позеленя, после почervenia като домат.

— Капитане, аз просто исках... — започна тя, но Матюс вече се беше обърнал. Оправи си вратовръзката, приглади назад косата си с ръка и хукна надолу по стълбите след репортерите.

Хвърлих още един поглед към олтара. Картината беше същата, но вече снемаха отпечатъци. После щяха да се заемат с оглед на отделните части. Скоро всичко това щеше да се превърне само в красив спомен.

Слязох да потърся Дебора.

Отвън вече бръмчеше камерата на Рик Сангре. Капитан Матюс, облян от светлини и с микрофони, поднесени към брадичката му, правеше официално изявление:

— ... правило в политиката на отдела е да предоставя свобода на действие на следователя до момента, в който очевидна поредица от груби грешки в неговите оценки не постави компетентността му под въпрос. Този момент още не е настъпил, но аз следя ситуацията отблизо. Когато залогът за обществеността е толкова висок...

Забелязах Дебора и се запътих към нея. Тя стоеше до жълтата лента в синята си патрулна униформа.

— Хубав костюм — казах ѝ.

— И аз го харесвам. Видя ли?

— Видях. Видях и капитан Матюс да обсъжда случая с детектив Ла Гуерта.

Дебора шумно пое дъх.

— Какво казаха?

— Веднъж — потупах я по ръката — татко употреби един много цветист израз, който сполучливо изразява нещата. Звучеше като „проби ѝ още една дупка в задника“. Чувала ли си го?

В първия момент Дебора изглеждаше озадачена, после явно остана доволна.

— Страхотно. Вече наистина се нуждая от помощта ти, Декстър.

— Защо, сега не я ли получаваш?

— Не зная какво си мислиш, че правиш, но не е достатъчно.

— Не е честно, Деб. И е много неучтиво. В крайна сметка ти си на местопрестъплението, носиш си и униформата. Или предпочиташ онзи секси костюм?

— Не е в това работата. — Тя потръпна. — През цялото време ти пазиш нещо за себе си, а сега аз имам нужда от него.

За момент не можех да намеря какво да кажа. Почувствах се неудобно. Представа нямах за какво говори.

— Ама, Дебора...

— Слушай, мислиш си, че не разбирам от тактически игри. Може наистина да не съм толкова умна, като теб, обаче зная, че сега всички ще хукнат да си спасяват задниците. А това означава, че никой реално няма да върши полицейска работа.

— И според теб това е възможност да проведеш собствено разследване? Браво, Деб.

— Това също означава, че се нуждая от помощта ти като никога досега. — Тя стисна ръката ми. — Моля те, Декси!

Не зная кое ме шокира повече — прозорливостта ѝ, жестът ѝ или галеното „Декси“. Не я бях чувал да ме нарича така, откакто навърших десет години. Нямам представа дали го съзнаваше, или не, но когато ме наричаше Декси, тя решително ни връщаше в Света на Хари, а това беше място, където на семейството се държеше и дългът беше толкова реален, колкото и обезглавените проститутки. Какво можех да отвърна?

— Разбира се, Дебора. — „Декси“ отвсякъде. Почти се разчувствах.

— Добре. — Тя възвърна деловия си вид. Великолепна бърза промяна, която би трябвало да ме възхити. — Какво е на дневен ред сега? — попита Дебора и кимна към втория етаж.

— Труповете — отвърнах. — Чувала ли си някой да ги търси?

Дебора ме възнагради с един от своите погледи на ченге, достойни за Световна купа — киселия.

— Доколкото зная, повече са офицерите, на които е възложено да държат камерите на разстояние, отколкото онези, които трябва да свършат някаква реална работа.

— Добре — казах аз. — Ако успеем да намерим частите от телата, ще отбележим малък напредък.

— Хубаво. Къде да ги търсим?

Уместен въпрос, който естествено ме постави в неудобно положение. Представа нямах къде да търсим. Дали крайниците не бяха оставени в помещението на убийството? Не мислех — изглеждаше ми нечисто, а ако той поискаше отново да използва същата стая, щеше да му е невъзможно заради безредието, което вероятно цареше там.

Добре, значи приемаме, че останалата част е някъде другаде. Обаче къде?

Или може би истинският въпрос беше „Защо?“. Нещата започнаха бавно да придобиват яснота. Излагането на главите преследваше определена цел. Какъв би бил поводът телата да бъдат оставени някъде другаде? Просто да бъдат скрити? Не — при този човек нищо не беше толкова просто, а дискретността определено не беше добродетел, която той цени. Особено пък сега, когато направо се перчеше. След като е така, къде би оставил купчините остатъци?

— Е? — настоя Дебора. — Какво ще кажеш? Къде да търсим?

— Не зная. — Поклатих глава. — Местата, които избира, за да остави... трофеите си, са част от неговото послание. А ние все още не сме сигурни какво е това негово послание, нали?

— По дяволите, Дексър...

— Зная, че иска да ни натрие носовете. Иска да ни покаже, че сме направили нещо неимоверно глупаво, а и да не сме го направили, пак е по-умен от нас.

— До този момент е прав. — Деб отново си сложи изражението на костур.

— Така че... където и да ги е оставил, той ще продължи да изпраща същото послание. Че сме тъпи... Не, всъщност греша. Че сме направили нещо тъпо.

— Точно така. Много важно разграничение.

— Моля те, Деб. Ще си съсиш лицето така. Важно е, защото той ще се произнесе върху *действието*, а не върху *участниците* в него.

— Уф! Хубаво, Декс. Значи може би трябва да отидем до най-близкия ресторант, в който изнасят пиеса по време на обяд, и да се огледаме за участници, затънали в кръв до лактите, така ли?

— Не в кръв, Деб. — Поклатих глава. — В никакъв случай. Това е едно от най-съществените неща.

— Откъде знаеш?

— Защото при нито едно от убийствата няма кръв. Това е умишлено и е от съществено значение за нещата, които прави. Този път той ще повтори главното, но като коментар върху вече направеното, защото сме пропуснали нещо, не разбираш ли?

— Да, разбирам. Съвсем логично е. Защо тогава не отидем да видим в Офис Депоу Сентър? Може пак да е натъпкал телата в мрежата.

Отворих уста, за да направя някоя неустоимо остроумна забележка. Идеята за хокейното игрище беше изцяло погрешна. Изцяло и очевидно погрешна. Това беше експеримент, нещо различно, но знаех, че той няма да го повтори. Понечих да го обясня на Деб. Единствената причина, поради която би се върнал към игрището, би била... Просто застинах. Челюстта ми увисна. „Разбира се — казах си. — Естествено“.

— Кой прави сега рибешка физиономия, а? Какво има, Декстър?

Трябваше ми време, докато възвърна способността си да говоря. Прекалено зает бях да подредя обърканите си мисли. Единствената причина да се върне на хокейното игрище бе да ни покаже, че сме арестували не когото трябва.

— О, Деб — казах накрая. — Разбира се. Права си. Пързалката. Права си, но...

— Вдън земя да се продълня, ако греша — каза тя и тръгна към колата си.

21.

— Вероятността е малка, не разбираш ли? — казах. — Сигурно няма да открием нищо.

— Зная — отвърна Деб.

— А и нямаме правомощия да ходим там. В Брауърд сме. Момчетата от Брауърд и без това не ни обичат, така че...

— За бога, Декстър — озъби се тя. — Бъбрив си като ученичка.

Сигурно беше права, макар да беше много неучтиво от нейна страна да го каже. А Дебора, от друга страна, приличаше на стоманено въже от нерви. Когато спряхме на паркинга пред Офис Депоу Сентър, се мобилизира още повече. Почти чух челюстта ѝ да скърца.

— Абсолютната гаднярка — измърморих.

— Майната ти — отвърна тя.

Отместих поглед от гранитния ѝ профил към спортния комплекс. Огряна от лъчите на утринното слънце, сградата изглеждаше така, сякаш беше обкръжена от флота летящи чинии. Разбира се, това бяха само външните прожектори, наредени около игрището като гигантски стоманени гъби. Сигурно някой беше казал на архитекта, че са представителни. А най-вероятно и че създават усещането за жизненост и сила. Вярвам, че е бил прав. При подходящо осветление обаче. Искрено се надявах в скоро време да открият подходящото осветление.

Обиколихме комплекса. Търсехме следи от живот. При втория кръг никаква очукана Тойота спря до една от вратите. Опънато въже преграждаше входа за зрителите. Дебора отвори вратата и слезе.

— Извинете, господине — обърна се тя към мъжа, който се измъкваше от тойотата — петдесетина годишен, набит, с одърпани зелени панталони и синьо найлоново яке. Той хвърли поглед към униформата на Дебора и изведнъж стана нервен.

— К'во? Нищо не знае.

— Тук ли работите, господине?

— Ъхъ.

„За к'во мислиш, че съм дошъл иначе в осем сутринта?“

— Как се казвате, господине?

— Стебан Родригес — Той затършува за портфейла си. — Имам лична карта.

— Не е нужно. — Дебора махна с ръка. — Какво правите по това време тук, господине?

Той вдигна рамене.

— Че то аз иначе идвам по-рано, ама тия дни отборът е на турне

— във Ванкувър, Отава и Лос Анджелис. Затуй дойдох малко по-късно.

— Има ли някой друг тук сега, Стебан?

— Не. Само аз съм. Сички спят до късно.

— А през нощта? Има ли пазач?

— Охраната обикаля паркинга през нощта — той описа широк кръг с ръка, — ама не много. Повечето дни съм тук пръв.

— Първият, който влиза вътре ли?

— Да де, нали това казвам.

Излязох от колата, подпрях се на покрива и попитах:

— Ти ли подготвяш леда за сутрешните тренировки?

Деб хвърли тревожен поглед към мен. Себан любопитно огледа елегантната ми пъстра риза и габардинените панталони.

— Ти ченге ли си?

— Не точно. Работя в лабораторията.

— О-о, ясно. — Той заклати глава, сякаш виждаше в това някакъв смисъл.

— Ти ли подготвяш леда със „Замбонито“, Стебан? — повторих аз.

— А бе, знайш как е. Не ми дават да я карам по време на игра, нали разбиращ. Това е за костюмарите. Те гледат да сложат някое дете, знайш как е. Някоя звезда. Да кара наоколо и да маха с ръка, таквиз работи. Аз обаче трябва да съм готов за сутрешната тренировка, нали разбиращ. Когато отборът е в града. Карам замбонито само сутрин, много рано. Обаче сега отборът е на път и затуй идвам по-късно.

— Иска ми се да хвърля един поглед на игрището. — Деб очевидно губеше търпение. Явно намираше, че се обаждам не на място. Стебан отново се извърна към нея. Очите му проблясваха лукаво.

— Дадено — отвърна той. — Имаш ли заповед?

Дебора пламна. Контрастът със синята ѝ униформа беше великолепен, обаче това едва ли беше най-ефективният начин да утвърди авторитета си. Познавах я добре и знаех, че ще побеснее, щом осъзнае, че се е изчервила. Понеже нямахме заповед, а и всъщност нямахме работа тук и всяка наша инициатива, от какъвто и характер да беше, официално щеше да бъде санкционирана, не мислех, че едно избухване е най-доброят тактически ход.

— Стебан — обадих се, преди Деб да каже нещо, за което впоследствие ще съжалява.

— Ъ?

— Откога работиш тук?

— Откакто откриха игрището. — Той вдигна рамене. — Две години преди това работех на старото игрище.

— Значи последната седмица, когато откриха трупа на леда, си работил тук?

Стебан погледна встрани. Лицето му позеленя под слънчевия загар.

— Не искам втори път да виждам такова нещо... — Той преглътна с мъка. — Никога.

— Разбирам те — отвърнах с неподправено изкуствено съчувствие. — Тъкмо затова сме тук, Стебан.

— К'во искаш да кажеш? — намръщи се той.

Хвърлих поглед към Деб, за да се уверя, че няма да извади оръжие. Тя стоеше с плътно стиснати устни и нервно потропваше с крак, без да откъсва неодобрителен поглед от мен, но не казваше нищо.

— Стебан — казах и пристъпих към него. Постарах се гласът ми да звучи поверително и мъжествено. — Мислим, че има вероятност тази сутрин, като отвориш вратите, вътре да те очаква нещо подобно.

— Мамка му! — избухна той. — Не ща да имам нищо общо с това.

— Разбира се, че не искаш.

— Me cago en diez е тая работа — каза той.

— Точно така — съгласих се. — Защо тогава не ни позволиши първи да хвърлим един поглед? Просто за всеки случай.

Той ме загледа зяпнал, после премести очи върху Дебора. Тя все още се мръщеше. Изражението ѝ странно контрастираше с униформата, която я разхубавяваше.

— Може да загазя — рече той. — Да си загубя работата.

Усмихнах се със съчувствие, което изглеждаше неподправено.

— Но можеш да влезеш вътре сам и да намериш купчина накълцани ръце и крака. Този път много повече.

— По дяволите — отново каза той. — Ще загазя, ще си изгубя работата. Защо ми е да правя това, а?

— Ами граждansкият дълг?

— Айде сега — каза той. — Не се ебавай с мен. К'во ти пука на тебе, ако си изгубя работата?

Всъщност не разчитах кой знае колко на този коз — струваше ми се твърде неубедителен, — но беше очевидно, че той се надява на малък подарък, за да се почувства овъзмезден срещу опасността да изгуби работата си. Много благоразумно, като се вземе предвид, че бяхме в Маями. Обаче в себе си имах всичко на всичко пет долара, а отчаяно се нуждаех от кифла и чаша кафе. Затова просто кимнах с мъжествено разбиране.

— Прав си. Надявам се да не ти се наложи да видиш разчленените тела. Споменах ли, че този път са няколко? Но наистина не искам да си изгубиш работата. Извинявай, че те обезпокоихме, Стебан. Приятен ден! — Усмихнах се на Дебора. — Да тръгваме, офицер. Трябва да се върнем на другото място и да видим за отпечатъци.

Дебора все така се мръщеше, но поне не изневери на вродения си интелект да ми помога. Отвори вратата на колата, докато аз жизнерадостно махах на Стебан, и се качи.

— Чакайте! — викна Стебан. Загледах го с израз на любезно любопитство. — Кълна се в Бог, не искам повторно да намеря такава гадост — каза той. Погледна ме за момент, навсярно с надеждата, че ще отстъпя и ще му подам поне шепа монети, но както вече споменах, ядеше ми се кифла и не бях склонен към компромиси. Стебан облиза устни, после бързо се извърна и пъхна един ключ в бравата на голямата двойна врата. — Вървете. Ще почакам тук.

— Виж, ако си сигурен... — почнах аз.

— Айде бе, човече, какво искаш от мен? Тръгвай!

— Сигурен е. — Усмихнах се на Дебора. Тя само поклати глава — странно съчетание между раздразнение на по-малка сестра и горчив

полицейски хумор. Заобиколи колата и тръгна към вратата. Аз я последвах.

Игрището беше хладно и тъмно, което не ме изненада. Все пак беше рано сутринта. Несъмнено Стебан знаеше къде е ключът за осветлението, но не ни бе казал. Деб свали фенера от колана си и насочи лъча към леда. Задържах дъх, когато светлината попадна върху едната врата, после върху другата. Тя бавно плъзна лъча по периметъра, на няколко пъти го спря, после каза:

— Нищо. Мамка му.
— Изглеждаш разочарована.

Тя изсумтя и тръгна да излиза. Аз стоях на сред пързалката и чувствах студа, който се излъчваше от леда. Отдадох се на щастливи размисли. Въщност, ако трябва да съм по-точен — на недотам щастливите си размисли.

Понеже когато Деб се извърна, за да излезе, чух тъничък глас някъде зад гърба ми. Хладен сух кикот, познато гъделичкане с перо непосредствено под прага на слуховото усещане. Скъпата Дебора излезе, а аз стоях неподвижен на леда, притворил очи, заслушан в мята стар приятел и онова, което имаше да ми каже. Не беше кой знае какво — само приглушен шепот, стаен някак си, но аз слушах. Чух го да се киска и глухо да шушне ужасяващи неща в едното ми ухо, докато другото ухо чу как Дебора нареди на Стебан да влезе и да запали лампите. Което той направи миг по-късно — и тогава приглушеният шепот неочеквано нарасна до кресчендото на великолепен жизнерадостен сарказъм и най-добронарамерен ужас.

„Какво има?“ — запитах учтиво. Единственият отклик беше вълна лудешко веселие. Представа нямах какво означава всичко това. Обаче когато се разнесоха първите писъци, не бях кой знае колко изненадан.

Стебан беше наистина неудържим. Издаваше дрезгаво сподавено грухтене, което звучеше, сякаш беше неизлечимо болен. Не влагаше в начинанието никакъв музикален усет.

Отворих очи. При тези обстоятелства ми беше невъзможно да се съсредоточа, а и така или иначе нямаше какво друго да чуя. Когато писъците стихнаха, шепотът вече беше спрял. В крайна сметка писъците казваха всичко, нали? И така отворих очи съвсем навреме, за да видя как Стебан прекосява като катапултиран разстоянието от

сервизното помещение от другата страна на пързалката и се плъзва към средата. Крещеше и ругаеше на испански — и накрая се заби в рекламните табла. Задраска и се изправи, а после се понесе към вратата, като все така грухтеше от ужас.

Дебора влезе забързано през вратата с изваден пистолет. Стебан се провря покрай нея и се запрепъва към дневната светлина.

— Какво има? — викна Дебора.

Наклоних глава, заслушан в последните отгласи на стихващия кикот, и докато ужасеното грухтене все още ечеше в ушите ми, разбрах.

— Мисля, че Стебан е открил нещо — казах спокойно.

22.

Дипломацията в полицията, както неведнъж се опитвах да внуша на Дебора, е хълзгава и дотеглива работа. А когато събереш две организации на изпълнителната власт, които пет пари не дават една за друга, съвместните операции проявяват тенденция да вървят много бавно, много повече на книга и с голяма доза подлагане на крак, взаимни извинения и прикрити обиди и закани. Забавно е да наблюдаваш всичко това, разбира се, но то разтяга разследването доста повече от необходимото. Затова минаха няколко часа след ужасяващото изпълнение на Стебан, преди пререканията около правомощията да стихнат и екипът ни реално да се заеме с разследването на малката щастлива изненада, която нашият нов приятел Стебан ни поднесе, когато отвори вратата на сервизното помещение.

Междувременно Дебора стоеше настрами и полагаше неимоверни усилия да овладее нетърпението си, без обаче да се старае особено да го прикрие. Капитан Матюс пристигна, неотлъчно следван от Ла Гуерта. Здрависаха се с колегите си от район Брауърд — капитан Муун и детектив Маклильън. Разрази се препирня, която трудно бих окачествил като учтива и която се свеждаше до следното: по силата на логиката Матюс беше сигурен, че откритите шест ръце и шест крака в Брауърд са част от разследването на неговия отдел във връзка с трите глави в Маями Дейд, към които липсват именно споменатите части. Той заяви, със слова, донякъде добронамерени и прости, че би било твърде пресилено да мислим, че ще открие три глави без телата, и после тук ще се окажат три съвсем различни тела без главите.

Муун и Маклильън също толкова обосновано подчертаха, че хората непрекъснато намират глави из Маями, но в Брауърд това е малко по-необично и сигурно затова те го приемат доста по-серизно, а и така или иначе, не биха могли да потвърдят със сигурност връзката, докато не бъде извършена известна предварителна работа, а тя несъмнено следва да бъде направена от тях, след като е в

техните правомощия. Разбира се, с удоволствие ще споделят резултатите.

Естествено за Матюс подобно нещо беше неприемливо. Той надлежно обясни, че хората от Брауърд не знаят какво да търсят и могат да пропуснат нещо или да съсипят някое съществено доказателство. Не, разбира се, поради глупост или некомпетентност, не! Бил повече от сигурен, че хората от Брауърд са компетентни и прецизни.

Както можеше да се очаква, изявленietо му не бе посрещнато с въодушевление и желание за сътрудничество от страна на Муун, който, донякъде емоционално, отбеляза, че очевидно неговият отдел е пълен не с друго, а с второразредни малоумници. Тук капитан Матюс вече беше твърде вбесен, така че отвърна любезното: „Не, в никакъв случай не второразредни“. Сигурен съм, че спорът щеше да приключи с бой с юмруци, ако не беше дошъл един господин от Отдела по правни спорове във Флорида, овластен да реферира.

Отделът по правни спорове е своеобразно ФБР на територията на щата. Хората там разполагат с правомощия навсякъде и по всяко време и за разлика от персонала на ФБР, са уважавани от повечето местни ченгета. Въпросният офицер беше среден на ръст, с бръсната глава и късо подстригана брада. Не ми се стори кой знае колко впечатляващ, но когато застана между двамата доста по-едри капитани от полицията, те незабавно мълкнаха и направиха крачка назад. Той набързо се разпореди. Страстите се уталожиха, работата беше организирана и се върнахме към чистата и добре подредена сцена на груповото убийство.

Човекът от Отдела по правни спорове постанови, че правомощията принадлежат на Маями Дейд, освен и докато тъканните прости не докажат, че между разченените трупове тук и главите там няма връзка. Изразено конкретно и недвусмислено, това означаваше, че капитан Матюс ще бъде фотографиран пръв от сбирщината репортери, които вече се тълпеше отвън.

Анхел пристигна и се захвана за работа. Аз нямах и най-малка представа с какво да се заема. Не визирям препирнята около правомощията. Не, аз бях много по-загрижен заради самото събитие, което ми даде много материал за размисъл. Убийствата и разпределението на месото, което само по себе си беше пикантно, не

ме трогнаха особено. Както можеше да се очаква, хвърлих поглед в малкия килер на ужасите на Стебан още преди идването на полицайите. Ще ме обвините ли в това? Исках само да уловя усещането за касапница и да се опитам да разбера защо моят скъп непознат бизнес партньор е избрал да стовари останките тук. Наистина — исках само да надникна.

Затова веднага щом Стебан излетя навън, квичаш и грухтящ като свиня, задавила се с грейпфрут, нетърпеливо се промъкнах до сервизното помещение, за да видя какво толкова го е впечатлило.

Този път частите не бяха старателно обвити. Вместо това бяха подредени на четири групи върху пода. Погледнах по-отблизо и осъзнах нещо изумително.

Единият крак бе положен успоредно на дясната страна на помещението. Блед, обезкърен, синьо-бял, а около глазена имаше дори малка златна верижка със сърчице. Много приятно наистина, без никакви кървави петна — безспорно елегантна работа. Едната от двете тъмни ръце с еднакво добри срезове бе сгъната и положена покрай крака с лакътя навън. Останалите крайници бяха подредени аналогично непосредствено до тях.

Трябваше ми малко време. Премигнах и изведнъж всичко се намести, а аз наистина положих усилие да не се разсмех като ученичка — нали Дебора ме бе нарекла така.

Понеже той бе подредил ръцете и краката в букви и тези букви образуваха една-единствена пристрастна дума: УУУ.

Трите трупа бяха прецизно положени под това УУУ в дъга, като малка сладка шегичка на Хелоуин.

Ама че разбойник!

Възхищавах се на духовитостта на този шегаджия, но не можех да проумея защо е избрал да изложи своята композиция тук, в това помещение, вместо навън, върху леда, където можеше да получи признанието на по-широка аудитория. Наистина, помещението не беше малко, но стигаше само колкото да подреди крайниците. Защо?

Докато размишлявах, външната врата към игрището се отвори с дрънчене — несъмнено пристигаха първите лястовици от спасителния екип. Миг по-късно през широко отворената врата над леда и в гърба ми повя студен въздух.

Хладното течение се спусна по гърба ми. Откликна му топъл поток, устремен нагоре по същия път. Ловко се промъкна в мрачните гъбини на съзнанието ми и някъде дълбоко в безлунната нощ на моя мозък на влечуго нещо се промени, и аз почувствах Мрачния странник раздразнено да се примирява с нещо, което дори не бях чул, нито разбрал, но по някакъв начин то бе свързано с изначалната неотложност на хладния въздух; и стените се прихлупиха, и едно натрапчиво усещане за...

Правилност. В това нямаше никакво съмнение. Някъде тук беше само простото, внятно право и то доставяше удоволствие на моя мрачен автостопаджия, то го въодушевяваше и му носеше удовлетворение по неразбираем за мен начин. А над всичко това виташе странното усещане, че ставащото е много познато. Нищо не разбирах, но нещата стояха така. И преди да вникна по-дълбоко в тези чудати откровения, един набит млад мъж в синя униформа настоя да отстъпя по-далеч и да държа ръцете си така, че да ги вижда. Несъмнено беше сред първитеiformени, които идваха, и пистолетът му сочеше към мен по твърде убедителен начин. Понеже имаше само една тъмна вежда, която разсичаше лицето му, и на пръв поглед никакво чело, реших, че няма да е зле да се съобразя с желанията му. Приличаше точно на ония бавно загряващи гадове, които могат да застрелят невинен човек — или дори мен. Отдалечих се от стаичката.

За съжаление моето оттегляне разкри малката диорама в стаичката и на младия мъж изведнъж му се видя наложително да открие място, където да се освободи от закуската си. Направи го в голяма кофа за боклук на пет-шест метра, с изобилие от грозни звуци. Стоях неподвижен и го чаках да приключи. Много лош навик — да оплескаш всичко наоколо с полусмляна храна! Много нехигиениично. И това ми било пазител на обществения ред!

Ощеiformени затрополиха вътре и скоро моят антропоморфен приятел си намери нови другарчета, които да споделят кофата за боклук с него. Шумът беше крайно неприятен, да не говорим за вонята. Аз обаче учтиво ги изчаках, понеже пистолетите се отличават с тази си очарователна характеристика, че с тях може да стреля и някой, който повръща. Най-после единият отiformените се изправи, избърса лицето си с ръкав и започна да ме разпитва. Скоро

бях класифициран и изблъскан встради с указанието да не ходя никъде и да не пипам нищо.

След това пристигнаха капитан Матюс и детектив Ла Гуерта, а когато те накрая поеха случая, си отдъхнах. Сега вече можех да ходя навсякъде и да пипам всичко — но аз просто седях и мислех. И нещата, за които мислех, бяха изненадващо обезпокоителни.

Защо композицията в това помещение ми изглеждаше позната?

Ако не се върнеш към състоянието си на идиотщина от тази сутрин и не си повярваш, че съм извършил всичко това, наистина не можех да обясня защо то ми изглежда толкова възхитително познато. Разбира се, не го бях направил аз. Вече се срамувах от нелепостта на подобна идея. Ууу, наистина. Дори не си струваше да хабя време, за да се надсмея над себе си. Абсурдно.

И така, защо ми изглеждаше познато?

Въздъхнах и се отдалох на едно друго усещане — на объркаността. Просто нямах представа какво става, освен че по някакъв начин съм част от него. Подобно откровение не изглеждаше особено утешително, понеже безспорно потвърждаваше всички мои досегашни щателно обосновани аналитични изводи. Ако изключех абсурдната идея, че съм го направил, без да зная, а аз я изключвах, то всяко следващо обяснение ставаше още по-неправдоподобно. И така, обобщението на Декстър върху случая гласеше както следва: той по някакъв начин е замесен, но дори не знае какво означава това. Чувствах малките колелца на някога гордия ми мозък да изскочат от релсите и да дрънчат по пода. Дрън-дрън. Уха, Декстър дерайлира.

За късмет появата на Дебора ме спаси от пълен колапс.

— Ела — безапелационно нареди тя. — Отиваме на втория етаж.

— Мога ли да попитам защо?

— Ще разговаряме с хората от администрацията. Да видим дали не знаят нещо.

— Щом са от администрацията, все трябва да знаят нещо — предположих.

Дебора ме изгледа продължително, после настоя:

— Хайде.

Подчиних се. Сигурно заради нетърпящия й противоречие тон.

До асансьора във фоайето стоеше полицай от Брауърд. През множеството стъклени врати видях още неколцина, застанали до

някаква бариера. Деб измарширува до полицая до асансьора и каза:

— Аз съм Морган.

Той кимна и натисна бутона за горните етажи. Изгледа ме с безизразно лице, което говореше много.

— И аз съм Морган — казах му.

Той продължи да ме зяпа, после извърна глава и зарея поглед през стъклените врати.

Асансьорът пристигна с приглушен звън. Дебора влезе и така бълсна бутона с ръка, че накара полицая да вдигне поглед към нея. Вратата се затвори.

— Защо си толкова сърдита, сестричке? — попитах я. — Нали това искаше да правиш?

— Занимавам се с дреболии и всички го знаят — изръмжа тя.

— Обаче детективски дреболии — натъртих.

— Онази кучка Ла Гуерта пак се намеси — изсъска Дебора. — Щом приключва с това пилеене на време тук, трябва отново да поема наряда си при курвите.

— О, боже! В малкия си секси костюм?

— В малкия си секси костюм — каза тя и преди да успея да формулирам магичните слова на утеха, пристигнахме на административния етаж и вратите на асансьора се отвориха. Деб излезе, аз я последвах. Открихме салона за персонала — там хората чакаха на опашка, докато законът, в цялото си величие, намери време да слизходи към тях. При вратата на салона стоеше още един полицай от Брауърд, най-вероятно за да не вземе някой да се чупи към канадската граница. Дебора му кимна и влезе. Следвах я без кой знае какъв ентузиазъм. Оставих на ума ми да разнищва моя проблем. Миг по-късно бях изтръгнат от унеса си, защото Дебора ми кимна и поведе един намръщен млад мъж с мазно лице и дълга отблъскваща коса към вратата. Аз пак се затътрих след нея.

Очевидно го изолираше от останалите, за да му зададе няколко въпроса. Много добра полицейска процедура, но ако трябва да съм искрен докрай — не радваše сърцето ми. Знаех, без да знам откъде, че никой от тези хора няма нищо съществено, с което да помогне. Ако съдех по първия екземпляр, сигурно спокойно можех да приложа горното обобщение както към убийството, така и към целия му живот. Това именно беше скучната рутинна работа, която бяха подхвърлили на

Деб, понеже макар и да беше свършила добра работа, за капитана тя си оставаше натрапница. И той ѝ бе възложил най-досадната за един следовател работа, колкото да се занимава с нещо и да не му се мярка пред очите. А мен ме бяха прикачили към нея, защото тя бе настояща. Сигурно искаше да види дали посредством фантастичните си екстрасенски способности ще мога да отгатна какво е закусил този канцеларски плъх. Един поглед към тена на младия джентълмен ми беше достатъчен, за да разбера, че закусва със студена пица, картофен чипс и литър пепси. Това съсипваше кожата му и го изпълваше с тъпа раздразнителност.

Въпреки това последвах мистър Свадливко и Дебора в конферентната зала в дъното на коридора. В средата ѝ стоеше дъбова маса с десет стола с високи облегалки, до стената с прозорците имаше бюро с компютър и аудио-визуална техника. Когато Деб и пъпчивият ѝ млад приятел седнаха и започнаха да си разменят намръщени гримаси, разсеяно се отправих към бюрото. Под прозореца до него имаше малък рафт. Погледнах през прозореца. Почти непосредствено под мен тълпата репортери растеше. Вратата, през която влязохме със Стебан, беше заобиколена от патрулни коли.

Огледах рафта с надеждата да разчистя малко място и да се облегна на благоразумно разстояние от разговора. На него бяха струпани папки от кафява хартия, а върху тях беше кацнал малък сив обект. Квадратен и пластмасов. Черна жица свързваше това нещо с компютъра отзад. Протегнах ръка, за да го отместя.

— Ей — обади се начумереното създание, — не барай камерата!

Погледнах Деб. Тя отвърна на погледа ми и мога да се закълна, че ноздрите ѝ се раздуха като на кон пред стартова бариера.

— Кое? — тихо попита тя.

— Насочил съм я към входа долу — отвърна той. — Сега ще трябва да я пренастройвам. Човече, що ти трябва да се ровиш в нещата ми?

— Той каза камера — казах на Дебора.

— Камера — повтори тя.

— Да.

— Работи ли? — обърна се тя към Прекрасния принц.

— Какво? — Той я зяпна, все още отдален на усилието да възстанови гримасата на праведно недоволство върху лицето си.

— Камерата — повтори Дебора. — Работи ли?

Той изсумтя и обърса носа си с пръст.

— Как мислиш? Че ще го направя туй чудо, а то няма да работи ли? Двеста долара. Работи идеално.

Погледнах през прозореца накъде сочи камерата, а той отново занарежда монотонно:

— Имам си уебсайт и всичко. Катхауз-точка-ком. Хората могат да гледат отбора, когато идва и когато си тръгва.

Дебора се изправи, застана до мен и погледна през прозореца.

— Насочена е към вратата — казах аз.

— Ами да де — щастливо възклика нашийят приятел. — Как иначе хората в моя уебсайт ще гледат отбора?

Дебора се извърна и го изгледа. След около пет минути той пламна и сведе очи към масата.

— Тази нощ камерата работеше ли? — попита тя.

— Ами да — промърмори той, без да вдига поглед. — Сто на сто. Предполагам де.

Дебора се обърна към мен. Компютърните ѝ познания се изчерпваха с умението да попълва стандартните пътни доклади. Аз бях малко по-вътре с нещата.

— На какъв режим е? — попитах темето на младия мъж. — Изображенията архивират ли се автоматично?

Този път той вдигна глава.

— Активира се на всеки петнайсет минути и хвърля всичко направо в харддиска. Обикновено на сутринта го изтривам.

Дебора толкова силно впи пръсти в ръката ми, че щеше да ми раздере кожата.

— А тази сутрин изтри ли го?

— Не. — Той отново извъртя очи встрани. — Нали цъфнахте тука, тропахте насам-натам, вдигнахте шум до небесата и какво ли не. И пощата си не съм проверил.

— Бинго! — Дебора ме погледна, после каза на нашия злощастен хипи:

— Ела тук.

— Ъ? — каза той.

— Ела — повтори тя, а той бавно се изправи с увисната челюст и затърка кокалчетата на ръката си.

— Какво?

— Ела тук, ако обичаш — нареди Дебора с механичния глас на старо ченге и той се подчини. — Покажи ни записите от снощи!

Той зяпна компютъра, после нея.

— Защо?

Ах, тайнствата на човешкия интелект!

— Защото — Дебора говореше подчертано бавно и прилежно — мисля, че не е изключено да си заснел убиеца.

Той се втренчи в нея и замига, после лицето му пламна.

— Невъзможно!

— Възможно е — казах аз.

Той се втренчи в мен, после в Деб, после челюстта му увисна.

— Изумително — задъха се нашият приятел. — Без майтап?

Искам да кажа... Ама вярно ли? Искам да кажа... — Изчерви се още по-силно.

— Можем ли да погледнем снимките? — запита Деб. Той застина за секунда, после се метна към стола до бюрото и хвана мишката. Екранът изведнъж оживя, а Прекрасният принц екзалтирано раздвижи пръсти по клавиатурата и клавиша на мишката. — Кое време да задам като начало?

— По кое време си тръгват всички? — попита Дебора.

— Снощи нямахме нищо... — Той сви рамене. — Всички си тръгнаха към... към осем беше.

— Сложи полунощ — казах аз и той кимна.

— Добре. — За момент продължи мълчаливо да движи пръсти по клавиатурата, промърмори едно „Хайде!“, а после занарежда: — Само шестстотин мегахерца е. Не искат да го ъпгрейдват, ама е дяволски бавен и не ще... Добре... — Изведнъж мълъкна.

На монитора изплува огромно тъмно изображение: слабо осветеният паркинг под нас.

— Полунощ. — Той се взря в екрана.

Петнайсет минути по-късно картината трепна и пак застина непроменена.

— Необходимо ли е да гледаме това пет часа? — попита Дебора.

— Раздвижи курсора — казах аз. — Виж рубриките или нещо, което се движи.

— Добрее — проточи той. Бързо прокара пръсти по клавиатурата и картините се заредиха през секунда. Първоначално не се различаваха кой знае колко: един и същ паркинг, една и съща светлина в ъгъла на паркинга. След около петдесет кадъра обаче изведенъж изплува някакъв образ.

— Камион! — каза Дебора.

Нашето скъпо недорасло дете поклати глава.

— Охраната — каза то и на следващия кадър колата на охраната наистина стана ясно различима.

Кадрите отново се заредиха един след друг, вечни и неизменни. На всеки трийсети или четирийсети виждахме как минава камионът на охраната, после — пак нищо. Това продължи няколко минути, после еcranът притъмня и се установи дълъг интервал.

— Мамка му — възклика моят омазнен нов приятел.

— Да не би камерата да е повредена? — Дебора го изгледа строго.

— А, не — поясни той. — Всяка вечер към три охраната паркира от другата страна и заспива. За такива пари — толкова работа. — Изсумтя и продължи да прехвърля экрана.

И после изведенъж...

— Чакай — викнах.

Върху экрана изникна закрит камион и спря пред вратата под нас. Картината пак трепна и изображението се промени. До камиона вече стоеше някакъв мъж.

— Можеш ли да го увеличиш? — запита Дебора.

— Увеличи го — обадих се, преди той да успее отново да си окачи намръщената физиономия. Младежът раздвижи курсора, освети тъмната фигура от экрана и кликна с мишката. Картината изплува в уголемен формат.

— Не се надявайте на по-голяма резолюция — рече той. — Пикселите...

— Мълкни — каза Дебора. Така се беше втренчила в экрана, че се уплаших да не го разтопи. Аз също се взрях в него. Не разбирах какво вижда.

Беше тъмно, а мъжът — прекалено далече, за да съм сигурен, но от няколкото дреболии, които различих, нещо в него ми се стори странно познато. Начинът, по който стоеше замръзнал върху экрана на

компютъра, стъпил с леко разкрачени крака, цялостното внушение на профила му... Колкото и смътно да беше изображението, то някак си допълваше нещо. В гъбините на мозъка ми избликна съскаш кикот, заля ме като заключителен акорд на концертен роял и изведнъж ми се стори, че той невероятно много прилича на...

— Декстър? — Гласът на Дебора се разнесе като съскащо сподавено грачене.

Да, наистина.

Много приличаше на Декстър.

23.

Дебора трябва да бе отпратила младежа, защото когато отново вдигнах глава, бяхме сами. Тя стоеше пред мен. Въпреки синята униформа сега изобщо нямаше вид на ченге. Изглеждаше разстроена и сякаш не можеше да реши дали да крещи, или да плаче. Приличаше на мамичка, чието любимо малко момченце я е разочаровало особено много.

— Е? — попита тя.

Трябва да призная, че имаше право.

— Не е толкова страшно — уверих я. — А ти какво ще кажеш?

Тя ритна един стол. Той падна.

— По дяволите, Декстър, не ми се прави на остроумен. Кажи... Кажи, че не си ти! — Аз мълчах. — Добре, тогава ми кажи, че си ти! Само ми кажи НЕЩО! Каквото и да е.

— Аз... — Поклатих глава. Наистина нямаше какво да кажа, затова отново поклатих глава. — Почти съм сигурен, че не съм аз. Искам да кажа... не мисля, че съм аз. — Това и на мен ми прозвучава неубедително.

— Какво означава „почти сигурен“ — попита Деб. — Значи ли, че не си сигурен? Че има вероятност на снимката да си ти?

— Ами... — Брилянтен отговор на такъв въпрос, наистина. — Може би. Не зная.

— Какво означава „не зная“ — че не знаеш дали искаш да ми кажеш, или че наистина не знаеш дали на тази снимка си ти?

— Почти съм сигурен, че не съм аз, Дебора — повторих. — Наистина не съм сигурен. Обаче прилича на мен, нали?

— По дяволите! — Тя ритна падналия стол и той се блъсна в масата. — Как може да не знаеш, по дяволите?

— Малко ми е трудно да обясня.

— Пробвай!

Отворих уста, но за пръв път през живота ми от нея не излезе нищо. Сякаш останалото не беше достатъчно, но изглежда, и

остроумието ми изневеряваше.

— Просто... Сънувах... тези неща, но... Деб, наистина не знае
— едва измърморих.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите! — Дебора зарита
стола.

Нямаше как да не приема нейния анализ на ситуацията.

Отново ме връхлетяха всички мои по-ранни догадки. Само че този път по-отчетливи и по-арогантни. Разбира се, че не съм аз, как бих могъл да съм аз? Нямаше ли да знае, ако бях аз? Очевидно не, скъпо момче. Очевидно ти нищо не знаеш. Понеже мрачните, скрити гълбини на нашите малки умове ни разправят всякакви неща, които се преливат с реалността, но снимките не лъжат.

Деб предприе нов ред от безмилостни атаки срещу стола. После ме изгледа. Лицето ѝ пламтеше и повече от всякога очите ѝ приличаха на очите на Хари.

— Добре. Ето как стоят нещата... — Примила и замълча за момент, сякаш двамата разбирахме, че току-що е изрекла нещо съвсем в стила на Хари.

За миг добих усещането, че Хари е в стаята, при мен и при Дебора, все едно и двамата бяхме много различни, но и двамата бяхме негови деца, два странини юмрука на неговото забележително наследство. Дебора разхлаби малко въображаемия корсет, в който се беше стегнала, и заприлича на човек. От известно време не я бях виждал такава. Остана задълго загледана в мен, после се извърна.

— Ти си ми брат, Декс.

До голяма степен бях сигурен, че не възнамеряваше да каже точно това.

— Никой няма да те обвини в нищо — уверих я.

— Майната ти, ти си ми брат! — озвъби се тя и яростта ѝ наистина ме изненада. — Не знае какво е станало между теб и баща ми. Никога не говорехте за това. Знае обаче как би постъпил.

— Щеше да ме предаде — казах аз и Дебора кимна. Нещо проблесна в очите ѝ.

— Ти си единственият ми роднине, Декстър.

— Не е кой знае каква придобивка, нали?

Стояхме загледани един в друг. Гледах сълзата, която падна от лявото ѝ око и се спусна по бузата ѝ. Тя я избръска, пое дълбоко дъх и

се извърна към прозореца.

— Не е — съгласи се. — Но той нямаше да те предаде. Аз обаче мисля да го направя. — Загледа се през прозореца далеч към хоризонта. — Трябва да приключи с разпитите. Оставям на теб да решиш дали тези свидетелства са актуални. Вземи диска, виж го на компютъра си и реши каквото имаш да решаваш. Ще мина да го прибера и да чуя какво ще ми кажеш, когато свърша тук и преди да поема дежурството си. — Погледна си часовника. — Ако трябва да те предам, ще го направя. — Отново ме загледа. — По дяволите, Декстър! — каза с обич и излезе.

Отидох до прозореца и погледнах навън. Под мен все така кипеше водовъртеж от полициаи, репортери и грачещи зяпачи. Далеч отвъд паркинга се виждаше магистралата. Колите и камионите профучаваха на границата на позволените за Маями деветдесет и пет мили в час. Отвъд магистралата, в мъглявата далечина, трептеше изгревът.

А тук, на преден план, стоеше зашеметеният и се взираше през прозореца към един град, който не говореше, а и да говореше, пак нямаше да му каже кой знае какво.

По дяволите, Декстър!

Не зная колко дълго съм стоял така, но все пак накрая осъзнах, че тук няма да намеря отговорите. Компютърът на нашия човек обаче сигурно можеше да ми каже нещо. Отидох до бюрото. Имаше записвачка. В най-горното чекмедже намерих кутия дискове. Сложих един във флопито, записах целия файл със снимки и извадих диска. Задържах го. Нямаше какво да кажа. Сигурно си въобразявах, но ми се стори, че дочух слабия кикот на неясния глас от задната седалка. За всеки случай изтрих файла от харддиска.

На излизане полицайте от Брауърд не ме спряха, нито ми казаха нещо, но зад безразличието имолових неотстъпчивост и подозрение.

Зачудих се дали демонстрират това, на което казват съзнание. Нямаше как всъщност да узная. За разлика от бедната Дебора, която се разкъсваше от чувство на лоялност към толкова много неща, че се чудех как ги съвместява в мозъка си. Възхищавах се на решението ѝ да ме остави да решава приложимостта на доказателствата. Много красиво. Съвсем в стила на Хари. Все едно да оставиш зареден пистолет на масата пред виновен приятел и да си тръгнеш със съзнанието, че

вината ще дръпне спусъка и ще спести на града съдебните разходи. В света на Хари човешкото съзнание не можеше да преживее подобен позор.

Както обаче Хари много добре знаеше, неговият свят отдавна беше мъртъв, а аз нямах съзнание. Затова не можех да осъзная позора, не можех да изпитам и чувство за вина. Разполагах само с един диск и с няколко снимки върху него. Естествено тази снимки бяха по-безсмислени и от съзнанието.

Трябваше да има някакво обяснение, според което Декстър не можеше да се разхожда с камион из Маями насян. Разбира се, повечето шофьори по пътя, изглежда, се справят с това, но поне когато потеглят, са отчасти будни, нали? А пък ето, аз — изпълнен с жизнерадост и с блеснал поглед — съвсем не съм човекът, който ще тръгне да скита из града и да убива несъзнателно. Не, аз бях човек, който иска да е буден във всеки миг. А и ако държим да сме изчерпателни, трябва да споменем нощта на околовръстното шосе. Физически беше невъзможно да хвърля главата към собствената си кола, нали?

Освен ако не държах да повярвам, че мога да съм на две места едновременно, в което имаше някакъв смисъл, ако приемех, че само съм си мислел, че съм седял там в колата си и съм гледал как някой хвърля главата, докато всъщност аз съм хвърлил главата към собствената си кола и после...

Не. Абсурдно. Не можех да искам последните отломки от мозъка ми да повярват в подобна небивалица. Трябваше да има някакво много просто логично обяснение и щях да го намеря — и макар да приличах на човек, който се опитва да убеди сам себе си, че под леглото няма нищо, ето, казвам го на висок глас.

„Има някакво просто, логично обяснение — казах си. И понеже никога не можеш да си сигурен кой те чува, добавих: — И под леглото няма нищо“.

Отново обаче единственият отговор, който получих, беше твърде многозначителното мълчание от страна на Мрачния странник.

Не открих отговора и на път за вкъщи въпреки обичайната жизнерадостна кръвожадност на останалите шофьори. Или ако трябва да съм съвсем искрен, не открих смислени отговори. Нелепите варианти изobilстваха. Те обаче кръжаха около неизменната главна презумпция, а именно че не всичко става единствено в главата на

нашето любимо чудовище, а на мен ми беше много трудно да приема подобно нещо. Може би просто в момента не се чувствах по-луд от обикновено. Не откривах бели петна, нямах усещането, че мисля побавно или по по-особен начин, и до този момент не бях забелязал да водя разговори с невидими приятели.

Освен насьн, разбира се, но това май не се брои. Не сме ли всички луди в сънищата си? Какво друго е сънят, в крайна сметка, освен процес, посредством който стоварваме лудостта си в непроницаемата яма на подсъзнанието и излизаме от другата страна, готови да ядем хляб вместо децата на съседа?

Като оставим сънищата, всичко останало изглеждаше съвсем смислено: някой хвърля главата към мен на околовръстното, оставя Барби в апартамента ми и подрежда телата по любопитни начини. Някой друг, не аз. Не скъпият мрачен Декстър. Онзи, когото бяха уловили снимките на този диск. Щях да разгледам записа и веднъж завинаги да докажа, че...

Че има голяма вероятност убиецът да съм аз?

Добре, Декстър. Много добре. Казах ти, че има логично обяснение. Някой друг, който всъщност съм аз. Разбира се. Много смислено, нали?

Прибрах се и внимателно огледах апартамента. Сякаш никой не ме чакаше. Нямаше и повод някой да ме чака, разбира се. Малко обезпокоително беше обаче, понеже този архибяс, който тероризираше целия град, знаеше къде живея. Доказал беше, че е от чудовищата, които са способни на всичко. По всяко време можеше да влезе и да остави още части от кукли. Особено ако той беше аз.

Което, разбира се, той не беше. Определено не беше. Щях да открия някоя дреболия на снимките, която да докаже, че приликата е съвсем случайна, а фактът, че в такава степен улавям някои неща около убийствата, също несъмнено беше случаен. Да, това очевидно бе поредица от съвсем логични чудовищни съвпадения. Сигурно трябваше да кандидатствам за Книгата на Гинес. Зачудих се какъв ли е световният рекорд за това да не си убеден, че си извършил поредица убийства?

Сложих един диск на Филип Глас и се настаних в креслото си. Музиката раздвижи пустотата в мен и след няколко минути донякъде си възвърнах привичното за мен спокойствие и ледена логика. Отидох

до компютъра и го пуснах. Сложих диска във флотито и разгледах снимките. Прехвърлях ги напред и назад и направих всичко, което знаех, за да изчистя образите. Пробвах неща, за които само бях чувал, импровизирах, но не се получи. В крайна сметка се оказах там, откъдето бях тръгнал. Просто беше невъзможно да се сдобия с резолюция, която да направи лицето на мъжа по-ясно. Въпреки това се взирах в снимките. Раздвижвах ги под различен ъгъл. Разпечатах ги и ги поднесох към светлината. Направих всичко, което би направил всеки нормален човек, и макар да останах доволен от имитацията, не открих друго, освен че човекът на снимките прилича на мен.

Не можех да си създам конкретно мнение за нищо, дори за дрехите му. Носеше риза, която можеше да е и бяла, и бежова, и жълта, или дори бледосиня. Светлината на паркинга го оцветяваше в розово-оранжево и беше противопоказана за всяко криминално разследване. Като оставим това и липсата на резолюция на картина, не можех да кажа повече. Носеше дълги светли свободни панталони. Почти стандартни дрехи, които всеки би могъл да облече, дори и аз. А аз се обличах толкова често по този начин, че стигаше да екипираш цял взвод подобия на Декстър.

Успях да увелича кадъра с камиона дотолкова, че да различа буквата „A“, а под нея „B“, последвано от „R“ и „C“ или „O“. Камионът обаче беше паркиран далеч от камерата и не успях да разчета повече.

Никоя от другите снимки не ми подсказа нищо. Отново прегледах цялата поредица: мъжът изчезва, отново се появява и после камионът тръгва. Нито един благоприятен ъгъл, нито случайни проблясъци към номера му — и никаква причина да кажа със сигурност, че това е или не е ловкият сънуващ Декстър.

Когато най-после вдигнах поглед от компютъра, вече бе нощ. Направих онова, което всеки нормален човек би направил още преди няколко часа: просто спрях. Нямаше какво друго да направя, освен да чакам Дебора. Щях да оставя бедната си изтерзана сестра да ме завлече до затвора. В крайна сметка по един или друг начин аз бях виновен. Наистина трябваше да ме затворят. Може би дори щяха да ме сложат в килията на Макхейл. Той щеше да ми покаже танца на плъха.

И с тази мисъл направих нещо наистина удивително.

Заспах.

24.

Не сънувах нищо, нямах и усещането, че пътувам извън тялото си; не видях шествие от призрачни образи или обезглавени и обезкървени трупове. Нямаше подаръци, които да танцуват в главата ми. В нея нямаше нищо, дори аз не бях там. Нищо, освен един мрачен сън, сън извън времето. Въпреки това, когато телефонът ме събуди, знаех, че обаждането е свързано с Дебора. Знаех и че тя няма да дойде. Грабнах слушалката с потна ръка.

— Да?

— Обажда се капитан Матюс — каза гласът. — Искам да говоря с детектив Морган.

— Тя не е тук — отвърнах и сякаш краката ми се подкосиха при мисълта какво може да означава това.

— Хмм. Всъщност това не е... Кога си тръгна?

Инстинктивно хвърлих поглед към часовника. Девет и петнайсет. Изпотих се.

— Изобщо не е идвала — отвърнах.

— Казала е обаче, че тръгва към апартамента ти. Дежурна е, трябваше да е тук.

— Изобщо не е идвала тук.

— По дяволите! Казала е, че разполагаш с някакви улики, от които се нуждаем.

— Така е — потвърдих и затворих телефона.

Наистина разполагах с улики, това беше повече от сигурно. Само че не бях съвсем категоричен какво означават те. Трябваше обаче да реша, а не разполагах с много време. Или — ако трябва да съм по-точен — не мислех, че Дебора разполага с много време.

Отново не знаех откъде знам това. Не си казах: „Хванал е Дебора“. В ума ми не изникна някаква тревожна картина за надвисната над нея гибел. Не бях споходен от ненадейно прозрение, нито си рекох: „Боже, Деб вече трябваше да е тук. Не ѝ е присъщо да закъснява“.

Просто когато се събудих, знаех, че Деб ще дойде да ме вземе, а тя не беше дошла. Знаех и какво означава това.

Той я беше хванал.

Хванал я беше заради мен — в това вече бях убеден. Обикаляше все по-близо и по-близо около мен — влизаше в апартамента ми, оставяше ми малки послания чрез жертвите си, дразнеше ме с намеци и бързо прелитащи картини, с внушения за онова, което правеше. А сега беше толкова близо, колкото беше възможно, без да е в същата стая. Отвлякъл беше Деб и чакаше с нея. Чакаше мен.

Къде обаче? И колко щеше да чака, преди да изгуби търпение и да започне играта без мен?

А аз много добре знаех кой ще му е другар в игрите без мен — Дебора. Дошла беше в апартамента ми, облечена за работа в костюм на проститутка, а той едва ли е мечтал за по-добър подарък. Сигурно си е помислил, че е Коледа. Хванал я е и тази вечер тя щеше да е жертвата му. Не исках да си я представям така — здраво завързана и разпъната да наблюдава как бавно и завинаги от нея изчезват ужасни части. Обаче сигурно щеше да стане точно така. При тези обстоятелства вечерта щеше да се превърне в щуро забавление, но не и за Дебора. Бях повече от сигурен, че не го искам. Не исках той да сътвори нещо дълготрайно и великолепно. Не и тази вечер. По-късно може би, с някой друг. Когато се поопознаем малко по-добре. Не и сега. Не с Дебора.

При тази мисъл, разбира се, всичко ми се стори по-поносимо. Много хубаво беше, че уредих този въпрос. Предпочитах сестра си жива, а не на малки обезкървени парчета. Чудесно, почти човешки от моя страна. Това вече беше уредено. Кое беше следващото? Сигурно можех да се обадя на Рита, да я заведа на кино или на разходка в парка. Или... я да видим — може би... Не зная... да спася Дебора? Да, това изглеждаше интересно. Обаче...

Как?

Имах някаква идея, разбира се. Познавах начина, по който той мисли — в крайна сметка нали и аз мислех като него. А той искаше да го намеря. Непрекъснато изпращаше това послание — явно и недвусмислено. Сигурен бях, че ще стигна до логичното и правилно местоположение, ако мога да изхвърля от главата си всички глупости, които ме разсейваха — всичките тези сънища, преследване на феи в

духа на Ню Ейдж и какво ли още не. Той не би отвлякъл Деб, освен ако не мислеше, че ми е показал всичко, от което едно умно чудовище би имало нужда, за да го намери.

Добре тогава, умни Декстър — намери го. Хвани похитителя на Деб. Остави неумолимата си логика да проследи нишката на събитията в обратен ред като глутница северни вълци. Натисни педала на мозъка си докрай, остави въздушната струя да се втурне през реактивните синапси на мощната ти мозък, докато не стигне до красивото, неизбежно заключение. Хайде, Декстър, хайде!

Декстър?

Здрави, има ли някой?

Очевидно не. Не чух въздушна струя от реактивни синапси. Чувствах се празен като никога. Нямаше я вихрушката на омаломощаващите емоции, разбира се, понеже не притежавах емоции, които да се завихрат. Резултатът обаче беше също толкова ужасяващ. Бях обесден и опустошен, сякаш наистина можех да чувствам. Дебора си беше отишла. Грозеше я ужасяващата опасност да се превърне в пленително произведение на пърформанса. А единствената ми надежда да продължи съществуването си под никаква форма, различна от поредицата снимки на мъртви тела, която висеше на дъската в лабораторията на полицията, беше нейният разсипан, поразен от церебрална смърт брат. Бедният неразговорлив Декстър седи в някакво кресло, а мозъкът му се върти в кръг и гони собствената си опашка, докато той вие към луната.

Поех дълбоко дъх. Никога не бях искал повече да бъда себе си. Положих усилия да се съсредоточа, да се стегна и когато една малка част от Декстър се завърна и запълни ехото в черепната ми кутия, осъзнах просто колко по човешки глупав съм станал. Всъщност тук нямаше кой знае каква мистерия. Беше повече от очевидно. Моят приятел беше свършил всичко, освен да изпрати официално уведомление, в което да пише: „Имаме честта да Ви поканим на вивисекцията на Вашата сестра. Мрачното настроение препоръчително“. Дори тази логика беше отвяна от пулсирация ми череп от една нова мисъл, която си запроправя път, за да се материализира, изпълнена с дефектна логика.

Когато Деб бе изчезнала, аз спях.

Възможно ли бе това отново да означава, че съм го направил, без да го съзнавам? Ами ако някъде вече съм разчленил Деб и съм я натъпкал в някой малък студен склад и...

Склад? Откъде ми дойде това?

Усещането за затвореност... правилният избор на сервизното помещение при хокейното игрище... студеният въздух, който пронизва гърба ми... Защо това имаше такова значение? Защо непрекъснато се връщах към него? Каквото и да се случеше, аз правех все едно и също. Връщах се към едни и същи нелогични сетивни спомени, а нямаше причина да го правя, поне според мен. Какво означаваха те? И защо изобщо трябваше да ми пука какво означават? Защото без разлика дали означаваха нещо, или не, те бяха единственото, с което можех да продължа. Трябваше да открия място, което да съответства на усещането за студена и непосредствена правилност. Нямаше друг начин, трябваше да го открия това място. Там щях да намеря Дебора, да намеря и себе си или не-себе си. Елементарно, нали?

Не. Изобщо не беше елементарно. Само опростенчески. Нямаше никакъв смисъл да обръщам внимание на призрачните тайни послания, които достигаха до мен от сънищата ми. Сънищата са лишени от съществуване в действителността, не оставят като Фреди Крюгер^[1] следи от нокти върху разбуждащия се свят. Не можех просто да се втурна навън и да подкарам колата безцелно в умопомрачителна паника. Нали съм хладно и логично същество. И също толкова хладно и логично заключих вратата на апартамента и тръгнах към колата. Все още нямах представа къде отивам, но необходимостта да стигна бързо там беше грабнала юздите и ме пришпорваше към кварталния паркинг, където държах автомобила си. Но на десетина метра от моето надеждно превозно средство се заковах на място, сякаш се бях натъкнал на невидима стена.

В купето светеше.

Положително не бях оставил лампите запалени. Паркирах през деня, а виждах, че вратите са затворени. Всеки крадец би оставил вратата отворена, за да избегне шума от затварянето.

Приближих се бавно, без изобщо да съм сигурен какво очаквам да видя и дали искам да го видя. Деляха ме три метра от колата, когато забелязах нещо на седалката до шофьора. Внимателно заобиколих и надникнах. Тя беше там.

Отново кукла Барби. Вече си имах цяла колекция.

Тази носеше малка моряшка шапка, къса риза и прилепнали розови панталони. Държеше миниатюрен куфар, на който пишеше „Кюнард“.

Отворих вратата и вдигнах куклата. Взех куфара от ръката на Барби и отворих и него. Нещо падна на пода на колата. Вдигнах го. Много приличаше на пръстена на Дебора. От вътрешната страна беше гравирано Д. М. — инициалите на Дебора.

Рухнах върху седалката, все така стиснал Барби в потните си ръце. Обърнах я. Сгънах краката ѝ. Размахах ръцете ѝ. Какво прави снощи, Декстър? О, играх си с кукли, докато един приятел кълцаше сестра ми.

Не губих излишно време, за да се чудя как корабната курса Барби е попаднала в колата ми. Очевидно това беше послание — или улика? Уликите обаче трябва да водят нанякъде, а тази сякаш водеше в грешна посока. Очевидно Деби беше отвлечена, но каква бе връзката с „Кюнард“? Как се вписваше това в тясното студено пространство за убийства? Не разбирах. Имаше всъщност едно място в Маями, което, изглежда, можеше да ми подскаже някаква следа.

Подкарах по Дъглас и за по-направо свърнах през Коконът Гроув. Трябваше да забавя, за да си проправя път през шествието щастливи имбецили, които танцуваха между магазините и кафенетата. Изглежда, всички те имаха твърде много пари и време, а и твърде малко улики, и трябваше да се въоръжа с повече търпение от обичайното, за да преплавам през тях, но не се разстроих особено, понеже всъщност не знаех къде отивам. Някъде напред, по Бейфрант Драйв, през Брикъл, към центъра. Не видях големи неонови надписи, окичени със светещи стрелки и окурожаващи думи, които да ме насочат: „Към дисекцията!“. Продължавах обаче. Вече приближавах пристанището и околовръстното Макартър зад него. Хвърлих поглед към кея. Над Гавърнмънт Кът се извисяваше корпусът на луксозен пътнически круизер. Нямаше и следа от кораб на „Кюнард“, разбира се. Аз обаче трескаво се опитвах да уловя някакъв знак. Всъщност не бях насочен към кораб за разходка по море — там е твърде оживено и персоналът си вре носа навсякъде. Стори ми се очевидно. Но някъде наблизо трябваше да има нещо, което да ми подскаже връзката. И какво означаваше всичко това? Нямах представа. Толкова настойчиво се

взирах в кораба, че можех да разтопя кърмата, но Дебора така и не изскочи от трюма, за да затанцува по палубата.

Продължавах да се оглеждам. До кораба товарните кранове се извисяваха в небето като изоставен реквизит от „Междузвездни войни“. Малко по-нататък, в тъмното под крановете, едва различих някакви контейнери. Огромни, пръснати по земята, сякаш някое гигантско и много отегчено дете беше хвърлило кашона с играчките си и строителните му кубчета се бяха разпилели. Имаше и хладилни контейнери. А зад тях...

Дай малко назад, момче!

Кой шепнеше, кой мърмореше тихо на самотния Декстър? Кой седеше зад мен сега; чий сух кикот се носеше от задната седалка? И защо? Какво послание отекваше в безмозъчната ми празна глава?

Контейнерите.

Някои от тях бяха хладилни.

Защо обаче контейнерите? Поради какво причина трябваше да се интересувам от купчина студени, плътно затворени пространства?

А, да. Добре. След като поставяш въпроса по този начин...

Възможно ли бе тук да е бъдещото местоположение на музея, указващ родното място на Декстър? С автентични, сякаш взети от натура експонати, включително редкия жив пърформанс с единствената сестра на Декстър.

Рязко извих волана и се измъкнах под носа на едно беемве с шумен клаксон. Показах среден пръст. Веднъж и аз да шофирам като кореняк от Маями, какъвто всъщност съм. После дадох газ към околовръстното.

Корабът остана отляво. Вдясно беше зоната с разхвърляните контейнери, заобиколена от верига и бодлива тел. Минах веднъж по алеята към кея и се опитах да овладея надигащата се вълна на увереност и високопарния хор на онова, което напомняше колежански бойни песни в изпълнение на Мрачния странник. Алеята свършваше при павилиона на пазача, контейнерите бяха доста по-нататък. Имаше врата, около която се мотаеха неколцина униформени господа. Невъзможно беше да продължа, без да отговоря на няколко неудобни въпроса. Да, искам да вляза и да поогледам. Нали разбирате, мисля, че тук мястото не е лошо за един приятел, който иска да накълца сестра ми.

Пресякох редица оранжеви конуси по средата на шосето, на около двайсетина метра от портала, и завих по пътя, по който бях дошъл. Сега корабът се издигаше вдясно. Свих вляво непосредствено преди моста към сушата и навлязох в обширна зона с терминал в единия край и ограда в другия. Оградата беше живописно окичена с парафириани от митницата на Съединените щати знаци, които заплашваха с най-строго наказание всеки, който пристъпи отвъд нея.

Оградата следваше главния път покрай голям, празен в този час паркинг. Обиколих го бавно, без да откъсвам поглед от контейнерите от другата страна. Навярно бяха от чуждестранни пристанища и чакаха да минат през митницата. Достъпът беше строго контролиран. Много трудно би било който и да е от тях да бъде внесен или изнесен от района, особено ако съдържа въпросния товар от телесни части и други подобни. Или трябваше да намеря някоя друга зона, или да призная, че преследването на неясни усещания, провокирани от поредица идиотски сънища и една оскъдно облечена кукла, си е чиста загуба на време. Колкото по-скоро признаех това, толкова по-голям беше шансът да намеря Дебора. Тя не беше тук. Нямаше и причина да е.

Най-после една логична мисъл. Вече се чувствах по-добре и несъмнено трябваше да съм доволен от това... но видях камиона с познати надписи, паркиран непосредствено зад оградата. Рекламата гласеше: „Алонсо Брадърс“. Тайфата в дъното на мозъка ми запя прекалено високо, че да чуя собственото си самодоволно хилене, затова забавих и спрях. По-умната част от мен тропаше на входната врата на мозъка ми и викаше: „Побързай! Побързай! Върви-върви-върви!“. Там отзад обаче влечугото се плъзна до прозореца с предпазлив и трепкащ език и аз застинах задълго неподвижен, преди накрая да сляза от колата.

Отидох до оградата и се изправих почти като актьор от филм за концентрационен лагер от времето на Втората световна война — с вкопчени в мрежата пръсти и впит гладен поглед в онова, което лежеше само на няколко непостижими метра от другата страна. Убеден бях, че трябва да има някакъв прост начин за създание с удивителен интелект като мен да влезе вътре, но неспособността ми да свържа една мисъл с друга навярно е показателна за състоянието, в което бях. Исках да вляза, а не можех. Затова стоях, прилепнал до оградата, и

зяпах през нея с пълното съзнание, че всичко, което има някакво значение, е там, само на няколко метра, а аз съм абсолютно неспособен да накарам гениалния си мозък да се нахвърли върху този проблем и да уловя отговора, когато той отскочи. Понякога умът избира лоши моменти, за да тръгне на разходка, нали?

Часовникът на задната седалка тиктакаше. Трябаше да тръгна напред — и то точно сега. Висях подозрително в една добре охранявана зона, а беше и нощ. Всеки момент някой от охраната щеше да прояви интерес към привлекателния млад мъж, който интелигентно наднича през оградата. Налагаше се да се размърдам и да намеря начин да вляза с колата. Отстъпих и обгърнах оградата с последен влюбен поглед. Точно тук, където краката ми я бяха докосвали, отчетливо се виждаше процеп. Брънките бяха срязани колкото да позволяят на всеки човек, дори на добро ченге като мен, да се промъкне. Сигурно мрежата бе срязана тази вечер, след като са паркирали камиона.

Поредното ми откритие.

Бавно се върнах назад. Чувствах, че върху лицето ми автоматично се установява разсеяна усмивка от типа „А, здрави“ — моята маска за прикритие. А, здрави, офицер, просто се разхождам. Хубава вечер да разчлениш нечие тяло, нали? Жизнерадостно се плъзнах към колата си, оглеждах се, но не виждах нищо освен луната над водата — щастливо си свириках, когато се качих и потеглих. Сякаш никой не ми обръщаше никакво внимание — освен, разбира се, въздоржения хор в главата ми. Свих към паркинга над кораба, на петдесетина метра от моята малка врата към Раја, дело на човешка ръка. Имаше още няколко коли. Никой нямаше да забележи моята.

Когато паркирах обаче, още една кола се плъзна на мястото до мен. Светлосин шевролет с жена зад кормилото. Останах неподвижен за миг. Тя също. Отворих вратата и слязох.

Същото направи и детектив Ла Гуерта.

[1] Злодеят от „Кошмари на Елмстрийт“: сериен убиец, който напада по свръхестествен начин деца в съня им. — Б.пр. ↑

25.

Винаги много ме е бивало в сложните социални ситуации, но трябва да призная, че тази ме пообърка. Просто не знаех какво да кажа и за известно време останах втренчен в Ла Гуерта, а тя ми отвърна с немигащ поглед и леко оголени зъби, като хищна котка, която се опитва да реши дали да си поиграе с теб, или да те изяде. Не се сещах за нито една реплика, която да изрека, без да заекна, а на нея сякаш ѝ стигаше само да ме наблюдава. Затова останахме така за много дълго време. Накрая тя разчупи леда с едно малко остроумие.

— Какво има там? — И кимна към оградата.

— О, детектив — избъбрих с надежда, предполагам, да не забележи какво е казала. — Какво правиш тук?

— Проследих те. Какво има там?

— Там ли? — Много нелепа забележка, зная, но ако трябва да съм искрен, просто бях изчерпал запасите си с по-остроумните, а при тези обстоятелства не можеше да се очаква да измисля нещо добро.

Тя наклони глава и прокара език по долната си устна — бавно: наляво, надясно, наляво и отново го прибра в устата си.

— Сигурно ме смяташ за много глупава — каза и си спомних, че подобна мисъл наистина ме е спохождала един-два пъти, но нямаше да е учтиво да я споделя. — Не трябва да забравяш обаче — продължи тя, — че съм детектив, а това тук е Маями. Как мислиш съм го постигнала, а?

— С външността си? — Ухилих се. Един комплимент никога не е излишен за жена която нея.

Тя ми показва два реда великолепни зъби, още по-ярки на светлината на прожекторите, които осветяваха паркинга.

— Това добре — каза и на устните ѝ се изписа странна полуусмивка, от която страните ѝ хълтнаха и я състариха. — Навремето, когато си мислех, че си падаш по мен, бях склонна да се връзвам на подобни идиотщини.

— Аз наистина те харесвам, детектив. — Гласът ми май прозвучава по-настойчиво, отколкото трябващо. Тя сякаш не ме чу.

— Обаче после ти ме бълсна на земята като че съм най-ненавистното създание на света и се зачудих какво не ми е наред. Да не би да имам лош дъх? И тогава се сетих. Причината не е в мен, а в теб. В теб нещо не е наред.

Права беше, разбира се, но не ми стана приятно да слушам подобни неща от нея.

— Аз не... Какво имаш предвид?

— Сержант Доукс е готов да те убие, а дори не знае защо. — Тя поклати глава. — Трябваше да го послушам. Нещо в теб не е наред. И по някакъв начин си свързан с тая история с курвите.

— Свързан? Какво имаш предвид?

Този път в усмивката, която ми показа, се четеше известна ожесточеност — прокрадна се и в гласа ѝ.

— Можеш да запазиш тези очарователни прийоми за адвоката си. Или за някой съдия. Защото мисля, че вече те пипнах. — Тъмните ѝ очи проблеснаха. Приличаше на човек точно толкова, колкото и аз. По врата ми пропълзяха тръпки. Наистина ли я бях подценил? Наистина ли беше толкова добра?

— Значи си ме проследила?

— Точно така. — Отново ми показа зъбите си. — Защо оглеждаш тази ограда? Какво има там?

Сигурен съм, че при обикновени обстоятелства предварително бих планирал отстъплението си, но сега нямах изход. Така че попитах:

— Откога ме следваш? От къщи ли? От колко часа?

— Защо непрекъснато се опитваш да смениш темата? Там има нещо, нали?

— Детектив, моля те, това може да се окаже много важно. Откога и откъде ме следиш?

Тя ме загледа и започна да осъзнава, че до момента всъщност съм я подценявал. Тази жена притежаваше нещо повече от умение да жонглира със ситуацията. В нея наистина сякаш имаше нещо повече. Все още не бях убеден, че става дума точно за интелект, но тя притежаваше търпение, а в нейната линия на поведение това понякога бе по-съществено от ума. Склонна бе просто да изчаква, да ме наблюдава и да задава въпросите си, докато не получи отговор. А

после най-вероятно щеше да зададе същия въпрос още няколко пъти, да изчака и да продължи да ме наблюдава, за да види какво ще направя. В по-обикновена ситуация можех да покажа повече ум от нея, но не и повече търпение. Не и тази вечер. Затова си наложих най-смирената физиономия и повторих:

— Моля те, детектив...

Тя отново си показа езика, но после все пак го прибра...

— Ами... Когато сестра ти изчезна за няколко часа, без да каже и дума къде отива, започнах да мисля, че може би е надушила нещо. И понеже знаех, че сама нищо няма да свърши, къде беше най-вероятно да отиде? — Изгледа ме с вдигната вежда, после продължи победоносно: — При теб, разбира се! За да поговори с брат си! — Поклати глава, доволна от дедуктивната си логика. — И така, за известно време имах възможност да размисля за теб. За това как парадираш и се докарваш дори когато не е необходимо. Как понякога се досещаш разни неща за серийните убийци, а този път не направи нищо. А после как ме подхлъзна с оня тъп списък, как ме изкара глупачка и ме бълсна на пода... — Изведнъж на лицето й се изписа неотстъпчивост, която за момент я направи по-възрастна. После тя се усмихна и продължи: — Казах го на сержант Доукс и той каза: „Предупреждавах те за него, ама ти нечуваш“. И изведнъж прозрях, че около красивото ти мъжествено лице има прекалено много съвпадения и че това не е нормално. — Вдигна рамене. — И се озовах при апартамента ти.

— Кога? По кое време? Засече ли?

— Не — отвърна Ла Гуерта. — Някъде двайсетина минути, преди да излезеш да си видиш Барбито.

— Двайсет минути... — Значи едва ли беше видяла кой е отвлякъл Дебора. Най-вероятно ми казваше истината и просто ме бе последвала, за да се убеди... В какво да се убеди?

— Защо обаче? Защо ме последва?

— Свързан си с тази история — отвърна тя. — Може и да нямаш вина, не зная. Но ще разбера. Все нещо от онова, което открия, ще ти пасне. Какво има в тия контейнери? Ще ми кажеш ли, или просто ще си стоим така цяла нощ?

По свой начин бе напипала същността на нещата. Не можехме да стоим тук цяла нощ. Поне за себе си бях сигурен, че не мога да остана

повече, ако не искам с Дебора да се случат някои ужасни неща. Стига вече да не се бяха случили. Трябаше да действам. Веднага. За да го открия и да го спра. Как обаче да се отърва от Ла Гуерта? Имах чувството, че съм комета с опашка, която не мога да откъсна.

Поех дълбоко дъх. Веднъж Рита ме заведе на семинар в някакъв център за здравно съзнание, където подчертаваха значението на дълбокото пречистващо дишане. Пак поех дълбоко дъх. Не се почувствах по-пречистен, но поне мозъкът ми, макар и за кратко, се видя принуден да се раздвижи и осъзнах, че трябва да направя нещо, което рядко ми се е случвало — да кажа истината. Ла Гуерта все така не откъсваше поглед от мен. Очакваше отговор.

— Мисля, че убиецът е тук — казах. — И мисля, че е хванал офицер Морган.

Тя остана загледана в мен, без да помръдне.

— Добре — каза накрая. — И значи затова си дошъл? Да стоиш до оградата и да надничаш вътре? Понеже толкова обичаш сестра си, че искаш да погледаш?

— Понеже искам да вляза. Търсех начин да се промъкна през оградата.

— Понеже си забравил, че работиш за полицията?

Ето, това е. Разбира се. Всъщност тя беше скочила в същината на проблема, и то съвсем сама. Нямаше какво да отговоря. Номерът с казването на истината просто няма как да заработи без ето такива смущаващи недоразумения.

— Просто... Исках да съм сигурен, преди да се обадя.

— Аха. — Тя кимна. — Това добре. Кажи ми обаче — какво да мисля аз? Че си направил нещо лошо или че си знаел за всичко? И че или го криеш, или искаш да го разкриеш сам?

— Сам? И защо ще искам такова нещо?

Тя поклати глава, за да подчертава колко нелепо е всичко.

— За да обереш лаврите. Ти и тази твоя сестра. Мислиш ли, че не се сетих? Казах ти, не съм толкова глупава.

— Не съм заплаха за теб, детектив. — Изцяло се доверих на милостта ѝ, вече абсолютно убеден, че тя знае по-малко и от мен. — Мисля обаче, че той е тук, в един от контейнерите.

— И защо мислиш така? — Тя пак облиза устни.

Поколебах се, но тя не сваляше немигащия си поглед на влечуго от мен. Колкото и притеснително да беше, трябваше да споделя още една истина. Кимнах към закрития камион с надпис „Алонсо Брадърс“, паркиран зад оградата.

— Това е камионът.

— Ха — каза тя и най-после мигна. За миг премести фокуса на вниманието си от мен към друго, по-съществено място. Косата си? Грима си? Кариерата си? Не можех да кажа. Имаше обаче много неизяснени въпроси, които един добър детектив можеше да зададе: Откъде знаем, че това е неговият камион? Как съм разбрал, че е тук? Защо съм толкова сигурен, че просто не е зарязал камиона и не е отишъл някъде другаде? В крайна сметка обаче Ла Гуерта не беше добър детектив — само кимна, облиза отново устни и каза:

— Как мислиш, че ще го намерим на сред всичко това?

Подценил я бях, несъмнено. Без очевидни трудности бе преминала от „ти“ на „ние“.

— Дали да не повикаме подкрепление? — попитах. — Този човек е много опасен.

Трябва да призная, че просто се възползвах от нея. Тя обаче го прие много сериозно и каза:

— Ако не го хвана този тип до две седмици, ще ме пратят да охранявам някой паркинг. Въоръжена съм. Никой не може да ми се изпълзне. Ще поискам подкрепление, когато го хвана. — Огледа ме изпитателно, без да мига. — Ако той не е тук, ще предам теб.

Идеята изглеждаше прекалено добра, че да я подмина ей така.

— Можем ли да влезем през тази врата?

— Разбира се, че мога да мина — разсмя се тя. — Имам значка, която може да ни осигури достъп навсякъде. А после какво?

В това беше номерът. Ако се хванеше, можех да съм сигурен, че съм си спасил кожата.

— После се разделяме и търсим, докато го намерим.

Тя ме изгледа внимателно. На лицето ѝ отново се изписа онова нещо, което видях, когато слезе от колата — погледът на хищник, който преценява плячката си и се чуди кога и как да нанесе удар, и колко точно нокти да използва. Ужасно беше. Почти се изпълних с топлина към нея.

— Добре — каза тя и кимна към колата си. — Ела.

Отидох. Тя свърна към шосето, а после се насочи към вратата. Дори по това време имаше движение и дори опашка. Детектив Ла Гуерта натисна педала на синия си шевролет и се озова начело на колоната. Стигнахме патрулния павилион, съпроводени от писък на клаксони и приглушени викове.

Човекът от охраната — слаб мускулест чернокож — се приведе напред.

— Госпожо, не можете...

— Полиция. — Тя показа значката си. — Отворете. — Каза го толкова авторитетно, че едва не скочих от колата сам да ѝ отворя.

Чернокожият обаче замръзна, пое дълбоко дъх и хвърли нервен поглед към павилиона.

— Не мога просто така да...

— Отвори шибаната врата, казах! — Тя размаха значката и той най-накрая се размрази и каза:

— Искам да видя значката. — Ла Гуерта небрежно я вдигна и той трябваше да пристъпи напред, за да я види. Намръщи се, но не намери нищо, за което да възрази. — Хм. Ще ми кажете ли все пак какво ви интересува тук?

— Мога да ти кажа, че ако не отвориш вратата до две секунди, ще те сложа в багажника си, ще те закарам в управлението, ще те тикна в килия с педерсти и ще забравя къде съм те сложила.

— Просто се опитвах да ви помогна. — Чернокожият се изправи и викна през рамо. — Тавио, отвори!

Вратата се отвори и се стрелнахме напред.

— Кучият му син знае, че тук става нещо, за което не иска да разбера. — Растващото вълнение в гласа ѝ се смесваше с известна развеселеност. — Тази вечер обаче не ни пуха за контрабандистите. Къде отиваме?

— Не зная — отвърнах. — Мисля, че трябва да започнем оттам, където е оставил камиона си.

Тя кимна и ускори по пътеката между струпаните контейнери.

— Ако му се налага да пренесе някакво тяло, навярно е паркирал близо до мястото, където отива. — Когато наближихме оградата, тя забави и предпазливо насочи колата на двайсетина метра от камиона. После спря. — Да видим оградата — каза и се измъкна от колата.

Последвах я. Ла Гуерта стъпи върху нещо, което не ѝ хареса, вдигна крак, за да си огледа обувката, и изруга.

Проврях се покрай нея с разтуптяно сърце и тръгнах към камиона. Пробвах вратите. Заключени бяха, а двата малки прозореца отзад бяха боядисани отвътре. Въпреки това стъпих на бронята и се опитах да надникна, но в боята нямаше пролуки. Наведох се и заоглеждах земята. По-скоро почувствах, отколкото чух, че Ла Гуерта е зад мен.

— Какво откри? — попита тя и аз се изправих.

— Нищо. Задните прозорци са боядисани отвътре.

— Можеш ли да погледнеш отпред?

Заобиколих откъм предната страна. Там също нямаше никакви улики. Зад предното стъкло имаше защитен екран, който провалаше всяка възможност да погледна в кабината. Качих се на предната броня, а оттам и на капака, пропълзях отдясно наляво, но и в защитния екран нямаше пролуки.

— Нищо — казах и слязох.

— Добре. — Ла Гуерта ме изгледа някак сънено. Връхчето на езика ѝ едва се подаваше. — Къде отиваме сега?

„Насам — прошепна някой в мозъка ми. — Ей там“. Погледнах вдясно, накъдето сочеха кикотещите се въображаеми пръсти, а после пак Ла Гуерта, която не ме изпускаше от немигащия си поглед на гладна тигрица.

— Аз тръгвам наляво. Ще се срещнем по средата.

— Добре. — Ла Гуерта се усмихна арогантно. — Обаче аз тръгвам наляво.

Положих усилия, за да изглеждам изненадан и разочарован, и предполагам, че успях да възпроизведа някакъв приемлив вариант, понеже тя все така не откъсваше поглед от мен. Накрая кимна и повтори:

— Добре. — И тръгна към първата редица контейнери.

А аз останах сам с място стеснителен вътрешен приятел. И сега какво? Какво да правя сега, след като изиграх Ла Гуерта да ме остави да тръгна вдясно? В крайна сметка нямах причина да вярвам, че посоката превъзхожда с нещо варианта вляво или че, пак поради този повод, не е по-добре да си стоя до оградата. Насочваше ме единствено шумната гълч в мен, а нима това не беше наистина достатъчно? Когато

си затворен в ледената кула на чистия разум, както аз съм бил винаги, естествено започваш да търсиш логически алюзии, които да те насочват във вътрешните механизми на действието. Както и съвсем естествено пренебрегваш необективния ирационален писък на високите хармонични гласове от приземния етаж на мозъка ти, които се опитват да те запратят с ритъма на бърз шотландски танц на майната ти.

Що се отнася до останалото — до подробност като тази накъде да тръгна, — огледах дългите неправилни редици контейнери. От другата страна, където Ла Гуерта бе отишла да покорява сама непознати ширини, имаше няколко редици ярко боядисани ремаркета. А пред мен, пръснати отдясно, бяха спедиторските контейнери.

Изведнъж ме обзе несигурност. Това усещане не ми харесваше. В момента, в който го осъзнах, шепотът се превърна в тътнещ звук и без да знам защо, установих, че вървя към водата и контейнерите там. На съзнателно равнище не мислех, че точно тези контейнери са по-различни или по-добри, или че тази посока е по-уместна или заслужава повече внимание. Просто краката ми се раздвишиха и аз тръгнах след тях. Сякаш проследяваха някаква пътека, която виждаха ходилата ми, или все едно някакъв непреодолим акорд беше изпят от шепнещия вой на вътрешния хор в мен, а краката ми го долавяха и ме влачеха след себе си.

С всяка крачка звукът растеше в мен — приглушен забързан тътен, който ме теглеше по-бързо от краката ми, тромаво ме влачеше по извитата пътека между контейнерите с мощнни невидими тласъци. Въпреки това заедно с него един нов глас, слаб и смислен, ме теглеше назад, казваше ми, че не искам да съм тук, крещеше ми да бягам, да се прибирам, да се махна оттук, но и той не беше по-смислен от останалите гласове. Бях привлечен напред и едновременно толкова силно отблъснат назад, че не можех да заставя краката си да се движат адекватно. Препънах се и паднах по лице на твърдата камениста земя. Изправих се на колене, с пресъхнала уста и разтуптяно сърце. Прокарах ръка по скъсаната си красива шарена риза. Провръх пръст в дупката и го размърдах срещу себе си. Здрави, Декстър, къде отиваш? Здрави, господин Пръст. Не знам, но вече почти стигнах. Чувам приятелите да ме викат.

Изправих се. Краката ми изведнъж бяха станали нестабилни. Ослушах се. Сега го чух ясно, макар очите ми да бяха отворени. Почувствах го толкова силно, че не можех дори да вървя. Застинах за момент и се облегнах на един контейнер. Много трезва мисъл — сякаш имах нужда от точно това. Тук се беше родило нещо безименно, нещо, което живееше в най-мрачното скривалище на онова, което представляваше Декстър, и за пръв път, откакто се помня, се изплаших. Не исках да съм тук. Тук се промъкваха ужасни неща. Но аз трябваше да съм тук, за да открия Дебора. Разкъсваха ме някакви невидими сили. Чувствах се като дете от афишите на Зигмунд Фройд. Исках да се прибера и да си легна.

Обаче луната бучеше в тъмното небе над мен, водата долу плискаше, вятърът стенеше като хор вещаещи смърт духове и насиливаше краката ми да продължат. Пеенето се надигна в мен като огромен оркестър, увещаваше ме, напомняше ми как да движа краката си, тласкаше ме с вдървени колене посред редиците контейнери. Сърцето ми туптеше и жално хленчеше, накъсаните хрипове на дробовете ми отекваха прекалено високо и за пръв път, откакто се помня, се почувствах слаб, замаян и глупав — като човек, като съвсем слаб и безпомощен човек.

Запрепъвях се като с чужди крака по някаква пътека, която ми се видя странно позната, докато не почувствах, че нямам сили. Отново протегнах ръка и се опрях на един контейнер с климатик — компресорът бутеше някъде отзад и се смесваше с писъка на ноцта и всичко това отекваше в главата ми толкова високо, че едва виждах. Когато се облегнах на контейнера, вратата се отвори.

Контейнерът беше осветен от два захранвани с батерия прожектора. До отсрещната стена имаше временна операционна маса, направена от каси и кашони.

А на масата беше моята скъпа сестра Дебора, здраво завързана.

26.

През първите няколко секунди сякаш не беше нужно дори да дишам. Просто гледах. Дълги гладки ленти тиксо опасваха ръцете и краката на сестра ми. Носеше тесни панталони от златисто ламе и оскъдна копринена блуза, вързана на възел над пъпа. Косата ѝ беше пътно пристегната назад, очите — неестествено широко отворени, дъхът излизаше на хрипове през носа ѝ, понеже и устата ѝ беше залепена с ивица тиксо, която минаваше през лицето ѝ и продължаваше по масата, за да държи главата ѝ неподвижна.

Опитах се да измисля какво да кажа, но осъзнах, че устата ми е прекалено суха, та изобщо да кажа нещо. Стоях и гледах. Дебора отвърна на погледа ми. Очите ѝ изразяваха много неща, но най-просто изразимото от тях беше страх — и той именно ме задържа до вратата. Не бях виждал този поглед върху лицето ѝ и не знаех какво точно да мисля. Пристигих към нея и тя потръпна под лентата. Страхуваше ли се? Разбира се, че се страхуваше, но защо се страхуваше от мен? Всъщност нали бях дошъл да я спася. Защо ѝ трябваше да се страхува от мен? Освен ако...

Аз ли бях направил това?

Ами ако по време на моята малка „дрямка“ тази вечер Дебора беше дошла в апартамента ми, както се бяхме уговорили, и беше намерила Мрачния странник зад волана на Декстърмобила? Ако без да осъзнавам, сам съм я домъкнал тук, ако, пак в несвяст, съм я овързал така влудяващо за масата? Не, в това нямаше никакъв смисъл. Разбира се. Бях ли се втурнал към къщи, за да оставя куклата Барби, а после да се тръшна на леглото, за да се събудя отново „аз“, сякаш участвам в своеобразно състезание по щафетни убийства? Невъзможно, но...

Откъде всъщност знаех как да намеря това място?

Поклатих глава. Невъзможно беше да избера точно този хладилен контейнер сред всички останали места в Маями, освен ако вече не знаех къде е. А аз знаех. Това беше обяснимо единствено ако вече съм бил тук. И ако не тази нощ с Деб, то тогава кога и с кого?

— Почти бях сигурен, че това е точното място — каза един глас. Толкова приличаше на моя, че за момент се запитах дали не съм го казал аз и дори се зачудих какво точно имам предвид.

Настръхнах и направих крачка към Деб — а той излезе от сянката. Меката светлина на прожекторите падна върху него и очите ни се срещнаха. За миг помещението се люшна и вече не знаех точно къде съм се озовал. Погледът ми объркано се пълзна между мен — до вратата, и него — изправен до малката импровизирана работна маса. Видях се, че го видях, после видях, че и той ме видя. В един заслепяващ проблясък се видях седнал на пода, застинал и неподвижен, но не знаех какво означава това. Беше наистина обезпокоително. После отново видях себе си, макар да не бях съвсем сигурен и това какво означава.

— Почти сигурен — повтори той с мек и безметежен глас. — Сега обаче, когато вече си тук, зная, че това е правилното място. Не мислиш ли?

Нямаше как да кажа подобно нещо, но истината е, че го гледах с отворена уста. Почти бях сигурен, че съм зяпнал. Просто гледах. Аз бях той. В това нямаше и най-малко съмнение. Той беше човекът от снимките, които намерихме в компютъра, човекът, за когото и двамата с Дебора мислехме, че може да съм аз.

Но вече виждах, че всъщност той не съм аз, или не съвсем. Осьзах този факт и ме обгърна тиха вълна на благодарност. Ура — аз бях някой друг. Все още не се бях смахнал съвсем. Антисоциален — несъмнено, от време на време склонен към убийства — по един определен начин, в който нямаше нищо лошо... но не и луд. Имаше и друг и този друг не бях аз. Три пъти ура за мозъка на Декстър!

Той обаче много приличаше на мен. По-висок с четири-пет сантиметра може би, с по-широки рамене и гръден кош, който навсярно подсказваше дълги часове вдигане на тежести. Това, съчетано с бледнината на лицето му, ме накара да мисля, че сигурно наскоро е излязъл от затвора. Като оставим бледия тен, лицето му много приличаше на моето. Същият нос и скули, същият поглед, който казваше, че лампите светят, но у дома няма никой. Дори косата му се завиваше в полукръг на челото като при мен. Всъщност не беше същият като моя. Не беше съвсем същият като мен, но много приличаше на мен.

— Да — каза той. — В първия момент е малко шокиращо, нали?

— Само малко — отвърнах. — Кой си ти? И защо всичко е толкова... — Не се доизказах, понеже не знаех как да формулирам мислите си.

Той направи физиономия. Физиономия на един много разочарован Декстър.

— О, боже! А аз толкова вярвах, че сам ще се сетиш.

— Дори не знам как се озовах тук. — Поклатих глава.

— Някой друг ли шофираше тази вечер? — Той се усмихна. Настръхнах, а от него се изтръгна механичен кикот, за който дори не си струва да споменавам, че съвършено съвпадаше с гласа на влечуго в мозъка ми. — А даже не е пълнолуние, нали?

— Не е и новолуние обаче — казах. Не кой знае колко остроумно, но някакъв опит все пак, което при дадените обстоятелства си струва да отбележим. Почувствах се почти пиян от съзнанието, че най-после съм в присъствието на някой, който знае. Той не подхвърляше случайни реплики, които в моите очи да изглеждат многозначителни. Той също говореше иносказателно. Той знаеше. За пръв път можех да погледна през огромната пропаст между начина, по който аз виждах нещата, и начина, по който го прави някой друг, и без притеснение да кажа: той е като мен.

Каквото и да беше това, което бях аз, той беше от същия вид.

— Сериозно — казах. — Кой си ти?

Лицето му се разтегна в усмивка, но точно защото тази усмивка толкова много приличаше на моята, виждах, че в нея няма щастие.

— Какво си спомняш отпреди? — попита той. Ехото от този въпрос отскочи в стените на контейнера и почти прихлупи мозъка ми.

27.

„Какво си спомняш отпреди?“ — ме попита Хари навремето.

„Нищо, татко.“

Освен...

Из низшите пластове на мозъка ми се заредиха образи. Мисловни картини — сънища? спомени? — много отчетливи видения или каквото бяха там. И все оттук — от това помещение? Не, невъзможно. Този контейнер едва ли стоеше отдавна на това място, а аз бях сигурен, че никога преди не съм бил тук. Тясното пространство обаче, студеният въздух, който изтичаше от мощния компресор, мъждивата светлина — всичко предизвикващо у мен симфония от усещания, сякаш се връщах у дома. Разбира се, не съм бил в този контейнер, но картините бях толкова ясни, толкова сходни, така съвършено се припокриваха, като оставим...

Премигнах. Някакъв образ трепкаше зад клепачите ми. Затворих ги.

И изведнъж видях пред себе си вътрешността на друг контейнер. В него нямаше кашони. Имаше — онези неща там? Там, до... Мама? Можех да различа лицето ѝ там, а тя някак си се криеше и надничаше иззад... нещата... виждаше се само лицето ѝ — немигащо, нетрепващо, неподвижно лице. В първия момент ми се прииска да се засмеха, понеже мама се беше скрила много добре. Не виждах останалата част от нея. Само лицето ѝ. Сигурно беше направила дупка в пода. И сигурно се криеше в дупката и надничаше от нея, но сега, след като я видях, защо не ми отговаряше? Защо дори не мигваше? Даже когато я повиках високо, не отвърна, не помръдна, нищо не направи. Просто продължаваше да ме гледа. А без мама аз бях сам.

Е, не, не съвсем сам. Тръснах глава и споменът се върна. Не бях сам. Някой беше с мен. Много объркващо, отначало, защото това бях аз, но той беше някой друг, обаче изглеждаше като мен. И двамата изглеждахме като мен...

Какво обаче правехме тук, в този кашон? И защо мама не помръдваше? Тя щеше да ни помогне. Седяхме на сред голяма локва от, от... Мама трябваше да помръдне, да ни извади от тази, тази...

— Кръв? — прошепнах.

— Значи си спомни — каза той зад мен. — Толкова се радвам.

Отворих очи. Главата ми пулсираше ужасно. Почти виждах другото помещение, наложено върху това. И там седеше малкият Декстър, все едно беше тук. Можех да прекрача в онова място. А другият „аз“ седеше до мен, но той не беше „мен“, разбира се; той беше някой друг, някой, който се казваше...

— Бини? — попитах колебливо. Звукът изглеждаше същият, но името не прозвучава съвсем еднакво.

— Точно така ме наричаше. — Той щастливо кимна. — По времето, когато не можеше да кажеш Брайън. Викаше ми Бини. — Потупа ме по ръката. — Точно така. Хубаво е да имаш такъв прякор. — После замълча, лицето му се усмихваше, но очите му не се откъсваха от мен. — Малкото ми братче.

Седнах. Той седна до мен.

— Какво... — успях да кажа.

— Брате — повтори той. — Породени сме — ти си само година след мен. Майка ни била непредпазлива в известен смисъл. — Лицето му се изкриви в ужасяваща, много щастлива усмивка. — В доста отношения.

Опитах се да прегълътна. Не помагаше. Той — Брайън, моят брат — продължи:

— Просто споделям известни предположения. Разполагах с малко време обаче и когато бях стимулиран да овладея един полезен занаят, го направих. Сега съм много добър в това да откривам разни неща с компютър. Намерих стари полицейски досиета. Маминка, скъпата, движела с много палава тайфа. В импортния бизнес, също като мен. Техният продукт, разбира се, бил малко по-деликатен. — Бръкна в един кашон и извади няколко шапки с емблема скачаща пантера. — Моите неща ги произвеждат в Тайван. Техните идвали от Колумбия. Единственото, за което се сещам, е, че мама и нейните приятели са пробвали някоя по-независима схема с продукт, който, ако трябва да сме прецизни, всъщност не им е принадлежал, а нейните

бизнес партньори не одобрили независимия й дух и затова решили да й дадат урок.

Внимателно върна шапките в кашона. Чувствах погледа му върху себе си, но дори не можех да извърна глава.

— Намериха ни тук — каза той. — Точно тук. — Протегна ръка и докосна мястото, където другият не-аз е седял в онзи отдавнашен контейнер. — След два дни и половина. Залепени за пода в съсирана кръв, локва, дълбока три сантиметра. — Гласът му застърга ужасно на страшната дума „кръв“ — точно така, както аз бих я изрекъл високомерно и с крайно отвращение. — Според полицейските доклади имало и няколко мъже. Трима или четирима най-вероятно. Не е изключено някой от тях да е бил баща ни. Разбира се, циркулярът направил идентификацията много трудна. Експертизата обаче е категорична, че жената е една. Нашата скъпа мама. Ти беше на три години. Аз — на четири.

— Но... — изрекох. Само това успях да кажа.

— Прав си — увери ме Брайън. — Много трудно те открих. В този щат са много чевръсти с документите по осиновяването. Аз обаче те намерих, брате. Нали? — Отново ме потупа по ръката — странен жест, който не бях виждал у другого. Разбира се, не бях виждал и роднина от плът и кръв. Може би потупването по ръката бе нещо, което трябваше да упражня с брат ми и с Дебора... С беспокойство осъзнах, че почти съм забравил Дебора.

Хвърлих поглед към нея — само на три метра, толкова елегантно овързана с тиксoto.

— Нищо й няма — каза брат ми. — Не исках да започна без теб.

Сигурно е много странно, но първият смислен въпрос, който успях да задам, беше:

— А откъде знаеше, че ще поискам подобно нещо? — Сигурно прозвуча сякаш наистина съм го искал, а аз всъщност не желаех да изследвам Дебора. Определено не. При това тук беше моят голям брат, готов да се забавлява — несъмнено рядка възможност. По-значим от общите ни родители беше фактът, че той приличаше на мен. — Няма откъде да знаеш. — Гласът ми прозвучава много по-неуверено, отколкото мислех, че е възможно.

— Не зная — отвърна той. — Но си помислих, че ни се предоставя много добър шанс. И двамата сме преживели едно и също.

— Усмихна се още по-широко и вдигна пръст. — Травмиращо събитие — чувал ли си този термин? Интересувал ли си се от чудовища като нас?

— Да — казах. — Както и Хари — моят осиновител. Той обаче така и не ми каза какво се е случило.

Брайън махна с ръка към стените на контейнера.

— Ами това се е случило, братче. Циркулярът, летящите късове плът и кости, кръвта... Два дни и половина сме седели в кръв. Цяло чудо е, че изобщо сме оцелели, нали? Човек да вземе направо да повярва в Бог. — Очите му блеснаха и незнайно защо Дебора се сгърчи и изпъшка приглушено. Той не ѝ обърна внимание. — За теб мислеха, че си много малък и ще се възстановиш. Аз просто бях прехвърлил възрастовата граница. Но и двамата преживяхме *травмиращо събитие* в класическия му вариант. Литературата е единодушна. То ме превърна в това, което съм. Мислех си, че може и с теб да е направило същото.

— Направи го. Съвсем същото.

— Не е ли чудесно? — каза той. — Семейна черта.

Погледнах го. Моят брат. Онзи друг свят. Ако го бях казал на глас, сигурен съм, че щях да заекна. Абсолютно невъзможно ми беше да повярвам, а още по-абсурдно — да отрека ставащото. Той приличаше на мен. Харесваше същите неща. Притежаваше дори отвратителното ми чувство за хумор.

— Аз просто... — Поклатих глава.

— Да — каза той. — Трябва време, за да свикнеш с мисълта, че сме двама, нали?

— Може би наистина трябва — казах. — Не зная дали ще мога...

— О, да не би да сме гнусливи? След онова, което се е случило? Два дни и половина да седим там. Две малки момчета да седят два дни и половина в кръв — каза той и почувствах, че ми призлява, че ми се завива свят, че сърцето ми бие лудо, а главата ми се пръска.

— Не — изграчих и почувствах ръката му върху рамото си.

— Няма значение — каза той. — От значение е единствено това, което ще се случи сега.

— Което... ще се случи?

— Да. Което ще се случи. Сега. — Издаде кратък странен гъгнещ звук, който най-вероятно трябваше да прозвучи като смях, но изглежда, той не се беше научил да го имитира толкова добре, колкото

се бях научил аз. — Мисля, че тук трябва да кажа нещо като: „Целият ми живот е бил подготовка за това!“ — Повтори гъгнивия звук. — Разбира се, никой от нас не може да се справи с истинските чувства. В крайна сметка ние всъщност не сме в състояние да изпитаме никакви чувства, нали? И двамата прекарваме дните си, като играем някаква роля. Движим се из живота и цитираме реплики, и се преструваме, че принадлежим към един свят, създаден за хора, но така и не можем наистина да станем хора. А винаги — и завинаги — ще търсим начин да почувствуващ нещо. Ще търсим, малко братче, в моменти като този! Истински, изключителни, неподправени чувства! Дъхът ти спира, нали?

Наистина. Главата ми се въртеше и не смеех да затворя очи заради страха от онова, което би могло да ме очаква там. А това, че моят брат беше до мен, че ме наблюдаваше, че изискваше да бъда себе си, да бъда съвсем като него, беше много по-лошо. Защото за да съм себе си, да съм неговият брат, онзи, който всъщност съм, трябваше да... какво? Очите ми сами се извърнаха към Дебора.

— Да — каза той и цялата студена щастлива ярост на Мрачния странник прозвуча в гласа му. — Знаех, че ще разбереш. Този път ще го направим заедно.

Поклатих глава, но не много убедително.

— Не мога — казах.

— Трябва — настоя той. И двамата се бяхме изправили. Отново лекото като крило докосване по рамото ми, почти идентично с побутването на Хари, което никога не можех да проумея и което въпреки всичко изглеждаше също толкова силно, колкото и ръката на брат ми, понеже то ме изправи на крака и ме тласна напред: една стъпка, две — немигащите очи на Дебора бяха в плити в моите, но с това, другото присъствие зад мен, не можех да й кажа, че аз, разбира се, няма да...

— Заедно — рече той. — Още един път. Освен всички останали. С този, новия. Напред, нагоре, навътре... — Поредната малка крачка... Очите на Дебора крещяха към мен, но...

Той вече беше до мен, стоеше редом с мен, в ръката му проблесна нещо — две неща.

— Един за всички, всички за един. Чел ли си „Тримата мускетари“? — Подхвърли единния нож във въздуха. Той описа дъга и

брат ми го хвани с лявата си ръка. Подаде ми го. Острието събра в себе си достатъчно светлина, за да ме прониже. Светлина, която бих съпоставил само с блясъка в очите на Брайън. — Хайде, Декстър, малкото ми братче. Вземи ножа. — Зъбите му блеснаха като остриета. — Време е за шоу.

Дебора сякаш се опита да се отскубне от плътно стегнатото тиксо. Погледнах я. В очите ѝ се четеше неизказана погнуса. А също и растваща лудост. Хайде, Декстър! Наистина ли мислех, че мога да ѝ причиня това? Да прережа лентите и да я пусна? Хайде, Декстър? Декстър? Ало, Декстър? Това си ти, нали?

Не знаех.

— Декстър — каза Брайън. — Разбира се, нямам намерение да се бъркам в решението ти. Откакто обаче научих, че имам брат като мен, това е единственото, което можах да измисля. И ти изпитваш същото. Виждам го по лицето ти.

— Да — казах, все така без да свалям поглед от ужасените очи на Дебора. — Но защо да е тя?

— А защо да не е? Какво означава тя за теб?

Какво наистина. Не откъсвах поглед от нея. Всъщност тя не ми беше сестра. Не ни свързваше кръвна връзка. Изобщо. Разбира се, бях много привързан към нея, обаче...

Обаче какво? Защо се колебаех? Естествено подобно нещо беше невъзможно. Знаех, че е немислимо. Не просто защото това бе Дебора, а тя си беше Дебора, разбира се. Подобна странна мисъл наистина се промъкна в печалната ми увредена глава и не можех да я прогоня. „Какво би казал Хари?“

Продължавах да стоя изпълнен с неувереност, понеже без значение колко много ми се искаше да започна, знаех какво би казал Хари. Той вече го бе казал. Това беше неговата неизменна истина: „Кълцай лошите, Декстър. Не режи сестра си“. Хари обаче не беше предвидил подобно нещо. А и как би могъл? Когато бе съставял Кодекса на Хари, едва ли си беше представял, че ще бъда изправен пред такъв избор. Да защитя Дебора, която не ми е истинска сестра, или да се присъединя към моя истински, стопроцентово жив брат в една игра, която много, много исках да играя. Когато ме насочи по моя път, Хари не би могъл да предвиди това. Дори не е можел да подозира, че имам брат, който...

Чакай малко. Задръж. Всъщност Хари бе знаел... Когато онова се е случило, Хари е бил там, нали? Но го е скрил, никога не ми е казвал, че имам брат. През всички тези самотни, празни години, през които мислех, че съм сам... той е знаел, че не съм сам, знаел го е, а не ми е казал. Беше скрил най-съществения факт, свързан с мен — че не съм сам. Какво всъщност дължах на Хари сега, след това немислимо предателство?

И още нещо, свързано конкретно с въпроса: какво дължах на тази гърчеща се буца животинска плът, която се извиваше пред мен, на това създание, предрешено като моя роднина? Какво бих могъл да й дължа, ако трябваше да сравнявам връзката си с нея с връзката си с Брайън — с моята плът, с моя брат, жива репликация на моята безценна ДНК?

Капчица пот се стече по челото на Дебора и падна в окото ѝ. Тя неистово замига, за да я махне, грозно разкриви лице в усилието си да не ме изпусне от поглед. Наистина изглеждаше трогателно, безпомощно овързана и бореща се като безмълвно животно, безмълвно човешко животно. Изобщо не приличаше на мен, на моя брат, изобщо не беше като умния, чист, подреден и без кръв, оствър като бръснач Лунен танцьор, като влюбения в ножовете Декстър и неговия несравним брат.

— Е? — каза той. Долових нетърпение, осъдителност, наченки на разочарование.

Притворих очи. Помещението се залюля и притъмня. Не можех да помръдна. Мама беше тук и не откъсваше поглед от мен. Отворих очи. Брат ми стоеше толкова близо до мен, че чувствах дъха му върху врата си. Сестра ми ме гледаше с широко отворени немигащи очи. Като на мама. И погледът ѝ ме спря, както ме бе спрял погледът на мама. Аз затворих очи, мамо. Аз отворих очи, Дебора.

Взех ножа.

Чух шум и хладният въздух в контейнера се примеси с топъл повей. Извърнах се.

На вратата стоеше Ла Гуерта — държеше малък отвратителен пистолет.

— Знаех, че ще направиш такъв опит — каза тя. — Трябва да ви застрелям и двамата. Може би и тримата... — Хвърли поглед към Дебора, а после се извърна към мен. — Ха! — Очите ѝ се приковаха

върху ножа в ръката ми. — Сержант Доукс би трябвало да види това. Прав беше за теб. — За частица от секундата пистолетът се вдигна към мен.

Това обаче се оказа достатъчно. Брайън скочи бързо — по-бързо, отколкото мислех, че е възможно. Въпреки това Ла Гуерта стреля и Брайън залитна, но все пак заби ножа в корема ѝ. За секунда двамата останаха прави, после се свлякоха на пода.

Локва кръв започна да се разтича по земята. Смесена кръв — на Брайън и на Ла Гуерта. Не беше дълбока, нито стигна далече, но аз се свих и се отдръпнах от това ужасно нещо, обзет от паника. Отстъпих още две крачки и се бълснах в нещо, което издава приглушени звуци, само колкото да подсили паниката ми.

Дебора. Срязах тиксото върху устата ѝ.

— Божичко, колко боли! — изпъшка тя. — Срежи го това тиксо и престани да се държи като шибан идиот.

Погледнах я. Тиксото беше оставило кървав пръстен около устните ѝ. Ужасяваща червена кръв, която ме върна към миналото и към мама. А тя лежеше тук — съвсем като мама. Също както когато хладният въздух в контейнера ме караше да настръхвам, а тъмните сенки бъбреха около нея. Също както тогава тя лежеше тук, цялата овързана, и гледаше, и чакаше като някакво...

— По дяволите — каза тя. — Хайде, Декстър, режи.

Да, аз имах нож, а тя лежеше безпомощно и сега можех да променя всичко, можех...

— Декстър? — каза мама.

Дебора, искам да кажа. Разбира се, че имах това предвид. В никакъв случай мама, която ни беше оставила тук, на същото това място, по същия начин, оставила ни беше на това място, където започна всичко и където сега най-после можеше да завърши с изгарящото категорично *трябва да го направя*, яхнало вече своя огромен черен кон в галоп под великолепната луна и хилядите познати гласове, които шепнеха: „Направи го... направи го сега... направи го и всичко може да се промени... ще стане такова, каквото трябва да е... отново с...“

— Мамо? — каза някой.

— Хайде, Декстър — каза мама. Дебора, искам да кажа. Ножът обаче се раздвижи.

— Декстър, за бога, разрежи това нещо! Аз съм! Деби!

Тръснах глава. Разбира се, че бе Дебора, но не можех да спра ножа.

— Зная, Деб. Наистина много съжалявам.

Ножът пропълзя по-високо. Можех само да го наблюдавам. Вече нямаше как да го спра. За нищо на света. Тънката като паяжина нишка, която Хари бе омотал около мен, настояваше да се съвзема и да се отдръпна, но беше толкова тънка и толкова слаба, а нуждата — толкова голяма и силна — по-силна от всяко, защото това бе всичко, началото и краят, и то ме издигаше над и отвъд мен, и ме запращаше, за да ме пречисти, надолу по тунела между потъналото в кръв момче и последната възможност да оправя нещата. Това щеше да промени всичко, щеше да изкупи мама, щеше да й покаже какво е направила. Защото мама щеше да ни е спасила и този път щеше да е различно. Дори Деб трябваше да го разбере.

— Пусни ножа, Декстър.

Сега гласът й прозвуча малко по-спокойно. Но онези, другите гласове, бяха толкова високи, че едва я чух. Опитах се да пусна ножа, наистина се опитах, но успях само да го наведа с няколко сантиметра.

— Съжалявам, Деб, не мога — казах. Борех се да говоря въпреки надигащия се вой на бурята, която бе расла в мен цели двайсет и пет години. А сега двамата с брат ми, заедно, събрани като буреносни облаци в тъмна лунна нощ...

— Декстър — лукаво се обади мама: искаше да ни остави съвсем сами в ужасната студена кръв, а гласът на брат ми изсъска в мен и се сля с моя: — Кучка!

Ножът се плъзгаше...

От пода долетя никакъв шум. Ла Гуерта? Не знаех, но нямаше и значение. Аз трябваше да довърша, трябваше да направя това, трябва...

— Декстър — каза Деби, — аз съм сестра ти. Не искаш да ме убиеш, нали? Какво би казал татко? — Виж, от това ме заболя, признавам, но... — Пусни ножа, Декстър.

Зад мен отново се разнесе звук. Като тихо клокочене. Ножът в ръката ми продължи пътя си.

— Декстър, внимавай! — извика Дебора и аз се обърнах.

Детектив Ла Гуерта стоеше на колене, задъхваше се и отчаяно се опитваше да вдигне оръжието си, но то внезапно бе натежало. Дулото се вдигаше. Бавно, бавно — сочеше крака ми, коляното ми...

Имаше ли никакво значение? Защото това трябваше да се случи сега, въпреки всичко, и макар да виждах пръста на Ла Гуерта да се свива около спусъка, ножът в ръката ми дори не се забави.

— Тя ще те застреля, Декс! — извика Деб. Гласът ѝ прозвучава наудничаво. Пистолетът вече сочеше корема ми, лицето на Ла Гуерта се разкриви от напрежение. Тя наистина щеше да ме застреля. Гледах я, но ножът продължаваше да си проправя път надолу към...

— Дектър — каза мама/Дебора от масата, обаче Мрачния странник се провикна по-високо и пристъпи напред, сграбчи ръката ми и насочи ножа надолу...

— Декс...

„Ти си добро дете, Декс“, прошепна Хари зад мен с призрачен, строг, бащински глас, но съвсем достатъчен, за да накара ножа да трепне нагоре.

— Нищо не мога да направя — прошепнах в отговор, вкопчен в дръжката на трептящия нож.

„Избери какво... или кого... ще убиеш“ — каза той със строгия си син поглед, с който сега ме гледаха очите на Дебора; толкова настойчиво ме гледаха, че накараха ножа да се отдръпне с половин сантиметър. „Много хора го заслужават“ — каза Хари меко и заглуши надигащото се гневно скимтене на паниката в мен.

Върхът на ножа трепна и застинава. Мрачния странник не можеше да го накара да се наведе. Хари не можеше да го накара да се отдръпне. И просто стояхме така.

Зад мен се разнесе остьр звук, тежко тупване, а после и стенание — толкова преизпълнено с пустота, че пропълзя по раменете ми като копринените крачка на паяче. Извърнах се.

Ла Гуерта лежеше и държеше пистолета в отпуснатата си ръка, прикована към пода от ножа на Брайън. Зъбите ѝ бяха прехапали долната ѝ устна, очите ѝ бяха оживели от болка. Свит до нея, Брайън гледаше как страхът пробягва по лицето ѝ. Дишаше тежко и се усмихваше мрачно. После попита:

— Ще почистим ли, братче?

— Аз... не мога — казах.

Брат ми успя да се изправи и застана пред мен. Олюляваше се.

— Не можеш? Тази дума не я зная. — Изтръгна ножа от пръстите ми. Нямаше как да го спра, нямаше как и да му помогна.

Очите му бяха приковани върху Дебора, но гласът му мешибна и взриви призрачните пръсти на Хари, които обгръщаха рамото ми.

— Трябва, малкото ми братче. Безспорно трябва. Няма друг начин. — Той се задъха и за момент се преви, после бавно вдигна ножа. — Трябва ли да ти напомням за важността на семейните връзки?

— Не — отвърнах. И двете ми семейства — живи и мъртви, се бяха струпали около мен и шумно ме окуражаваха да го направя — и да не го правя. С един последен шепот сините очи на Хари от спомените ми накараха главата ми да се поклати сама и аз отново казах:

— Не. — Този път наистина го мислех. — Не, не мога. Не и Дебора.

— Лошо. — Брат ми ме изгледа. — Много съм разочарован.

И ножът се спусна надолу.

ЕПИЛОГ

Зная, че е проява на почти човешка слабост и едва ли е друго освен най-обикновена сантименталност, но винаги съм обичал погребенията. Заради едно нещо — те са толкова чисти, толкова подредени, толкова грижливо посветени на осмислената церемониалност. А това погребение наистина беше добро. Дългите редици полицаи в сини униформи — мъже и жени — бяха унили, покрусени и... добре де, тържествени. Дадоха ритуален салют с топовни гърмежи, спуснаха флага и така нататък — подобаващо и великолепно представление за мъртвеца. В крайна сметка тя беше една от нас. Беше полицай от Маями, а полицайтe от Маями знаят как да организират погребения за колегите си. Имат богата практика.

— О, Дебора — въздъхнах много тихо. Разбира се, знаех, че тя не може да ме чуе, но сякаш това наистина изглеждаше подходящо, а аз държах да го направя по подходящия начин.

Почти ми се прииска да можех да пролея сълза или две, които да избърша. Двамата с нея бяхме много близки. А смъртта й беше нечиста и неприятна, във всеки случай неподходяща за един полицай — да бъде накълцан от вманичен сериен убиец. Подкреплението пристигна прекалено късно. Отдавна никой не можеше да й помогне. Въпреки това, посредством личния пример и самоотверженост, тя показа как трябва да живее и как да умре един полицай. Цитирам по памет, разбира се, но това е същината. Наистина добра реч, много трогателна, ако човек има в себе си нещо, което може да бъде трогнато. Каквото аз не притежавам, но когато го чуя, го разпознавам, а това беше нещо неподправено. Завладян от безмълвния кураж на офицерите с техните парадни униформи и хлипането на цивилните, не можех да се овладея. Въздъхнах тежко.

— О, Дебора — изстенах, малко по-високо този път, сякаш имах никакви чувства. — Скъпа, скъпа Дебора.

— Млъквай, идиот, такъв — прошепна тя и ме сръга с лакът. Изглеждаше великолепно в новата си униформа. Най-после сержант —

последното, което можеха да направят за нея след цялото ѝ старание да идентифицира и почти да улови Касапина от Тамиами. Да, несъмнено рано или късно щяха да хванат брат ми — ако той не ги изпревареше, разбира се. Но понеже току-що ми беше напомнено по толкова категоричен начин, че семейството е много важно, наистина се надявах той да остане на свобода. А и Дебора сега, след повишението си, може би щеше да помогне. Тя наистина искаше да ми прости и вече беше почти убедена в Мъдростта на Хари. Ние също бяхме семейство и това в крайна сметка си пролича, нали? Не е кой знае каква жертва все пак да ме приеме такъв, какъвто съм. Нещата са, каквито са. И каквите всъщност са били винаги.

Отново въздъхнах.

— Млъквай! — изсъска тя и кимна към края на редицата непоколебими ченгета на Маями. Хвърлих поглед натам. Сержант Доукс не сваляше поглед от мен. Не го беше и свалял. Нито за миг. През цялото време. Дори когато хвърли шепа пръст върху ковчега на детектив Ла Гуерта. Явно беше убеден, че нещата не са такива, каквите изглеждат. Сигурен бях, че ще тръгне по петите ми, ще души след мен като копой, какъвто всъщност беше, ще сумти по стъпките ми и ще подсмърча зад опашката ми, ще ме тормози, за да ме притисне до стената за онова, което съм направил и което — естествено — ще направя пак.

Стиснах ръката на сестра си, а с другата си ръка напипах хладния твърд ръб на предметното стъкло в джоба ми. Малка капчица суха кръв, която нямаше да отиде в гроба с Ла Гуерта, а завинаги щеше да живее върху моята полица. Тя пораждаше у мен удоволствие. Изобщо не ми пушкаше за сержант Доукс и за онова, което мислеше и планираше. И защо да ми пушка? Като всеки друг, и той не можеше да промени същността си или онова, което правеше. Щеше да ходи по петите ми. А и за какво друго го биваше всъщност?

Какво може да направи всеки от нас? Такива, каквите сме — безпомощни в прегръдката на нашите малки гласове, — какво можем да направим, наистина?

Наистина ми се искаше да пророня сълза. Всичко беше толкова красиво. Колкото красиво щеше да е и следващото пълнолуние, когато щях да се отбия при сержант Доукс. И нещата щяха да продължат такива, каквите са били винаги под прекрасната ярка луна.

Великолепната натежала пееща червена луна.

Издание:

Автор: Джейф Линдзи

Заглавие: Нощният ловец

Преводач: Елика Рафи

Година на превод: 2006

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2006

Тип: Роман

Националност: Американска

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-584-075-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1899>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.